

Paulo
Coelho

11 Phút

BV Công ty
Văn Hóa Việt Nam

PN Nhà xuất bản
Phụ Nữ

11 phút

Paulo Coellho

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuguan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Lời đề tặng](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

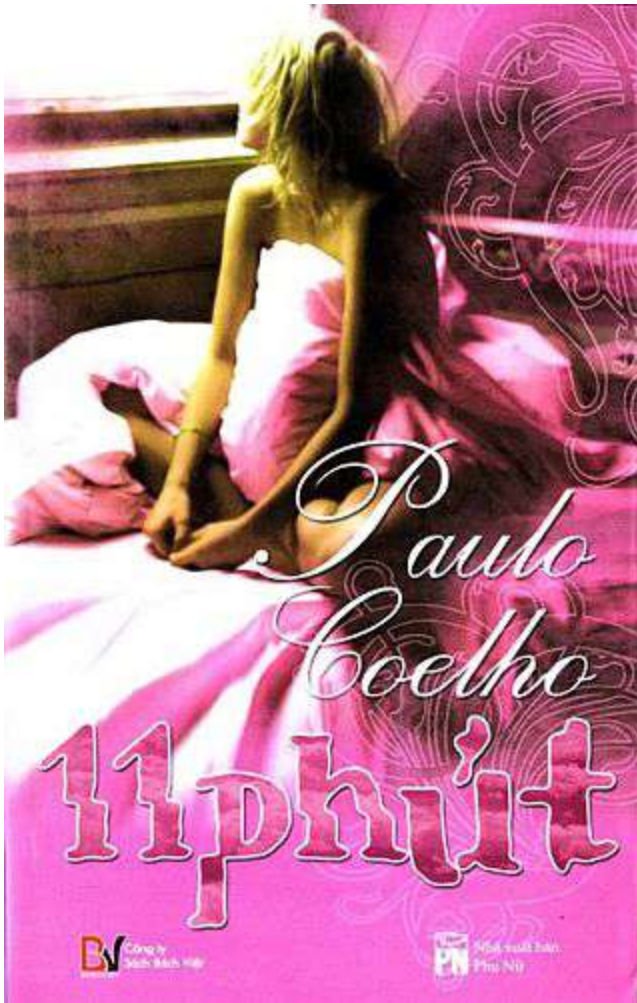
[Lời bạt](#)

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Lời đề tặng

Paulo Coelho

Hỡi ơi, Mẹ mary

Người thụ thai mà không phạm tội,

cầu nguyện cho chúng ta,

những kẻ luôn hướng về Người

Amen

“Không thể thay đổi một con người bằng tri thức; thứ duy nhất có thể làm thay đổi tâm trí một con người là tình yêu...”

Đam mê khiến con người ta ngừng ăn, ngừng ngủ, ngừng làm việc và không còn cảm thấy bình yên nữa. Rất nhiều người bị làm cho hoảng sợ bởi vì khi đam mê xuất hiện, nó phá hủy mọi thứ cũ mòn, nó tự tìm con đường riêng của nó.

Lời đề tặng

Vào ngày 29 tháng 5 2005, chỉ vài giờ trước khi tôi hoàn thành những chi tiết cuối của cuốn sách này, tôi đã đến thăm Grotto [1] ở Lourdes (Pháp), để lấy vài chai nước kỳ diệu từ dòng suối đó. Bên trong Basilica [2], một người đàn ông lịch thiệp chừng bảy mươi tuổi nói với tôi rằng:

- Ông biết không, ông trông hơi giống Paulo Coelho đấy.

Tôi nói tôi chính là Paulo Coelho. Ông lão đã ôm chầm lấy tôi và giới thiệu tôi với vợ và đứa cháu gái. Rồi ông nói những cuốn sách của tôi có ý nghĩa quan trọng với cuộc đời ông như thế nào, trong đó có câu : " Chúng khiến tôi mơ mộng". Trước đây, tôi vẫn thường được nghe những lời như này và chúng luôn khiến tôi cảm thấy vui vui. Tuy nhiên, vào giây phút đó, tôi đã thật sự cảm thấy hoảng sợ, bởi tôi biết rằng cuốn tiểu thuyết mới của tôi, cuốn 11 phút, viết về một đề tài khá khó chịu và gây sốc. Tôi đi về phía dòng suối, múc đầy mấy chai nước, sau đó quay lại, hỏi nơi ông lão sống (ở vùng phía Bắc nước Pháp, gần Bỉ) và ghi lại tên ông.

Cuốn sách này được viết cho ông đấy, Maurice Gravelines. Tôi có

trách nhiệm với ông, với vợ và cháu gái của ông, và với cả bản thân mình nữa, để nói về những điều làm tôi bận tâm và đó không chỉ là những điều mọi người muốn nghe. Một vài cuốn sách khiến chúng ta mơ mộng , một số khác buộc chúng ta đối mặt với thực tế, nhưng điều có ý nghĩa nhất đối với một nhà văn đó là sự trung thực, chân thành và cùng với sự chân thành ấy họ viết nên cuốn sách của mình.

Đề từ

Và kia, một người đàn bà sống trong thành phố này, một kẻ tội lỗi; khi người đàn bà ấy biết Jesus đang ngồi ăn trong ngôi nhà của tín đồ Hôi Giáo, bà ta đã mang đến một bình đất nung bằng thạch cao hoa tuyết đựng đầy dầu thơm.

Bà quỳ dưới chân Chúa Jesus, khóc, và bắt đầu làm ướm đôi bàn chân Người bằng những giọt nước mắt của mình, lau sạch đôi bàn chân Người bằng mái tóc trên đầu mình, rồi hôn lên đôi bàn chân Người, và xúc dầu thơm lên chúng.

Lúc đó, tín đồ Hôi giáo chào đón Người nhìn thấy cảnh ấy, hẳn ta tự nhủ, Ngươi đàn ông này, nếu ông ta đúng là một nhà tiên tri, thì ông ta đã phải biết mục đàn bà kia và những điệu bộ của mục kia khi chạm vào ông ta, mục ta là một tội đồ.

Và Jesus đã trả lời với hẳn, Simon, ta có điều để nói với mi. Và Người đã nói, Con trai của Chúa Trời, nói rằng.

Một kẻ chuyên cho vay lấy lãi nợ có hai con nợ, một người nợ năm

trăm penny, và một người kia nợ năm mươi penny.

Khi họ không thể trả được món nợ đó, kẻ cho vay kia vẫn tha thứ cho cả hai. Ai trong số hai con nợ vì thế sẽ yêu kẻ cho vay nhất?

Simot trả lời, tôi cho là kẻ được người cho vay tha thứ nhiều nhất. Và Người nói với tín đồ Hồi giáo, Người đã có một phần phán đoán đúng đắn.

Rồi hướng về phía người đàn bà, Người nói với Simon, Người có nhìn thấy người đàn bà này không? Khi ta bước vào mái nhà của người, người đã không mang nước cho ta rửa chân; nhưng người đàn bà này đã rửa chân cho ta bằng những giọt nước mát của mình, và lau sạch chúng bằng mái tóc của mình.

Người không cho ta một cái hôn; nhưng người đàn bà này; từ giây phút ta đến đây, đã không ngừng hôn đôi bàn chân của ta.

Mái đầu của ta, người đã không xức dầu thơm; nhưng người đàn bà này đã xức dầu thơm cho đôi bàn chân của ta.

Vì thế ta nói với người, những tội lỗi của người đàn bà này, dù rất nhiều, đều đã được tha thứ, bởi vì bà ta cũng đã yêu rất nhiều: còn với những kẻ ít được tha thứ hơn, bởi vì chúng không có được tình yêu như thế

Phúc âm Luke [3] 7:3 -

47

Chú thích:

[1] Hang động (Grotto - trong tiếng Italia là Grotta - là từ mô tả một dạng hang động tự nhiên hoặc nhân tạo có liên quan đến một thời đại lịch sử hay thời tiền sử, do con người sử dụng) ở Lourdes, là một thành phố trong vùng hành chính Midi - Pyrénées, thuộc tỉnh Hautes Pyrénées, miền Tây Nam nước Pháp. Năm 1958, sau khi có tin Đức Mẹ hiện ra với cô Bernadette Soubirous trong hang đá nhỏ này bên bờ sông Pau chảy qua thành phố, thì Lourdes trở thành một trong các trung tâm hành hương của tín đồ Công giáo khắp thế giới.

[2] Basilica là một từ Latin cổ miêu tả một tòa nhà kiến trúc theo phong cách La mã đến thời Cơ Đốc giáo thì từ này được mở rộng dùng để chỉ nhà thờ rộng lớn và quan trọng nói chung.

[3] Phúc âm Luke: là một trong bốn sách Phúc âm trong Tân Ước viết về sự giáng sinh, cuộc đời, cái chết và sự phục sinh của Chúa Jesus. Ba sách Phúc âm còn lại là Phúc âm Matthew, Phúc âm Mark và Phúc âm John. Trong tiếng Việt sách này được gọi là Tin mừng theo Thánh Lu - ca (Công giáo) hoặc Tin lành theo Thánh Lu-ca (Tin Lành). Đây là sách thứ ba cũng là sách dài nhất trong bốn sách Phúc âm.

Phúc âm Luke 7:37 -47 nằm trong phần kể chuyện Chúa được xúc dầu

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Chương 1

Ngày xưa ngày xưa, có một cô gái làng chơi tên là Maria. Đợi một chút. “Ngày xưa ngày xưa” là cách mở đầu của những câu chuyện trẻ em hay nhất còn “gái làng chơi” là ngôn ngữ của người lớn. Làm sao tôi có thể bắt đầu một cuốn sách với sự mâu thuẫn hiển nhiên như vậy được? Nhưng bởi vì trong mọi khoảnh khắc của cuộc đời, tất cả chúng ta đều đặt một chân đến mảnh đất của những câu chuyện thần tiên, còn chân kia lại ở vực thẳm, nên hãy giữ lấy cách mở đầu này.

Ngày xưa ngày xưa, có một cô gái làng chơi tên là Maria.

Như tất cả các cô gái làng chơi khác, nàng vốn là một cô bé ngây thơ, trong trắng. Và ở tuổi mới lớn, nàng cũng mơ ước về cuộc gặp gỡ với những người đàn ông của cuộc đời mình (giàu có, đẹp trai, thông minh), mơ được kết hôn (trong một bộ váy cưới), có hai đứa con (chúng sẽ trưởng thành và nổi tiếng), và sống trong một ngôi nhà xinh xắn (có thể nhìn ra biển). Cha nàng là người bán hàng rong, còn mẹ nàng là thợ may, và thị trấn nơi nàng sống nằm ở một vùng hẻo lánh của Brazil, chỉ có duy nhất một rạp chiếu phim, một câu lạc bộ đêm và một nhà băng. Đó là lý do mà Maria luôn hy vọng rằng, một ngày nào đó, chàng Hoàng tử quyền rũ của nàng sẽ xuất hiện, bế bổng nàng lên, mang nàng đi cùng và cả hai sẽ cùng nhau chinh phục thế giới.

Trong khi chờ đợi chàng Hoàng tử quyền rũ xuất hiện, tất cả những gì nàng có thể làm là tiếp tục mơ mộng. Mười một tuổi, Maria bắt đầu yêu, tình yêu nảy nở trên con đường từ nhà tới trường. Vào ngày đầu tiên của học kỳ, nàng phát hiện ra rằng mình không cô đơn trên con đường tới trường: cùng hành trình với nàng là một chàng trai sống ở khu lân cận và có thời gian

biểu giống nàng. Họ chưa bao giờ trao đổi, dù chỉ một lời, nhưng dần dần Maria biết rằng, với nàng, khoảng thời gian tuyệt vời nhất trong ngày là khoảnh khắc trên con đường đi tới trường: những khoảnh khắc của bụi bặm, khát nước, mệt mỏi rã rời, mặt trời thì đỏ lửa trên đầu, còn chàng trai bước rất nhanh, và nàng phải cố gắng hết sức mới theo kịp.

Cảnh tượng đó lặp đi lặp lại hết tháng này sang tháng khác; Maria vốn ghét chuyện học hành và trò tiêu khiển duy nhất chỉ là cái vô tuyến, bây giờ bắt đầu mong ngóng mỗi ngày trôi qua thật nhanh để nàng lại được đi trên con đường ấy. Nàng háo hức chờ đợi từng buổi đi học và không giống những cô bạn cùng tuổi khác, nàng cảm thấy những kỳ nghỉ cuối tuần thật tẻ nhạt. Đối với một đứa trẻ, có lẽ thời gian trôi đi chậm hơn là đối với một người trưởng thành, nhưng Maria đã chịu đựng một cách tuyệt vời và cảm thấy những ngày này thật đơn điệu, bởi vì chúng chỉ cho nàng vắn vắn có mười phút được ở bên cạnh tình yêu của đời nàng, còn lại là hàng ngàn giờ đồng hồ nàng chỉ để dành nghĩ về chàng trai ấy, và tượng tượng sẽ thật tuyệt vời nếu như hai người có thể nói chuyện.

Và điều đó đã xảy ra.

Một buổi sáng, trên đường đến trường, chàng trai đuổi theo nàng và hỏi mượn một chiếc bút chì. Maria đã không trả lời; thực tế, là nàng gần như phát cáu vì cách tiếp cận đáng thất vọng này và thậm chí nàng còn cố bước nhanh hơn. Maria có cảm giác sững sờ khi nàng nhìn thấy chàng trai tiến về phía mình, hoảng sợ khi nghĩ rằng chàng có thể nhận ra là nàng đã yêu chàng đến mức nào. Làm sao mà nàng từng háo hức chờ đợi chàng đến thế, làm sao nàng dám mơ mộng được nắm tay chàng, cùng nhau đi qua cổng trường và tiếp tục đi mãi, đi mãi cho đến cuối con đường, nơi đó - như mọi người nói - có một thành phố lớn, có những ngôi sao điện ảnh, ngôi sao truyền hình, những chiếc xe con, rất nhiều rạp chiếu phim, và vô số những trò vui nhộn khác.

Thời gian còn lại của ngày hôm đó, Maria không thể nào tập trung học

được nữa, nàng bị dẫn vật bởi cách cư xử xuân ngược của mình, nhưng cũng lúc ấy, nàng lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn bởi nàng biết rằng chàng cũng để ý đến mình, chiếc bút chì chỉ là cái cớ để mở đầu một cuộc nói chuyện mà thôi, khi chàng trai tiến lại gần, nàng đã trông thấy chàng có một chiếc bút mực trong túi. Maria chờ tới lần sau, và suốt đêm đó - cũng như những đêm tiếp theo - nàng nhắm đi nhắm lại những điều nàng sẽ nói với chàng cho tới khi nàng nghĩ ra cách hay nhất để bắt đầu một câu chuyện sẽ không bao giờ có kết thúc.

Nhưng đã không có lần sau nữa, dù hai người vẫn đến trường cùng nhau, và Maria đôi khi còn đi trước vài bước, bàn tay phải giữ chặt một cây bút chì, hay lần khác, nàng đi nhẹ nhàng đằng sau chàng để có thể chăm chú nhìn chàng một cách đầy âu yếm, nhưng chàng trai đã không nói với nàng một lời nào nữa. Maria đành chôn chặt tình yêu và đau khổ trong tâm lặng đến khi kết thúc năm học.

Kỳ nghỉ hè dài vô tận tiếp nối sau đó. Một buổi sáng, Maria thức dậy, phát hiện thấy máu ở hai chân và định ninh rằng mình sắp chết. Maria quyết định để lại một lá thư cho chàng trai, để nói với chàng rằng chàng chính là tình yêu lớn của cuộc đời nàng, và rồi nàng sẽ đi vào rừng chờ đợi cái chết. Vì nàng chắc chắn rằng mình sẽ bị giết bởi một trong hai con quái vật vẫn gây kinh hoàng cho mọi người trong vùng xưa nay là ma sói và mula-sem-cabeca (nghe nói nó vốn là một con la và bị kết án phải chịu số phận bi đát, suốt đời đi lang thang trong đêm tối). Maria cho rằng bằng cách chết như vậy, cha mẹ nàng sẽ không phải đau khổ quá nhiều trước cái chết của con gái, mặc dù thường xuyên bị những bi kịch đau khổ vây quanh nhưng những người nghèo luôn hy vọng, và cha mẹ nàng có thể tự thuyết phục họ tin rằng nàng đã bị một gia đình giàu có, không con cái bắt cóc, rồi một ngày nào đó nàng sẽ quay về, giàu có và nổi tiếng. Còn tình yêu hiện tại (và mãi mãi) của cuộc đời nàng sẽ không bao giờ quên nàng, và chàng sẽ tự hành hạ bản thân mỗi ngày vì đã không nói chuyện với nàng thêm một lần nữa.

Nhưng không bao giờ nàng viết lá thư đó vì mẹ nàng đã bước vào phòng, bà nhìn tấm ga trải giường dính máu, mỉm cười và nói:

“Bây giờ con đã là một phụ nữ trẻ rồi.”

Maria băn khoăn liệu có điều gì liên quan giữa hiện tượng thấy máu ở chân với việc nàng trở thành một phụ nữ trẻ không đây. Nhưng lời giải thích của mẹ nàng không làm nàng thấy thỏa mãn: bà chỉ nói đó là điều bình thường, và từ nay trở đi, cứ bốn hoặc năm ngày trong một tháng, nàng sẽ phải mang thứ gì đó giống như một cái gối của búp bê ở giữa hai chân mình. Maria hỏi lại rằng, liệu bọn con trai có phải sử dụng thứ gì đó tương tự như cái ống để ngăn máu chảy ra từ quần của họ hay không, và câu trả lời là, điều đó chỉ xảy ra với phụ nữ thôi.

Maria đã than phiền với Chúa, nhưng cuối cùng, nàng cũng quen với việc có kinh nguyệt. Tuy vậy, nàng vẫn không thể nào quen với việc vắng hình bóng của chàng trai, và nàng tiếp tục xỉ vả chính mình vì đã ngu ngốc trốn chạy cái điều mà nàng luôn mong mỏi nhất. Một ngày trước khi học kỳ mới bắt đầu, Maria đến nhà thờ duy nhất trong thị trấn và thề trước Thánh Anthony rằng, nàng sẽ nắm lấy cơ hội đầu tiên để nói chuyện với chàng trai trong mơ của mình.

Ngày hôm sau, Maria diện chiếc váy đẹp nhất được mẹ may cho nhân dịp khai giảng, rồi đi đến trường, lòng thầm tạ ơn Chúa vì cuối cùng kỳ nghỉ hè cũng kết thúc. Nhưng chàng trai đã không xuất hiện. Rồi một tuần đau khổ nữa lại trôi qua, tới khi một vài người bạn ở trường nói cho Maria biết chàng trai đã chuyển nhà khỏi thị trấn này.

“Cậu ấy đã chuyển đến một nơi nào đó rất xa”, một người bạn nói vậy.

Vào khoảnh khắc nhận được tin dữ ấy, Maria đã học được một điều rằng, có những thứ khi đã mất đi thì chắc chắn không bao giờ có thể tìm lại được nữa. Nàng cũng biết được rằng, có một nơi được gọi là “một nơi nào đó rất xa”, thế giới thì rộng lớn, còn thị trấn của nàng thì quá bé nhỏ, và cuối cùng những người tuyệt vời nhất luôn ra đi. Maria cũng muốn đi khỏi nơi này, nhưng nàng vẫn còn quá trẻ. Dù vậy, khi nhìn những con đường bụi mù của thị trấn này, nàng quyết tâm rằng, một ngày nào đó nàng sẽ đi theo bước chân chàng trai nàng yêu. Vào ngày thứ Sáu chín tuần sau đó, Maria nhận Lễ ban thánh thể, theo đúng tục lệ trong tôn giáo của nàng, và cầu xin Đức Mẹ Đồng Trinh từ nay sẽ che chở cho nàng.

Maria đã đau buồn suốt một thời gian dài và nàng cố gắng một cách tuyệt vọng để tìm ra nơi chàng trai chuyển đến, nhưng không ai biết cha mẹ chàng chuyển đến đâu. Điều đó khiến Maria bắt đầu cảm thấy rằng thế giới quá rộng lớn, rằng tình yêu là thứ gì đó thật nguy hiểm, rằng Đức Mẹ Đồng Trinh là vị thánh ở một thiên đường xa xôi và không bao giờ lắng nghe lời cầu nguyện của những đứa trẻ.

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Chương 2

Ba năm trôi qua, Maria đã học địa lý, toán học và bắt đầu theo dõi các chương trình phim tình cảm trên truyền hình; ở trường, nàng đọc cuốn tạp chí khiêu dâm đầu tiên, và bắt đầu viết nhật ký để ghi lại cuộc đời buồn chán của mình, khao khát được trải nghiệm lần đầu tiên với những thứ mà nàng vẫn được nghe trong lớp học: đại dương, tuyết, đàn ông đội những chiếc khăn trùm đầu, và những người phụ nữ trang nhã, sang trọng đeo các món đồ trang sức đắt tiền. Nhưng không ai có thể sống nhờ những giấc mơ không thể thực hiện - đặc biệt khi mà mẹ của họ là một thợ may, còn cha của họ thì hiếm khi có mặt ở nhà - Maria nhanh chóng nhận ra rằng cần phải biết nhiều hơn về những điều đang diễn ra xung quanh. Nàng học để có thể bước vào đời, và tìm kiếm một người có thể cùng nàng chia sẻ giấc mơ phiêu lưu mạo hiểm. Khi bước sang tuổi mười lăm, Maria yêu một chàng trai mà nàng gặp trong đám diễu hành Tuần lễ Thánh.

Maria đã không lặp lại sai lầm thời thơ ấu của mình: họ nói chuyện, trở thành bạn, bắt đầu đi xem phim và dự tiệc cùng nhau. Nhưng nàng cũng nhận thấy rằng, từ sự việc xảy ra với chàng trai đầu tiên, nàng cảm thấy những khi người yêu không có bên, nàng sẽ yêu mãnh liệt hơn: nàng sẽ thấy nhớ người bạn trai da diết, sẽ dành hàng giờ đồng hồ tưởng tượng ra những điều họ sẽ nói và khi nào họ sẽ gặp lại, nhớ từng phút giây được ở bên nhau, cố gắng phân tích rõ những gì nàng đã làm đúng, hay những gì nàng đã làm sai. Maria thích tưởng tượng mình là một người phụ nữ từng trải. Một người phụ nữ đã để cho những đam mê lớn lao thoát khỏi sự kìm giữ của bản thân và biết rõ nỗi đau nào là nguyên nhân dẫn đến điều này. Giờ đây nàng đang quyết tâm chiến đấu với mọi khả năng có thể vì người đàn ông này, vì một đám cưới, quyết tâm rằng anh ta sẽ là người đàn ông mà nàng kết hôn cùng, những đứa con và một ngôi nhà bên bờ biển. Nàng

đã nói với mẹ về điều đó, và được nghe bà trả lời:

“Con yêu, nhưng con vẫn còn quá trẻ.”

“Mẹ cũng đã kết hôn khi mẹ mười sáu tuổi mà.”

Bà không muốn giải thích rằng, đó là vì bà đã có thai ngoài ý muốn, nên bà đành dùng câu “đó là chuyện khác” để kết thúc vấn đề tranh luận.

Ngày hôm sau, Maria cùng bạn trai đi dạo ở vùng ngoại ô. Họ nói chuyện đôi chút, nàng hỏi chàng có thích đi du lịch không, nhưng thay vì trả lời câu hỏi, chàng kéo nàng vào vòng tay và hôn nàng.

Nụ hôn đầu tiên! Nàng đã mơ đến giây phút này biết bao nhiêu! Và phong cảnh lúc này cũng thật đặc biệt: những con diệc đang liệng cánh bay, mặt trời đang lặn phía đường chân trời, vẻ đẹp hoang dã của một vùng đất bán sa mạc, tiếng nhạc phía xa xa vọng lại. Maria có vẻ muốn lùi lại, nhưng sau đó nàng lại ôm ghì lấy chàng và lặp lại những gì nàng thường thấy trong rạp chiếu phim, trong các quyển tạp chí và trên truyền hình: nàng chà xát môi mình lên môi chàng với đôi chút dữ dội, xoay đầu từ bên này sang bên kia vừa nhịp nhàng vừa điên cuồng. Và rồi, nàng cảm thấy lưỡi chàng chạm vào răng mình, nàng nghĩ nó thật tuyệt.

Nhưng đột nhiên chàng ngừng lại và hỏi:

“Em không muốn à?”

Nàng định nói gì đây? Nàng có muốn không? Tất nhiên là có! Nhưng một người phụ nữ không nên bộc lộ theo cách ấy, đặc biệt là với người chồng tương lai của mình, hơn nữa chàng sẽ vì vậy mà dành suốt phần đời còn lại để nghi ngờ rằng liệu nàng có thể dễ dàng nói “vâng” như thế với bất cứ ai, bất cứ điều gì. Nàng quyết định không trả lời.

Chàng hôn nàng lần nữa, nhưng lần này ít nồng nhiệt hơn. Một lần nữa, chàng dừng lại, đỏ mặt và Maria biết rằng có gì đó không ổn, nhưng nàng lại sợ không dám hỏi. Nàng nắm lấy tay chàng và cả hai cùng quay về thị trấn, vừa đi vừa nói những chuyện khác như thể không hề có chuyện gì xảy ra.

Tối hôm đó - việc sử dụng từ ngữ đôi khi thật khó khăn, bởi vì Maria chắc rằng, có một ngày, những điều nàng viết ra đây sẽ bị ai đó đọc được, nhưng vì tin là một điều gì đó rất quan trọng đã xảy ra với mình - nàng đã viết vào nhật ký:

Khi chúng ta gặp một người và bắt đầu yêu, chúng ta sẽ có cảm giác như cả vũ trụ đều ở bên mình. Hôm nay mình đã thấy điều đó khi mất trời lặn. Như vào lúc ấy có chuyện không hay xảy ra khiến mọi thứ bỗng ngưng đọng lại! Không còn những chú diệc, không còn âm nhạc phía xa xa, thậm chí cả những vị trên đôi môi anh ấy cũng không còn. Sao chuyện đó có thể xảy ra với một điều đẹp đẽ như thế chứ, chỉ vài phút trước khi mọi thứ tan biến?

Cuộc sống trôi đi thật nhanh. Nó xô đẩy chúng ta từ thiên đường xuống địa ngục chỉ trong tích tắc.

Ngày hôm sau, Maria kể cho các bạn gái nghe chuyện của mình. Tất cả bọn họ đều đã thấy nàng đi dạo với “vị hôn phu” tương lai của nàng. Xét cho cùng, việc có một tình yêu lớn trong đời chưa phải đã là đủ, bạn cần chắc chắn rằng tất cả mọi người đều phải biết bạn là một người đáng khao khát đến thế nào. Họ đang rất muốn được biết xem điều gì đã diễn ra, và Maria, với vẻ tự tin nhất, tuyên bố rằng khoảnh khắc ngọt ngào nhất chính là khi lưỡi của chàng chạm vào hàm răng nàng. Nghe đến đó, một cô bạn gái phá lên cười.

“Bạn đã không mở miệng hay sao?”

Mọi thứ đột nhiên trở nên rõ ràng với Maria: câu hỏi của chàng, sự thất vọng của chàng.

“Để làm gì cơ?”

“Để anh ấy đưa lưỡi vào bên trong.”

“Làm thế thì có gì khác chứ?”

“Bạn không thể giải thích rõ được. Đó là cách người ta hôn nhau mà.”

Có những tiếng cười khúc khích, sự thương hại cùng cảm giác hân hoan vui sướng thù địch từ những cô bạn gái chưa từng được một chàng trai nào yêu. Maria làm ra vẻ không thèm bận tâm và cũng phá lên cười, nhưng lúc ấy tâm hồn nàng đang bật khóc. Nàng thầm nguyện rửa những bộ phim nàng đã xem ở rạp, chính từ những bộ phim ấy nàng đã học cách nhắm mắt lại, đặt tay lên đầu chàng và xoay đầu mình nhẹ nhàng sang phải, sang trái, thế nhưng điều cốt yếu nhất thì lại sai. Nàng cố tìm ra một lý do biện mình hoàn hảo (Em đã không muốn làm điều đó, bởi vì em đã không chắc chắn, nhưng giờ đây em đã nhận ra anh là tình yêu của đời em) và chờ đợi cơ hội tiếp theo.

Nàng đã không gặp chàng cho tới ba ngày sau, trong một bữa tiệc ở câu lạc bộ, chàng ta đang nắm tay một trong những cô bạn của nàng, người bạn đã hỏi nàng về nụ hôn hôm đó. Một lần nữa, nàng lại vờ như không quan tâm, và cố gắng chịu đựng cho đến khi buổi tối kết thúc bằng cách nói chuyện phiếm với những cô bạn gái về các ngôi sao điện ảnh và về những chàng trai khác trong vùng. Nàng cũng vờ như không nhận thấy những cái nhìn đôi lúc tỏ vẻ thương hại của những cô bạn. Thế nhưng, khi về đến nhà, nàng đã để mặc cho cả vũ trụ của mình sụp đổ; nàng khóc suốt đêm, đau khổ cho tới tám tháng sau và kết luận rằng tình yêu rõ ràng không phải dành cho nàng, và nàng sinh ra cũng không phải để dành cho tình yêu. Nàng bắt đầu cân nhắc việc trở thành một nữ tu sĩ, dâng hiến phần đời còn lại của mình cho một tình yêu sẽ không còn làm nàng đau đớn, không để lại những vết thương nơi trái tim nàng - tình yêu dành cho Chúa. Ở trường, nàng đã được học về các hội truyền giáo, họ là những người đi đến Châu Phi và nàng quyết định rằng, đó là con đường giải thoát nàng khỏi cuộc sống chán ngắt này. Nàng đã lên kế hoạch vào một nhà tu kín, nàng học bài đầu tiên về viện trợ (theo lời một vài thầy cô giáo thì có rất nhiều người đang chết dần ở Châu Phi), làm việc chăm chỉ trong lớp học tôn giáo, và

bắt đầu tưởng tượng mình như là một vị thánh thời nay, cứu giúp những cuộc đời khốn khổ và đến thăm những khu rừng nhiệt đới xa xôi, nơi cư trú của hổ và sư tử.

Nhưng, tuổi mười lăm không chỉ mang đến việc khám phá ra bạn phải mở miệng khi hôn ai đó, và rằng tình yêu, trên tất cả, là nguyên nhân của sự đau khổ. Maria còn phát hiện ra điều thứ ba nữa: thủ dâm. Chuyện đó xảy ra gần như là tình cờ, khi nàng chạm vào phần bên ngoài của bộ phận sinh dục trong lúc chờ mẹ về nhà. Nàng đã từng làm vậy khi còn nhỏ và nàng thấy thích cảm giác đó, cho tới một ngày, bố nàng nhìn thấy và ông đã tát nàng thật mạnh mà không giải thích lý do tại sao. Maria không bao giờ quên đã bị đánh như thế, và nàng biết rằng nàng không nên sờ mó vào người mình khi ở trước mặt người khác. Vì nàng cũng không thể làm vậy giữa đường và nàng không có phòng riêng ở nhà nên dần dần nàng đã hoàn toàn quên cảm giác thích thú đó.

Cho đến buổi chiều hôm ấy, gần sáu tháng sau nụ hôn đầu, mẹ nàng về nhà muộn, chẳng có việc gì để làm cả, bố nàng đã ra ngoài với một người bạn, và vì không có gì thú vị trên ti vi, nàng bắt đầu kiểm tra cơ thể mình, hy vọng có thể tìm thấy và loại bỏ những sợi lông tơ không mong muốn bằng một cái nhíp. Maria đã rất ngạc nhiên khi thấy có một miếng thịt đệm nhỏ trên âm đạo của mình. Nàng bắt đầu chạm vào nó và không thể ngừng lại được; những cảm giác được gợi lên thật quá mãnh liệt và khoái lạc; cả cơ thể nàng - đặc biệt là chỗ nàng chạm vào - trở nên căng thẳng, bồn chồn. Một lúc sau, nàng bắt đầu bước vào cảm giác như mình đang ở trên thiên đường, nó trở nên mãnh liệt, dữ dội, cho đến khi nàng không thể nhận ra mình không thể nhìn thấy, nghe thấy một cách rõ ràng nữa, mọi thứ hiện ra nhuộm một màu vàng. Rồi nàng rên rỉ, thích thú với lần khoái cảm nhục dục đầu tiên của mình.

Cực khoái!

Nó giống như ta đang trôi bồng bềnh tới thiên đường và sau đó chậm chậm

nhảy dù từ máy bay xuống mặt đất vậy. Thân thể Maria thấm đẫm vị ngọt ngào, nhưng nàng cảm thấy đầy đủ, no nê và tràn đầy sinh lực. Thì ra đó là tình dục! Thật tuyệt diệu làm sao! Không giống như những tạp chí khiêu dâm, trong đó mọi người nói về khoái lạc, thích thú, nhưng với một vẻ mặt nhăn nhó như bị đau đớn. Và không cần một người đàn ông, kẻ chỉ thích cơ thể của phụ nữ, nhưng lại không có thời gian dành cho những cảm giác của cô ta. Nàng có thể tự mình làm điều đó! Maria làm lại một lần nữa, lần này nàng tưởng tượng rằng một ngôi sao điện ảnh nổi tiếng đang chạm vào nàng, và nàng lại bỗng bồng bềnh trôi lên thiên đường và lại nhảy dù xuống, cảm giác như được tiếp thêm sinh lực còn nhiều hơn trước. Nhưng ngay khi nàng định làm điều đó lần thứ ba thì mẹ nàng trở về.

Maria kể cho các bạn gái về phát hiện mới này, nhưng không nói rằng nàng chỉ mới phát hiện ra nó vài giờ đồng hồ trước. Tất cả bọn họ - ngoại trừ hai người - đều biết nàng đang nói về điều gì, nhưng không ai trong bọn họ từng dám khơi mào. Sự chuyển hướng của Maria tới cảm xúc này giống như một cuộc cách mạng, nàng trở thành người dẫn đầu cả nhóm, phát minh ra một trò chơi lố bịch gọi là “xưng tội bí mật”, trong đó họ sẽ hỏi từng người về phương thức thủ dâm mà họ thích nhất. Nàng đã học được nhiều kỹ năng phong phú, như là nằm dưới chăn trong một ngày hè nóng (bởi vì, một người bạn đảm bảo với nàng là nó giúp đỡ mồ hôi), dùng một chiếc lông ngỗng để chạm vào chỗ đó cả cơ thể (nàng không biết chỗ đó gọi là gì), để một chàng trai làm điều đó cho bạn (Maria nghĩ điều này là không thể), sử dụng vòi xịt trong một cái chậu thành thấp để rửa bộ phận sinh dục (nàng không có cái chậu nào ở nhà cả, nhưng nàng sẽ thử cách này ngay khi có dịp đến chơi nhà một người bạn giàu có hơn).

Dầu sao đi nữa, từ lần Maria khám phá chuyện thủ dâm và làm theo các cách mà bạn bè nàng gợi ý, nàng đã từ bỏ hoàn toàn ý tưởng về một cuộc đời dâng hiến cho tôn giáo. Thủ dâm cho nàng một khoái lạc lớn lao, còn nhà thờ dường như lại ngụ ý rằng nhục dục là tội lỗi lớn nhất. Nàng đã nghe được rất nhiều chuyện phong phú từ đám bạn: thủ dâm làm xuất hiện

những cái mụn ruồi, thủ dâm có thể dẫn đến việc điên loạn hay thậm chí có thai. Tuy nhiên, bất chấp những rủi ro này, Maria vẫn tiếp tục làm bản thân nàng khoan khoái, thích thú ít nhất mỗi tuần một lần, thường là vào thứ Tư, khi bố nàng ra ngoài chơi bài với những người bạn của ông.

Cùng thời gian đó, nàng lớn dần, thiếu thận trọng hơn trong các mối quan hệ với con trai, và càng quyết tâm rời bỏ nơi nàng đang sống. Nàng yêu thêm ba, bốn lần nữa, giờ thì nàng đã biết hôn như thế nào, và khi ở một mình với các chàng trai, nàng sờ soạng họ và cũng cho phép họ đụng chạm vào cơ thể mình. Nhưng luôn có điều gì đó không ổn, và mỗi quan hệ thường kết thúc đúng lúc nàng chắc chắn rằng đó là người mà nàng muốn gắn bó suốt đời. Sau một thời gian dài, nàng đi đến kết luận, đàn ông chỉ mang đến những tổn thương, đau khổ, thất vọng và cảm giác như thời gian kéo dài lê thê. Một buổi chiều, khi đang ngắm nhìn một bà mẹ chơi đùa với cậu con trai khoảng hai tuổi, Maria đã quyết định rằng có thể nàng vẫn nghĩ đến một người chồng, những đứa con và một ngôi nhà nhìn ra biển, nhưng nàng sẽ không bao giờ yêu nữa, bởi vì tình yêu làm hỏng mọi thứ.

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Chương 3

Và thế là thời niên thiếu của Maria trôi qua. Nàng ngày càng xinh đẹp, và nỗi buồn của nàng, bầu không khí bí ẩn bao quanh nàng mang đến cho nàng vô số những kẻ theo đuổi, sẵn đón. Nàng đi chơi với chàng trai này, rồi chàng trai khác, nàng mơ mộng, và rồi lại đau khổ - bất chấp việc nàng tự hứa với bản thân mình là sẽ không bao giờ yêu nữa. Trong một lần hẹn hò, nàng đã mất trinh trên băng ghế sau của một chiếc ô tô; nàng với cậu bạn trai đang chơi trò chơi quen thuộc của họ, sờ soạng, khám phá lẫn nhau với một sức nóng đam mê như thường lệ, và rồi chàng trai lấn tới, còn nàng mệt mỏi vì là người duy nhất còn trinh trắng trong đám bạn bè cùng lứa, đã đồng ý cho chàng đưa cái đó vào. Nhưng không giống việc thủ dâm vẫn đưa nàng bay bổng tới thiên đường, chuyện này làm nàng đau và bị chảy máu, chỗ máu ấy dính trên váy thành một vết bẩn mà nàng đã phải mất rất nhiều thời gian mới giặt sạch được. Không phải là những cảm xúc lôi cuốn như nụ hôn đầu tiên - khi những con diệc đang liệng cánh bay, mặt trời đang lặn xuống đường chân trời và âm nhạc,... nhưng nàng không muốn nghĩ về điều đó nữa.

Nàng làm tình với chàng trai đó thêm vài lần nữa, thật ra là nàng đã phải đe dọa cậu ta trước, nàng nói nếu cậu không chịu làm chuyện đó, nàng sẽ kể với bố cậu ta là cậu đã cưỡng hiếp nàng. Nàng sử dụng cậu ta như một phương thức để học tập, thử mọi cách nàng có thể làm để hiểu về cái khoái lạc khi quan hệ với bạn tình.

Nhưng Maria đã không thể hiểu được cái khoái lạc đó, vì nàng thấy thủ dâm vừa ít rắc rối hơn mà lại mang đến nhiều hoan lạc hơn. Mặc dù vậy, trên tất cả các tạp chí, các chương trình tivi, sách báo, và những cô bạn gái, tất cả, **TẤT CẢ BỌN HỌ**, đều nói rằng một người đàn ông là điều không thể thiếu. Nàng bắt đầu nghĩ rằng mình chắc hẳn có vấn đề gì đó trong quan hệ tình dục mà không thể nói ra, bởi vậy nàng tiếp tục tập trung vào việc

học hành của mình, và suốt một thời gian, nàng đã tạm quên đi cái thứ kỳ diệu và tàn bạo vốn được gọi là TÌNH YÊU.

Trích từ nhật ký của Maria, khi nàng mới mười bảy tuổi:

Mục đích của mình là hiểu được tình yêu. Mình biết thế nào là sống khi mình yêu, và mình biết rằng mọi điều mình có bây giờ, dù chúng có vẻ thú vị nhưng không thực sự làm mình rung động.

Nhưng tình yêu là một thứ kinh khủng. Mình đã chứng kiến những nỗi đau khổ của các bạn gái và mình không muốn điều tương tự như thế xảy ra với mình. Họ từng cười nhạo mình vào sự ngây thơ của mình, nhưng giờ đây họ lại hỏi mình làm cách nào mà mình có thể xoay sở với đàn ông tuyệt như thế. Mình mỉm cười và không nói gì cả, bởi vì mình biết rằng phương pháp cứu chữa đó còn tệ hơn cả vết thương của mình: Đơn giản là mình không yêu. Mỗi ngày trôi qua, mình lại thấy rõ ràng hơn rằng những người đàn ông mỏng manh như thế nào, họ thiếu kiên định và chung thủy ra sao, bất an và đáng ngạc nhiên như thế nào, một vài ông bố của các cô bạn gái đã gạ gẫm mình, nhưng mình từ chối. Lần đầu tiên, mình đã bị sốc, nhưng bây giờ mình nghĩ đàn ông vẫn luôn là như thế.

Mặc dù mục đích của mình là hiểu được tình yêu, và mặc dù mình đau khổ khi nghĩ về những người mình đã trao gửi trái tim, nhưng mình vẫn phải thú nhận rằng những người khiến trái tim mình rung động lại thất bại trong việc đánh thức thân thể mình, còn những người khuấy động được thân thể mình lại thất bại trong việc khiến trái tim mình rung động.

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Chương 4

Maria bước sang tuổi mười chín, hoàn thành chương trình trung học, và tìm được công việc bán hàng ở một hiệu bán vải. Ở đó ông chủ đã phải lòng nàng ngay lập tức. Tuy nhiên khi ấy nàng đã biết cách làm thế nào lợi dụng được một người đàn ông mà không bị anh ta lợi dụng. Nàng không bao giờ để cho ông chủ chạm vào mình, mặc dù nàng luôn luôn kêu gọi và ý thức được về quyền lực mà sắc đẹp của nàng mang lại.

Quyền lực của sắc đẹp là câu trả lời cho câu hỏi: Thế giới của những cô gái xấu xí sẽ như thế nào? Maria có một vài cô bạn chưa bao giờ được chú ý đến trong các bữa tiệc, hoặc là những người mà đàn ông không bao giờ thấy thích. Thật không thể tưởng tượng được các cô gái xấu xí này đã phải cho đi quá nhiều trong khi tình yêu họ nhận được lại quá ít ỏi. Họ phải đau khổ trong tâm trạng khi họ bị chối bỏ và phải cố gắng đối mặt với tương lai bằng cách tìm kiếm những thứ xa vời để tạo ra một vỏ bọc bên ngoài vì ai đó. Họ độc lập hơn, yêu quý bản thân mình hơn, cho dù vậy trong trí tưởng tượng của Maria, thế giới dành cho họ dường như là không thể chịu đựng nổi.

Maria biết nàng hấp dẫn đến thế nào, và dù nàng hiếm khi chịu lắng nghe mẹ nói, nhưng có một điều bà từng nói và nàng sẽ không bao giờ quên: “Sắc đẹp, con gái yêu ơi, nó không bao giờ là mãi mãi”. Ghi nhớ điều này, Maria tiếp tục giữ mình tránh xa tầm tay của ông chủ, dù không hoàn toàn đẩy ông ta ra xa, và việc đó mang lại cho nàng một mức lương khá cao (nàng không biết mình sẽ có thể dắt mũi ông ta bao lâu bằng cách cho ông ta hy vọng rằng một ngày nào đó ông có thể lên giường với nàng, nhưng ít nhất thì trong thời gian này nàng có thể kiếm được một món tiền kha khá). Ông ta cũng đã trả cho nàng khoản tiền làm thêm giờ khi nàng làm việc

muộn (ông chủ thích giữ nàng ở quanh mình, có lẽ vì ông ta lo rằng nếu nàng đi chơi buổi tối, nàng có thể sẽ tìm thấy tình yêu lớn của đời nàng). Nàng làm việc như thế liên tục suốt hai năm, đưa tiền cho cha mẹ hàng tháng để họ giữ cho nàng và cuối cùng nàng tự mình giữ lấy. Nàng tiết kiệm đủ tiền để đi nghỉ một tuần ở thành phố mà nàng vẫn mơ ước, nơi có những ngôi sao điện ảnh và ngôi sao truyền hình, nơi vẫn được lấy làm hình ảnh tiêu biểu trên bưu thiếp của đất nước nàng: Rio de Janeiro!

Ông chủ của nàng đề nghị đi cùng nàng và sẽ chi trả mọi chi phí, nhưng Maria nói dối, vì nàng đang đi tới một trong những nơi nguy hiểm nhất trên thế giới nên mẹ nàng đã đặt ra điều kiện là nàng chỉ được đi nếu ở lại tại nhà của một người họ hàng làm huấn luyện viên judo.

“Bên cạnh đó, thưa ngài”, nàng nói, “ngài không thể bỏ mặc cửa hiệu mà không có ai tin cậy trông coi cả”.

“Đừng gọi tôi là *ngài*”, ông ta nói và Maria nhận thấy một điều gì đó trong mắt ông: ngọn lửa của tình yêu. Điều này khiến nàng ngạc nhiên, bởi vì nàng luôn nghĩ rằng ông ta chỉ quan tâm đến tình dục mà thôi, nhưng đôi mắt ông ta đang nói chính xác cái điều ngược lại: “Tôi có thể cho em một ngôi nhà, một gia đình, một ít tiền cho cha mẹ em”. Nghĩ đến tương lai, Maria quyết định lao vào ngọn lửa đó.

Maria nói rằng nàng sẽ nhớ công việc và những đồng nghiệp mà nàng đã rất vui khi được làm việc cùng họ (nàng cẩn thận không nhắc đến bất kỳ ai cụ thể, bỏ dở điều bí ẩn lơ lửng ở đó: “đồng nghiệp” có ám chỉ ông không?) và nàng hứa sẽ cẩn thận với túi xách và phẩm hạnh của mình. Sự thật có hơi khác một chút: nàng không muốn ai, bất kỳ ai, làm hỏng tuần lễ hoàn toàn tự đầu tiên trong cuộc đời nàng. Nàng muốn làm mọi thứ: bơi ở biển, trò chuyện với những người hoàn toàn xa lạ, nhìn vào cửa sổ các cửa hiệu,

rồi chờ chàng Hoàng Tử Quyến Rũ xuất hiện và đón nàng đi với những điều tốt đẹp.

“Xét cho cùng thì một tuần là gì chứ?” Nàng nói với một nụ cười đầy cảm dỗ, hy vọng rằng nàng đã sai. “Nó sẽ trôi qua trong nháy mắt, và tôi sẽ nhanh chóng quay trở lại làm việc.”

Buồn bã, ban đầu ông chủ của nàng phản đối, nhưng cuối cùng đành chấp nhận quyết định của nàng, vì khi đó ông ta đang lên một kế hoạch bí mật là sẽ cầu hôn nàng ngay khi nàng trở về, do đó ông ta không muốn làm hỏng mọi thứ bằng cách tỏ ra quá huênh hoang.

Maria ngồi trên xe bus suốt bốn mươi tám giờ, đăng ký phòng tại một khách sạn rẻ tiền ở Copacabana - Copacabana là thị trấn nằm ở phía nam của thành phố Rio de Janeiro, nổi tiếng với một bờ biển đẹp trải dài bốn kilomet (Ôi, Copacabana! Bãi biển đó, bầu trời đó...) và thậm chí, trước cả khi dỡ hành lý của mình ra, nàng đã chớp lấy ngay bộ bikini mới mua, mặc vào người và đi thẳng ra biển bất chấp bầu trời đầy mây. Nàng nhìn biển một cách sợ sệt, nhưng rất cuộc cũng vụng về lội xuống làn nước.

Không ai có mặt ở trên bãi biển nhận ra rằng đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc với biển, với những nữ thần Iemaja (tên các nữ thần tiên biển, ở Brazil các nữ thần này còn được gọi bằng cái tên khác là Yemanja, hay Janaina), với những dòng biển, với những con sóng, sủi bọt, và ở trên một bờ của Đại Tây Dương, với bờ biển châu Phi và những con sư tử của nó. Khi nàng lên bờ, một người phụ nữ tìm cách đến gần nàng để bán những chiếc sandwich, rồi lại đến một anh chàng da đen đẹp trai tiếp cận nàng để hỏi xem liệu nàng có muốn đi chơi với anh ta tối nay không, và nàng lại bị tiếp cận bởi

một người đàn ông khác không nói được tiếng Bồ Đào Nha, nhưng hỏi nàng bằng cách ra hiệu xem nàng có muốn uống một chút nước dừa không.

Maria mua một chiếc sandwich vì nàng cảm thấy thật ngại khi nói “không”, nhưng vì nàng tránh nói chuyện với hai người lạ. Đột nhiên nàng cảm thấy thất vọng với chính mình; giờ đây nàng đang có cơ hội làm bất cứ điều gì mình muốn, thì tại sao nàng lại cư xử kỳ cục như thế? Không tìm được một lời giải thích hợp lý nào, nàng đành ngồi đợi mặt trời xuất hiện trở lại từ sau những đám mây. Nàng vẫn thấy ngạc nhiên trước sự can đảm của mình, dám ngâm mình trong làn nước lạnh đến thế, dù thời tiết đang ở giữa mùa hè.

Tuy nhiên, người đàn ông không nói được tiếng Bồ Đào Nha lại xuất hiện bên cạnh nàng, mang theo một ly nước và mời nàng uống. Cảm thấy nhẹ nhõm vì không phải nói chuyện, Maria uống ly nước dừa và mỉm cười với ông ta, lập tức ông ta cũng mỉm cười đáp lại. Trong một lúc, họ tiếp tục giữ bầu không khí dễ chịu đó, một cuộc trao đổi, chuyện trò vô nghĩa - một nụ cười ở đây, một nụ cười ở kia - cho đến khi người đàn ông lấy từ trong túi ra một cuốn từ điển nhỏ màu đỏ và nói, với một cách phát âm kỳ lạ: “bonita” - “xinh đẹp”. Maria lại mỉm cười; tuy nàng rất muốn gặp được chàng Hoàng Tử Quyển Rũ của mình, nhưng ít nhất thì chàng ta cũng phải nói ngôn ngữ của nàng chứ và phải trẻ hơn chút nữa.

Người đàn ông tiếp tục đọc lướt qua quyển sách nhỏ:

“Bữa tối... tối nay?”

Rồi ông ta nói:

“Thụy Sĩ!”

Và ông ta kết thúc những từ này bằng thứ ngôn ngữ nghe như âm thanh của những tiếng chuông từ thiên đường:

“Làm việc! Đôla”

Maria không biết nhà hàng nào tên là Thụy Sĩ cả. Mọi chuyện có thể nào dễ dàng như vậy và những giấc mơ được lấp đầy nhanh đến thế? Về mặt nào đó, theo sự thận trọng, nàng đã phạm sai lầm khi trả lời: “Cảm ơn ông rất nhiều vì lời mời này, nhưng tôi đã có việc làm rồi và không có hứng thú để mua đôla” .

Người đàn ông không hiểu một lời nào mà nàng vừa nói, ông ta bắt đầu có vẻ thất vọng. Sau rất nhiều những nụ cười trao qua đổi lại nữa, ông ta bỏ đi ít phút và quay lại với một người phiên dịch. Qua người phiên dịch, ông ta giải thích rằng ông ta đến từ Thụy Sĩ (là một quốc gia chứ không phải một cái nhà hàng) và ông ta muốn được ăn tối cùng nàng, để trao đổi với nàng về một công việc ông ta có thể đề nghị. Người phiên dịch, tự giới thiệu anh ta là người chịu trách nhiệm về đoàn khách du lịch nước ngoài và an ninh trong khách sạn, nơi người đàn ông này đang ở, tự thêm vào ý kiến của anh ta:

“Nếu tôi là cô, tôi sẽ nhận lời. Ông ta là một ông bầu quan trọng đang tìm kiếm những tài năng mới để đến làm việc ở Châu Âu. Nếu cô thích, tôi có thể giúp cô liên hệ với vài người khác, đó là những người đã từng nhận lời mời của ông ta và trở nên giàu có, giờ họ đã kết hôn và có con cái, những đứa trẻ đó sẽ không bao giờ phải lo đi ăn cướp hay thất nghiệp”

Rồi anh ta cố gắng gây ấn tượng với nàng bằng sự am hiểu của anh ta về văn hóa thế giới, anh ta nói:

“Ngoài ra, Thụy Sĩ còn sản xuất chocolate rất ngon và những chiếc đồng hồ đeo tay tuyệt vời”.

Kinh nghiệm đứng trên sân khấu mà Maria từng có duy nhất chỉ là khi tham gia vào các vở kịch huyền bí mô tả lại những khổ hình mà Chúa Jesus đã phải chịu, do hội đồng thị trấn tổ chức vào Tuần lễ Thánh hàng năm.

Trong vở kịch đó nàng chỉ luôn đóng vai một người bán nước. Nàng hầu như đã phải ngủ trên xe bus trong suốt cuộc hành trình, nhưng nàng thấy rất hào hứng với biển, chán việc phải ăn sandwich mãi, đó là tất cả những thứ mà nàng ăn, mặt khác, nàng lại lúng túng vì nàng không quen biết ai và cần tìm một người bạn. Nàng đã từng rơi vào một tình huống tương tự trước đây, khi một người đàn ông hứa cho nàng mọi thứ và nàng không phải cho đi thứ gì, bởi vậy nàng biết rằng tất cả những trò đóng phim, diễn viên này chỉ là cách ông ta thu hút sự quan tâm của nàng mà thôi.

Tuy nhiên, Maria tin chắc rằng Đức Mẹ Đồng Trinh đã ban cho nàng cơ hội, rằng nàng phải được hưởng thụ mọi giây phút trong tuần lễ nghỉ ngơi này. Và bởi việc đến một nhà hàng sang trọng sẽ mang lại cho nàng nhiều chuyện hay ho để kể khi trở về nhà, nên nàng quyết định nhận lời mời với điều kiện là người phiên dịch phải đi cùng, vì nàng đã thấy chán việc cứ luôn phải mỉm cười và vờ như nàng có thể hiểu những gì người đàn ông ngoại quốc này đang nói.

Vấn đề duy nhất và cũng là vấn đề nghiêm trọng nhất: nàng không có thứ gì thích hợp để mặc cả. Một người phụ nữ không bao giờ có thể chấp nhận những điều như vậy (nàng sẽ thấy việc chấp nhận chồng mình phản bội còn dễ dàng hơn là phải tiết lộ về tình trạng tủ quần áo của mình) , nhưng vì nàng không biết những người này và có thể không bao giờ gặp lại họ nữa, nên nàng cảm thấy mình chẳng có gì để mất.

“Tôi vừa đến từ phía bắc và tôi không có quần áo thích hợp để cùng ông đến một nhà hàng.”

Thông qua người phiên dịch, người đàn ông nói với nàng rằng không cần phải lo lắng và ông ta hỏi xin địa chỉ khách sạn của nàng. Tối hôm đó, nàng nhận được một chiếc váy, chiếc váy mà nàng chưa bao giờ được nhìn thấy trong đời mình, đi kèm với nó là một đôi giày mà chắc chắn phải có giá bằng cả số tiền lương nàng kiếm được trong suốt một năm.

Nàng cảm thấy đây là sự khởi đầu của một con đường mà nàng đã mong mỏi suốt từ thời thơ ấu và thời niên thiếu của mình ở *serta* (là một thuật ngữ trong tiếng Bồ Đào Nha hay được dùng ở Brazil để chỉ các vùng đất như “sân sau”, vùng sâu, vùng xa), vùng đất hẻo lánh của Brazil, nơi hạn

hán liên miên, những chàng trai thì không có tương lai, những người nghèo khổ lương thiện, những kẻ ngu độn và một lối sống cứ lặp đi lặp lại: nàng đã sẵn sàng lột xác để trở thành nàng công chúa của trái đất này! Một người đàn ông đã đề nghị nàng một công việc, tiền, một đôi giày đắt giá ngoài sức tưởng tượng và một chiếc váy dạ hội, hơn cả một câu chuyện thần tiên! Tất cả những gì nàng thiếu bây giờ là đồ trang điểm, nhưng nhân viên lễ tân khách sạn thấy ái ngại cho nàng và đã giúp nàng vượt qua tình huống khó khăn này. Đầu tiên, người lễ tân cảnh báo nàng, đừng cho rằng mọi người nước ngoài đều đáng tin cậy, cũng như mọi gã đàn ông ở Rio đều là bọn ông ọ.

Maria phớt lờ lời cảnh báo, mặc lên người những món quà được gửi đến từ thiên đường, bỏ ra hàng giờ đồng hồ đứng trước gương, nàng thấy tiếc là đã không mang theo máy quay phim để ghi lại khoảnh khắc này, rồi nhận ra nàng đã bị muợn cuộc hẹn. Nàng chạy vội vã, giống như Cinderella, tới khách sạn nơi quý ông người Thụy Sĩ nọ đang ở.

Trước sự ngạc nhiên của nàng, người phiên dịch nói rằng anh ta không đi cùng hai người được.

“Đừng lo lắng về chuyện ngôn ngữ, điều đó không thành vấn đề nếu ông ta cảm thấy hài lòng với cô”.

“Nhưng làm sao ông ta có thể cảm thấy hài lòng nếu ông ta không hiểu tôi đang nói gì?”

“Đúng vậy. Cô không cần phải nói chuyện gì, tất cả vấn đề là ở sự rung cảm.”

Maria không hiểu “sự rung cảm” là gì; nơi nàng sống, mọi người đều cần trao đổi, nói chuyện với nhau bằng ngôn ngữ, các cách diễn đạt, các câu hỏi và câu trả lời bất cứ khi nào họ gặp nhau. Nhưng Mailson - tên của người phiên dịch kiêm nhân viên an ninh - cam đoan với nàng rằng ở Rio de Janeiro và phần còn lại của thế giới này, mọi thứ hoàn toàn khác.

“Ông ta không cần hiểu, chỉ cần làm cho ông ta cảm thấy thoải mái là được. Ông ta là người đã góa vợ và không có con cái; ông ta làm chủ một câu lạc bộ đêm và đang tìm kiếm những phụ nữ Brazil muốn làm việc ở nước ngoài. Tôi đã nói cô không phải tuýp người đó, nhưng ông ta cứ khẳng

khăng nói rằng ông ta đã phải lòng cô ngay khi nhìn thấy cô bước ra từ làn nước. Ông ta cũng nghĩ rằng bộ bikini của cô rất dễ thương”.

Anh ta ngừng một lát.

“Nhưng này, thẳng thắn mà nói, nếu cô muốn tìm một anh bạn trai ở đây, cô sẽ phải kiếm một bộ bikini khác; không ai, trừ anh chàng người Thụy Sĩ này, tiến đến vì bộ bikini đó cả, nó đã quá lỗi mốt rồi.”

Maria làm như không nghe thấy điều đó. Mailson tiếp tục:

“Tôi không nghĩ là ông ta chỉ muốn bù khú đôi chút; ông ta tính toán là cô có thể trở thành sự thu hút chính cho câu lạc bộ của ông ta. Dĩ nhiên, ông ta chưa thấy cô hát hay nhảy, nhưng cô có thể học tất cả những thứ đó, và lại cô có sắc đẹp trời cho. Những người Châu Âu đều thế cả; họ đến đây và tưởng tượng rằng tất cả phụ nữ Brazil đều gợi cảm và biết nhảy vũ điệu Samba. Nếu ông ta nghiêm túc, tôi khuyên cô nên ký kết một hợp đồng đàng hoàng và có chữ ký được xác nhận tại lãnh sự quán Thụy Sĩ trước khi rời đất nước này. Tôi sẽ ở bãi biển vào ngày mai, bãi biển đối diện khách sạn ấy, nếu cô muốn nói chuyện với tôi về bất cứ điều gì.”

Người đàn ông Thụy Sĩ mỉm cười suốt, ông ta nắm lấy cánh tay nàng và ra dấu rằng xe taxi đang đợi họ.

“Nếu ông ta có ý định khác, và cô cũng có, thì khi đó cái giá thông thường là ba trăm đô la một đêm. Đừng chấp nhận mức ít hơn.”

Trước khi nàng có thể nói điều gì khác, nàng đã thấy mình đang trên đường đến nhà hàng, với người đàn ông ngồi bên đang nhắm đi nhắm lại những từ mà ông ta muốn nói. Cuộc đối thoại rất đơn giản:

“Công việc? Đô la? Ngôi sao của Brazil?”

Maria, trong lúc đó, vẫn đang nghĩ về những điều tay phiên dịch kiêm nhân viên an ninh đã nói: ba trăm đô la một đêm! Đó là cả một gia tài! Nàng không phải chịu đau khổ vì tình yêu, nàng có thể dắt mũi người đàn ông này giống như nàng đã làm với ông chủ cửa hiệu vải của nàng, kết hôn, có những đứa con và mang đến cho cha mẹ nàng một cuộc sống thoải mái.

Nàng có gì để mất cơ chứ? Ông ta già và ông ta có thể chết sớm, khi đó nàng sẽ giàu có - những người đàn ông Thụy Sĩ như thế này hiển nhiên là có rất nhiều tiền nhưng không có đủ phụ nữ chờ ở nhà.

Họ nói chuyện rất ít trong suốt bữa ăn - chỉ thường xuyên trao đổi những nụ cười và Maria dần dần hiểu điều Mailson muốn nói về “sự rung cảm”. Người đàn ông này chỉ cho nàng xem một album có những dòng chữ viết bằng một thứ ngôn ngữ mà nàng không biết; các bức hình của những người phụ nữ trong những bộ bikini (chắc chắn không có gì phải nghi ngờ là chúng đẹp hơn và táo bạo hơn bộ nàng mặc chiều nay rất nhiều), những bài cắt từ báo, những tờ giấy in lè loẹt trong đó từ duy nhất mà nàng có thể nhận ra là “Brazil”, đã bị phát âm sai hoàn toàn (họ không dạy ông ta cách viết chữ “s” ở trường hay sao chứ?). Nàng uống rất nhiều, và sợ rằng người đàn ông này sẽ gạ gẫm nàng (xét cho cùng, dù trước đây nàng chưa bao giờ làm điều này trong đời, nhưng không ai có thể hình mũi trước ba trăm đô la cả, và mọi thứ luôn luôn có vẻ dễ dàng hơn khi có ít chất cồn trong người, đặc biệt là nếu bạn đang ở giữa những người xa lạ). Nhưng người đàn ông này lại cư xử giống như một quý ông hoàn hảo, thậm chí còn kéo ghế giúp nàng khi nàng ngồi xuống hay đứng lên. Cuối cùng, nàng nói rằng nàng thấy mệt và muốn hẹn gặp ông ta trên bãi biển vào ngày hôm sau (nàng vừa chỉ vào đồng hồ đeo tay của mình để miêu tả về thời gian cho ông ta, vừa tạo ra chuyển động của những con sóng bằng hai bàn tay và nói “a-ma-nhã” - “ngày mai” - một cách chậm rãi).

Ông ta có vẻ hài lòng, nhìn vào đồng hồ đeo tay của mình (có thể là đồ của Thụy Sĩ), và đồng ý về thời gian hẹn.

Nàng thao thức, không sao ngủ ngay được. Nàng mơ thấy những chuyện này hoàn toàn là một giấc mơ. Sau đó, nàng thức giấc và thấy không phải là mơ: cái váy đó được xếp nếp trên chiếc ghế trong căn phòng khiêm tốn của nàng, đôi giày tuyệt đẹp và cuộc hẹn gặp trên bãi biển.

Trích từ nhật ký của Maria, vào ngày nàng gặp người đàn ông Thụy Sĩ:

Mọi thứ nói với mình rằng mình sắp sửa có một quyết định sai lầm, nhưng mắc phải những lỗi lầm chỉ là một phần của cuộc sống. Thế giới này muốn điều gì ở mình? Có phải nó muốn mình không mạo hiểm nữa và trở về nơi mình đã ra đi bởi mình không có dũng khí để nói “có” với nó không?

Mình đã mắc sai lầm đầu tiên khi mình mười một tuổi, khi người con trai ấy hỏi mình xem có thể cho anh ta mượn một cây bút chì không; từ đó trở đi, mình đã nhận ra rằng đôi khi bạn không có cơ hội thứ hai và tốt hơn hết là hãy chấp nhận món quà mà thế giới này ban tặng. Dĩ nhiên là nó mạo hiểm, nhưng có sự mạo hiểm nào lớn hơn nguy cơ chiếc xe bus mà mình đã ngồi trên đó bốn mươi tám tiếng đồng hồ để đến đây có thể gặp tai nạn? Nếu mình phải trung thực với một ai đó hay một điều gì đó, thì mình phải làm, và đầu tiên, là phải trung thực với chính bản thân mình đã. Nếu mình đang tìm kiếm một tình yêu đích thực, thì đầu tiên mình phải loại bỏ những tình yêu tầm thường ra khỏi con người mình đã. Kinh nghiệm ít ỏi mà mình có đã dạy mình rằng không ai sở hữu được bất kỳ thứ gì cả, rằng mọi thứ đều là ảo ảnh - và ảo ảnh đó tác động vào thể xác cũng như là linh hồn của mọi vật vậy. Bất kỳ ai đã đánh mất một thứ gì đó mà họ nghĩ rằng nó là của họ mãi mãi (như nó đã thường xuyên xảy ra với mình thời gian vừa qua), cuối cùng đều nhận ra rằng không có gì thật sự thuộc về họ cả. Và nếu không có gì thuộc về mình cả, thì thật là vô ích khi lãng phí thời gian để chăm lo cho những thứ không phải là của mình; tốt nhất là hãy sống như thể hôm nay là ngày đầu tiên (hay cũng có thể là ngày cuối cùng) của cuộc đời.

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Chương 5

Ngày hôm sau, cùng với Mailson, người phiên dịch kiêm nhân viên an ninh và giờ đây, thông qua anh ta, là người đại diện của nàng, nàng nói sẽ chấp nhận lời đề nghị của người đàn ông Thụy Sĩ, với điều kiện là nàng phải có một văn bản được lãnh sự quán Thụy Sĩ chứng nhận. Người đàn ông nước ngoài này, có vẻ rất quen thuộc với những đòi hỏi như vậy, nói rằng đây cũng là điều mà ông ta muốn, vì nếu nàng định làm việc ở đất nước của ông ta thì nàng cần có một vài giấy tờ chứng minh rằng không ai ở đó có thể làm công việc mà nàng đang dự định - và điều này không có gì đặc biệt khó khăn cả, bởi chắc chắn là phụ nữ Thụy Sĩ không có tài năng để nhảy vũ điệu samba rồi. Họ cùng nhau đến trung tâm thành phố và nhân viên an ninh kiêm phiên dịch kiêm người đại diện đề nghị một khoản tiền mặt đặt cọc ngay sau khi ký hợp đồng, ba mươi phần trăm của năm trăm đô la mà nàng nhận được.

“Đó là khoản đặt cọc trả cho một tuần. Một tuần, cô hiểu không? Từ bây giờ, cô sẽ kiếm năm trăm đô la một tuần, không bị khấu trừ, bởi vì tôi chỉ lấy tiền hoa hồng trong lần trả đầu tiên thôi.”

Cho tới lúc đó, du lịch và ý nghĩ về những chuyến đi xa vẫn chỉ là một giấc mơ, mà mơ thì rất dễ chịu và vui vẻ chừng nào bạn không bị buộc phải biến giấc mơ của mình thành hiện thực. Với cách đó, chúng ta tránh được tất cả những nguy hiểm, sự vỡ mộng và khó khăn, rồi khi chúng ta già đi, chúng ta luôn có thể đổ lỗi cho người khác - tốt nhất là đổ lỗi cho bố mẹ chúng ta - vì thất bại của chính chúng ta khi thực hiện những giấc mơ của mình.

Đột nhiên, cơ hội nàng tha thiết chờ đợi từ lâu đã đến, nhưng điều mà nàng hy vọng thì sẽ không bao giờ đến! Làm thế nào nàng có thể đương đầu với

những thử thách và những nguy hiểm của một cuộc đời mà nàng không hề biết đến? Làm thế nào nàng có thể bỏ lại phía sau mọi thứ mà nàng không biết, cũng như những người đi biển phải đi qua đây nhưng không biết gì về vùng biển này. Nàng luôn có thể nói “không”, nhưng sau đó nàng sẽ phải dành phần còn lại của cuộc đời mà ủ ê suy nghĩ về nó, cũng như nàng vẫn làm thế với những kỷ niệm về chàng trai - mối tình đầu của nàng, người hỏi mượn một cây bút chì và sau đó biến mất. Nàng có thể nói “không”, nhưng tại sao lại không gắng nói “đồng ý” lần này chứ?

Bởi một lý do rất đơn giản: nàng là một cô gái đến từ vùng đất nghèo nàn, xa xôi của Brazil, không có kinh nghiệm sống gì ngoại trừ kinh nghiệm có được từ một ngôi trường tốt, những hiểu biết kha khá từ các chương trình ủy mị trên truyền hình, và một điều chắc chắn là nàng đẹp. Điều đó không đủ để đối mặt với thế giới này.

Nàng nhìn một nhóm người đang cười đùa ngắm biển, và thấy sợ đi xuống biển. Hai ngày trước, nàng cũng đã cảm thấy như thế, nhưng bây giờ nàng không còn thấy sợ nữa; nàng có thể xuống nước bất cứ khi nào nàng muốn, như thế nàng được sinh ra từ đó. Nhưng ở Châu Âu sẽ không giống như vậy phải không?

Maria lặng lẽ cầu nguyện và một lần nữa cầu xin Đức Mẹ Đồng Trinh Mary một lời khuyên, và chỉ vài giây sau, nàng dường như hoàn toàn thoải mái với quyết định của mình, tiến về phía trước, bởi vì nàng đã có cảm giác được che chở. Nàng luôn luôn có thể quay lại, nhưng nàng sẽ không có được cơ hội nào khác cho một chuyến đi như thế này. Nó đáng để mạo hiểm, miễn là giấc mơ này vượt qua được hành trình trên chiếc xe bus kéo dài bốn mươi tám tiếng về nhà trong điều kiện thiếu không khí, và miễn là người đàn ông Thụy Sĩ này không thay đổi ý định.

Maria đang có tâm trạng vui vẻ khi ông ta mời nàng ra ngoài ăn tối một lần nữa. Nàng muốn xuất hiện thật quyến rũ và cầm lấy tay ông ta, nhưng ông

ta rút tay lại ngay lập tức, và Maria nhận ra - với một cảm giác lẫn lộn giữa lo sợ và nhẹ nhõm - rằng ông ta hoàn toàn nghiêm túc với những gì ông ta đã nói.

“Ngôi sao của vũ điệu samba!” Người đàn ông nói. “Một ngôi sao samba Brazil đáng yêu! Sẽ đi vào tuần tới!”

Điều này thật tốt, nhưng “đi vào tuần tới” là vấn đề chưa được bàn đến. Maria giải thích rằng nàng không thể quyết định mà không xin ý kiến của gia đình. Người đàn ông Thụy Sĩ tỏ vẻ rất giận dữ, chỉ cho nàng xem bản sao hợp đồng, và lần đầu tiên nàng cảm thấy sợ hãi.

“Hợp đồng!” Ông ta nói.

Mặc dù đã quyết tâm về nhà, nàng quyết định tham khảo ý kiến của anh chàng đại diện Mailson trước; xét cho cùng thì anh ta được trả tiền là để cho nàng lời khuyên mà.

Thế nhưng, lúc đó Mailson dường như đang để tâm lo lắng tới một vị khách du lịch quyến rũ người Đức nhiều hơn, người này vừa đến khách sạn và đang để ngực trần tắm nắng trên bãi biển, cô ta có vẻ tin rằng Brazil là quốc gia tự do nhất trên thế giới (cô ta đã thất bại khi gây sự chú ý bằng việc là người phụ nữ duy nhất trên bãi biển với bộ ngực để trần và mọi người thì đang nhìn trừng trừng vào cô ta với thái độ không dễ chịu chút nào). Thật khó khăn để kéo sự chú ý của anh chàng đại diện vào những điều Maria đang nói.

“Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu tôi thay đổi ý định?” Maria khẳng định.

“Tôi không biết trong hợp đồng nói gì, nhưng tôi cho rằng ông ta có thể khiến cô bị bắt giam.”

“Ông ta không bao giờ có thể tìm ra tôi”.

“Chính xác. Vậy thì tại sao cô còn phải lo lắng chứ?”

Ở phía kia, người đàn ông Thụy Sĩ, người đã chi năm trăm đô la, cũng như trả tiền cho đôi giày, bộ váy, hai bữa tối và đủ các loại phí cho việc làm giấy tờ ở tòa lãnh sự, bắt đầu thấy lo lắng. Vì vậy mà từ lúc Maria khẳng

khăng rằng cần phải nói chuyện với gia đình nàng trước, ông ta cũng đã quyết định mua hai vé máy bay và đi cùng nàng tới nơi nàng được sinh ra - chỉ cần mọi việc có thể được quyết định trong vòng bốn mươi tám tiếng và họ vẫn có thể lên đường đến Châu Âu vào tuần tới, thì ông ta đồng ý. Một nụ cười ở đây đáp lại nụ cười ở kia. Maria bắt đầu hiểu rằng tất cả đã nằm trên giấy tờ và nàng đã đặt bút ký, rằng khi sự việc đã đi tới những cảm dỗ, những cảm xúc và những bản hợp đồng, thì người ta không bao giờ có thể chối quanh được.

Một sự ngạc nhiên và là sự khởi nguồn của một niềm tự hào đối với thị trấn nhỏ này khi được chứng kiến đứa con gái Maria đáng yêu của nó trở về cùng với một người ngoại quốc muốn giúp nàng trở thành một ngôi sao lớn ở Châu Âu. Tất cả mọi người xung quanh thị trấn đều biết, và bạn bè cũ ở trường thì hỏi nàng: “Chuyện đó xảy ra như thế nào?”

“Chỉ là mình may mắn thôi”.

Họ muốn biết có phải những điều như vậy vẫn thường diễn ra ở Rio de Janeiro hay không, bởi vì họ đã thấy những kịch bản tương tự trên các chương trình truyền hình. Maria sẽ không vương vào chuyện này, nếu nàng không cố nâng cao giá trị bằng những trải nghiệm của bản thân và làm cho lũ bạn tin rằng nàng là một người đặc biệt.

Maria và người đàn ông đi về ngôi nhà của nàng, ở đây ông ta đưa ra những tờ rơi, với từ “brasil” được phát âm bằng chữ “z”, và tờ hợp đồng, trong khi Maria giải thích rằng bây giờ nàng đã có một người đại diện và dự định đi theo sự nghiệp của một nữ diễn viên. Mẹ nàng, vừa nhìn thấy những bộ bikini bé tí tẹo được những cô gái trong các bức hình mặc, ngay lập tức đưa trả chúng lại cho người đàn ông ngoại quốc, và chọn cách tốt nhất là không hỏi gì cả; tất cả vấn đề ở đây là con gái bà có lẽ sẽ hạnh phúc và giàu có, hoặc là bất hạnh, nhưng ít nhất vẫn giàu có.

“Tên ông là gì?”

“Roger”

“Rogerio! Tôi có một người họ hàng tên là Rogerio!”

Người đàn ông mỉm cười và vỗ tay, tất cả bọn họ đều nhận ra là ông ta không hiểu lấy một từ nào. Bố của Maria nói:

“Có lẽ ông ta gần bằng tuổi bố”.

Mẹ Maria nói với chồng rằng ông không được cản trở hạnh phúc của con gái. Vì tất cả các bà thợ may đều nói cho khách hàng của họ biết về những thỏa thuận làm ăn lớn nên họ thu nhận được những hiểu biết không nhỏ về hôn nhân và tình yêu, bởi vậy lời khuyên của bà dành cho Maria là:

“Con yêu, thà không hạnh phúc với một người đàn ông giàu có còn hơn là hạnh phúc với một người đàn ông nghèo khổ, và hơn tất cả, con sẽ có nhiều cơ hội trở thành một người phụ nữ không hạnh phúc nhưng giàu có. Ngoài ra, nếu mọi chuyện không thuận lợi, con có thể lên xe bus và về nhà”.

Có thể Maria là một cô gái đến từ vùng đất quê mùa, hẻo lánh nhưng nàng thông minh hơn mẹ nàng, hoặc người chồng tương lai trong tưởng tượng của nàng, và nàng nói, đơn giản chỉ để trêu chọc bà:

“Mẹ ơi, không có xe bus từ Châu Âu đến Brazil. Hơn nữa, con muốn có được sự nghiệp của một nghệ sĩ, con không tìm kiếm một cuộc hôn nhân.

Mẹ nàng nhìn nàng với cái nhìn gần như tuyệt vọng:

“Nếu con có thể tới đó, thì con luôn có thể quay về. Là một nghệ sĩ, một nữ diễn viên, điều đó là tốt với những cô gái trẻ, nhưng nó chỉ thoáng qua như một cái chớp mắt, và họ bắt đầu lãng quên con khi con bước vào tuổi ba mươi. Bởi vậy hãy làm điều tốt nhất ngay bây giờ. Tìm một ai đó trung thực, yêu con, cưới anh ta. Tình yêu không quan trọng. Mẹ không yêu bố con từ đầu, nhưng tiền mua được tất cả, thậm chí cả tình yêu chân chính. Hãy nhìn bố con xem, ông ấy thậm chí cũng chẳng hề giàu có!”

Đó là một lời khuyên tồi tệ từ một người bạn nhưng lại là một lời khuyên tốt từ một người mẹ. Bốn mươi tám tiếng đồng hồ sau, Maria quay lại Rio, và không thể không kể đến một chuyến viếng thăm, nàng đã đến chỗ làm việc cũ một mình để nộp đơn xin thôi việc và để nghe ông chủ cửa hiệu nói:

“Đúng là tôi đã nghe nói rằng có một ông bầu lớn người Pháp muốn đưa em đến Paris. Tôi không thể ngăn cản em tiếp tục theo đuổi hạnh phúc của mình, nhưng tôi muốn em biết một vài điều trước khi em đi”.

Ông ta móc túi và lấy ra một chiếc mề đay gắn trên một chuỗi hạt dài.

“Nó là chiếc Mề đay kì diệu của Đức Mẹ Đồng Trinh cao quý. Người có một nhà thờ ở Paris, vì vậy hãy đến đó và cầu nguyện để được Người che chở. Nhưng này, có một vài từ được khắc quanh hình Đức Mẹ.”

Maria đọc: “Hỡi ơi, Đức Mẹ Mary, Người thụ thai mà không phạm tội, cầu nguyện cho chúng ta, những kẻ luôn hướng về Người. Amen.”

“Hãy nhớ nói những từ này ít nhất một lần mỗi ngày. Và...”

Ông ngáp ngừng, nhưng đã muộn rồi.

“...Nếu em trở về, tôi sẽ vẫn đợi em. Tôi đã để lỡ cơ hội nói với em một điều rất giản dị: Tôi yêu em. Bây giờ, có thể là quá muộn nhưng tôi muốn em biết điều đó.”

Để lỡ mất cơ hội. Maria đã biết rất rõ điều ấy có nghĩa là gì. “Tôi yêu em”, mặc dù là ba từ nàng thường được nghe trong suốt hai mươi năm qua, nhưng đối với nàng giờ đây chúng có vẻ hoàn toàn trống rỗng, bởi vì chúng chưa bao giờ tiến đến một điều gì nghiêm túc và sâu sắc, chưa bao giờ được chuyển sang một mối quan hệ lâu dài. Maria cảm ơn ông chủ vì những lời ông nói, ghi chúng lại trong ký ức của nàng (một người không bao giờ biết được cuộc đời có thể mang đến cho họ điều gì, và sẽ thật tốt nếu biết được nơi nào là lối thoát an toàn trong trường hợp khẩn cấp), tặng ông một nụ hôn trong trắng lên má và ra đi không hề ngoảnh lại.

Họ trở lại Rio, và trong vòng một ngày nàng đã có hộ chiếu (Brazil đã thật

sự thay đổi, Roger vừa nói vậy), vừa dùng vài từ Bồ Đào Nha và rất nhiều dấu ra hiệu, mà Maria hiểu ý ông ta là “trước đây việc đó từng mất rất nhiều thời gian”. Với sự giúp đỡ của Mailson, nhân viên an ninh kiêm phiên dịch kiêm người đại diện, mọi thương vụ mua bán đều được thực hiện (quần áo, giày dép, đồ trang điểm, mọi thứ mà một phụ nữ như nàng có thể mong muốn). Vào buổi tối trước chuyến khởi hành đến Châu Âu, họ đến một câu lạc bộ đêm, và khi Roger nhìn thấy Maria nhảy, ông ta cảm thấy rất hài lòng với sự lựa chọn của mình; ông ta rõ ràng đang thấy được sự hiện diện của một ngôi sao lớn trong tương lai của Hộp đêm Coligny, đó là cô gái da màu đáng yêu này, với đôi mắt màu xanh xám và mái tóc đen như cánh của một con *grauna* (một loài chim của Brazil thường được các tác giả ở đất nước này liên tưởng đến khi mô tả một mái tóc đen). Công việc này đã được lãnh sự quán Thụy Sĩ cho phép và đã sẵn sàng bởi vậy họ đóng gói hành lý. Ngày hôm sau, họ đã bay phía trên vùng đất cẩu chocolate, của những chiếc đồng hồ và phomat, cùng lúc ấy Maria đang bí mật lên kế hoạch để khiến người đàn ông này phải yêu nàng - xét cho cùng thì ông ta cũng không quá già, không xấu và cũng không nghèo. Nàng còn muốn gì hơn nữa chứ?

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Chương 6

Maria đã đến nơi và cảm thấy kiệt sức vì chuyến đi, khi còn ở trên máy bay, trái tim nàng bỗng nhiên vương phải một nỗi sợ hãi: nàng nhận ra mình đang hoàn toàn phụ thuộc vào người đàn ông ngồi bên cạnh – nàng không biết gì về đất nước này, ngôn ngữ này và cả cái rét ở nơi này nữa. Thái độ của Roger thay đổi sau mỗi giờ đồng hồ trôi qua; ông ta không còn cố gắng để tạo ra không khí dễ chịu, thoải mái nữa, và không những ông ta không bao giờ cố gắng hôn nàng hay mơn trớn vuốt ve ngực nàng, mà ánh nhìn trong mắt ông ta càng lúc càng trở nên xa cách hơn. Roger sắp xếp cho Maria ở trong một khách sạn nhỏ, giới thiệu với nàng một người phụ nữ trẻ Brazil khác, người này có nét mặt buồn bã, tên là Vivian, chị ta sẽ là người chịu trách nhiệm chuẩn bị cho Maria làm quen với công việc.

Vivian nhìn nàng với vẻ lãnh đạm và coi thường, không có lấy một chút biểu hiện cảm thông dành cho một người rõ ràng là chưa bao giờ ra nước ngoài cả. Thay vì hỏi xem Maria cảm thấy thế nào, chị ta đi thẳng vào chuyện công việc.

“Đừng tự lừa dối bản thân mình. Ông ta luôn bay đến Brazil mỗi khi một trong những vũ công của ông ta lập gia đình, dạo này điều đó xảy ra thường xuyên hơn. Ông ta biết cô muốn gì, và tôi chắc rằng cô cũng thực sự muốn như vậy: gần như chắc chắn cô đang tìm kiếm một trong ba điều sau – sự phiêu lưu mạo hiểm, tiền bạc, hoặc một ông chồng.”

Làm thế nào mà chị ta biết được? Chẳng lẽ mọi người đều tìm kiếm những điều đó sao? Hoặc có thể Vivian có khả năng đọc được suy nghĩ của người khác chẳng?

“Tất cả các cô gái ở đây đều tìm kiếm một trong ba thứ đó”, Vivian tiếp tục và Maria thật sự tin là chị ta có thể đọc được suy nghĩ của người khác “nếu vì một chuyến phiêu lưu mạo hiểm, thì thời tiết ở đây quá lạnh để thực hiện bất cứ kế hoạch nào, bên cạnh đó cô cũng không thể kiếm đủ tiền mà nghỉ ngơi du lịch đâu. Và nếu vì tiền, thì một khi tiền thuê phòng và tiền ăn ở đây hàng tháng đã bị khấu trừ đi, cô sẽ phải làm việc gần như quanh năm chỉ để có đủ tiền trả cho chuyến bay về nhà mà thôi.”

“Nhưng...”

“Tôi biết, đó không phải là điều cô chấp nhận. Nhưng sự thật là vậy, như những người khác, cô đã quên không hỏi. Nếu cô cẩn thận hơn, nếu cô đọc bản hợp đồng mà cô ký, cô sẽ biết chính xác cô đang lao mình vào cái gì, bởi vì người Thụy Sĩ không nói dối, họ chỉ trông cậy vào sự im lặng để giúp họ thôi.”

Maria cảm thấy như đất dưới chân nàng đang lún xuống.

“Và nếu là vì một ông chồng, thì mỗi khi có một cô gái kết hôn đó sẽ là một tổn thất tài chính lớn đối với Roger, bởi vậy chúng ta bị cấm không được nói chuyện với khách hàng. Nếu sở thích của cô lại nằm trong điều cấm kỵ đó, thì cô sẽ phải đương đầu với những mạo hiểm lớn đấy. Đây không phải chỗ chứa gái làng chơi như Rue de Berne.”

Rue de Berne?

“Đàn ông đến đây với vợ của họ, và một số khách du lịch muốn tìm kiếm một bầu không khí gia đình, còn muốn kiếm đàn bà thì phải đi nơi khác. Tôi đoán là cô biết nhảy, tốt, nếu cô có thể hát nữa thì càng tốt, lương của cô sẽ tăng nhưng cô sẽ bị các cô gái khác ghen tỵ, nên tôi gợi ý rằng, cho dù cô có là ca sĩ hát hay nhất ở Brazil thì cũng hãy quên tất cả những điều đó đi và đừng cố thử làm gì. Và trên hết là đừng có dùng điện thoại. Cô sẽ tiêu hết tất cả tiền cô kiếm được vào đó, mà số tiền ấy cũng chẳng nhiều nhận gì đâu.”

“Ông ta hứa tôi sẽ được năm trăm đô la một tuần”

“Ồ...Ồ...”

Trích từ nhật ký của Maria, vào tuần lễ thứ hai ở Thụy Sĩ:

Mình đã đến câu lạc bộ đêm đó và gặp người phụ trách các vũ công, anh ta đến từ nơi nào đó có tên là Morocco, và mình đã phải học mọi bước nhảy của cái mà anh ta – người chưa bao giờ đặt chân đến Brazil – nghĩ là điệu samba. Mình thậm chí đã không có cả thời gian để nghỉ ngơi sau một chuyến bay dài. Mình đã bắt đầu phải mỉm cười và nhảy ngay trong buổi tối đầu tiên đến đây. Bọn mình có sáu người, không ai thấy vui vẻ cả, và cũng không có ai biết mình đang làm gì ở cái nơi này. Những vị khách uống rượu và vỗ tay, hôn gió và làm những cử chỉ khiêu dâm một cách kín đáo, nhưng đó là mức xa nhất có thể được.

Mình đã được trả lương ngày hôm qua, chỉ có một phần mười của số tiền mà hai bên đã thỏa thuận, phần còn lại theo như hợp đồng sẽ được trả cho chi phí chuyến bay và chi phí sinh hoạt của mình ở đây. Theo tính toán của Vivian, sẽ phải mất một năm thì khoản tiền này mới được khấu trừ hết, như vậy có nghĩa là trong suốt một năm ấy mình sẽ không có lối thoát nào hết.

Mà giải thoát gì cơ chứ? Mình vừa mới đến nơi này. Mình vẫn chưa biết gì cả. Có điều gì quá kinh khủng với việc phải nhảy bảy tối một tuần cơ chứ? Mình đã từng nhảy như thế để giải trí ở nhà, và bây giờ mình làm điều đó là vì tiền và sự nổi tiếng; chân mình không bị đau, nhưng điều khó khăn nhất là phải luôn duy trì một nụ cười thường trực trên môi.

Mình có thể lựa chọn trở thành một nạn nhân của thế giới này hoặc trở thành một kẻ thích phiêu lưu mạo hiểm trên con đường tìm kiếm kho báu cuộc đời. Đó là cách nhìn cuộc đời của mình.

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Chương 7

Maria đã lựa chọn trở thành một kẻ phiêu lưu kiếm tìm kho báu- nàng gạt sang một bên những cảm xúc của bản thân mình, nàng thôi không khóc hàng đêm nữa, và nàng quên đi tất cả những gì liên quan đến con người cũ của mình. Nàng phát hiện ra nàng có đủ sức mạnh để thể hiện nàng là một con người mới được tái sinh, vì vậy không có lý do gì để nàng bỏ lỡ bất kỳ điều gì cả. Tình cảm có thể đợi, giờ đây cái nàng cần làm là kiếm tiền, tìm hiểu về xứ sở này và trở về nhà trong tư thế của kẻ chiến thắng.

Nhìn chùnh, mọi thứ xung quanh nàng đều giống như ở Brazil và cái thị trấn nhỏ quê nàng: những người phụ nữ nói tiếng Bồ Đào Nha, họ than phiền về bọn đàn ông, nói chuyện lớn tiếng, khóc lóc về những giờ làm việc mệt mỏi, đến câu lạc bộ muôn, thách thức ông chủ, và nghĩ rằng họ là những phụ nữ xinh đẹp nhất trên thế gian, rồi kể những chuyện về các chàng Hoàng Tử Quyến Rũ của họ- những anh chàng luôn ở cách họ rất xa hoặc đã kết hôn, hoặc không có tiền và sống ăn bám vào họ. Trái ngược với những gì nàng tưởng tượng khi xem những tờ rơi Roger mang theo sang Brazil khi trước, câu lạc bộ của Roger chính xác giống như những gì Vivian đã nói: nơi đó có bầu không khí gia đình. Các cô gái ở đây- như được miêu tả trong hợp đồng được phép nhận những lời mời hoặc đi chơi với khách hàng. Nếu họ bị bắt gặp đang nhận những mẫu ghi số điện thoại của ai đó, họ sẽ bị đình chỉ, không được làm việc trong suốt hai tuần lễ. Maria đã từng hy vọng một cái gì đó sống động hơn và cuồng nhiệt hơn ở nơi đây, nhưng dần dần nàng đành để bản thân mình đầu hàng trước sự buồn bã và chán nản.

Trong suốt hai tuần đầu tiên, Maria rất ít khi rời khỏi khu nhà trọ nơi nàng

ở, đặc biệt là khi nàng phát hiện ra ở đây không ai nói ngôn ngữ của nàng cả, ngay cả khi nàng có nói R...Ăt CH...Âm đi nữa họ cũng không hiểu gì. Nàng cũng ngạc nhiên khi biết rằng, không giống như ở đất nước của nàng, thành phố nàng đang ở có đến hai cái tên khác nhau: đối với người dân nơi đây, nó tên là Genève, còn đối với những người Brazil thì tên nó lại là Genebra.

Cuối cùng, sau một thời gian, trải qua những giờ đồng hồ chán ngán ở trong căn phòng nhỏ của mình, không có cả tivi, nàng đã đi đến kết luận rằng:

a. Nàng sẽ không bao giờ tìm được những gì nàng mong muốn nếu nàng không thể hiện rõ con người mình. Để làm được điều đó nàng cần phải học ngôn ngữ của đất nước này.

b. Vì tất cả đồng nghiệp của nàng cũng đang săn tìm một thứ, nên nàng cần phải làm khác đi. Riêng về vấn đề này nàng vẫn chưa kịp nghĩ ra giải pháp hay cách thức nào cả.

Trích từ nhật ký của Maria, bốn tuần sau khi đến Genève Genebra:

Mình đã ở đây trong một khoảng thời gian dường như vô tận, mình không nói được ngôn ngữ ở đây, mình dành cả ngày ngồi nghe nhạc trên radio, nhìn quanh phòng, và nghĩ về Brazil, mong chờ đến giờ làm việc, còn khi đã g làm việc lại mong mau chóng được trở về căn phòng trọ của mình. Nói theo cách khác là mình đang sống vì tương lai chứ không phải sống vì hiện tại.

Một ngày nào đó, trong tương lai xa xôi, mình sẽ mua một chiếc vé máy bay về nhà. Mình có thể về Brazil, cưới ông chủ hiệu vải và phải chịu đựng những lời nhận xét hiểm ác của bạn bè, những kẻ chưa bao giờ dám thử mạo hiểm và chỉ nhìn thấy thất bại từ người khác. Không, mình không thể

quay về như thế. Mình thà nhảy ra khỏi máy bay khi nó đang bay qua đại dương còn hơn.

Và vì không thể ở được cửa sổ máy bay (mình cũng chưa bao giờ mong làm như vậy. Thật đáng xấu hổ khi không thể hít thở một bầu không khí trong lành!), nên mình sẽ chết ở đây. Nhưng trước khi chết, mình muốn đấu tranh vì cuộc sống. Nếu mình có thể đi trên đôi chân của chính mình, thì mình có thể đến bất cứ nơi nào mình thích.

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Chương 8

Ngày hôm sau, Maria tham gia một khóa học tiếng Pháp, lớp học này dạy vào các buổi sáng. Ở đó, Maria đã gặp nhiều người thuộc tất cả các tín ngưỡng, các đức tin, và ở mọi lứa tuổi. Những người đàn ông mặc những bộ quần áo sáng màu và đeo rất nhiều vòng tay, những người phụ nữ thì luôn mang khăn trùm đầu, trẻ con thì học nhanh hơn là người lớn, đó là điều nên thế vì sự trưởng thành đồng nghĩa với sự trải nghiệm nhiều hơn. Maria cảm thấy tự hào khi nàng phát hiện ra rằng mọi người đến đây đều biết về đất nước của nàng – về vũ hội Carnival, vũ điệu samba, bóng đá, và người nổi tiếng nhất trên thế giới, Pele. Đầu tiên, nàng muốn được là một người tốt và cố gắng sửa phát âm của họ cho đúng (là Pelê! Pelê!), nhưng chỉ một lát sau, nàng từ bỏ ý định đó, vì họ cũng khăng khăng gọi nàng là Maria, những người ngoại quốc điên rồ ấy luôn thích thay đổi cái tên nước ngoài và tin chắc rằng họ đúng.

Vào các buổi chiều, để thực hành ngôn ngữ mới học được, Maria đi dạo quanh thành phố có hai cái tên này. Nàng khám phá ra những loại chocolate thơm ngon, một loại pho mát mà trước đây nàng chưa từng được ăn, một đài phun nước khổng lồ ở giữa hồ, tuyết (thứ mà những người ở quê nàng chưa từng được chạm vào), những con cò, và các nhà hàng với chiếc lò sưởi (mặc dù chưa từng bước vào trong, mà chỉ đứng ngoài nhìn những ngọn lửa cháy sáng rực lên cũng gợi ý cho nàng một cảm giác dễ chịu, vui vẻ). Maria cũng rất ngạc nhiên khi biết rằng không phải tất cả các biển hiệu cửa hàng đều quảng cáo đồng hồ; ở đây cũng có ngân hàng, nhưng nàng không hiểu vì sao lại có nhiều ngân hàng đến thế, trong khi cư dân không có nhiều, và tại sao nàng hiếm khi nhìn thấy có người ở những nơi đó. Tuy nhiên, Maria quyết định sẽ không thắc mắc bất cứ điều gì nữa.

Sau ba tháng bó chặt mình với công việc, dòng máu Brazil trong nàng – vốn vẫn được coi là dòng máu của những ham muốn xác thịt – đã lên tiếng; nàng phải lòng một anh chàng Ả Rập cùng tham gia khóa học tiếng Pháp với nàng. Cuộc tình này kéo dài được ba tuần, cho tới một tối nàng quyết định nghỉ làm để thăm một ngọn núi ở vùng ngoại ô của Geneva; điều đó dẫn tới một lệnh triệu tập đến văn phòng Roger đã chờ sẵn ngay khi nàng trở lại làm việc vào ngày hôm sau.

Khi Maria vừa mở cánh cửa và bước vào, nàng nhận được tin sa thải một cách ngắn gọn, lý do là vì nàng đã nêu gương xấu cho các cô gái cùng làm việc ở đây. Ông Roger bị kích động, giận điên lên đã nói rằng, lại một lần nữa, ông ta có thể kết luận là phụ nữ Brazil không thể tin cậy được (ôi trời! sự điên cuồng này đã khiến ông ta vợ dũa cả năm). Maria cố gắng giải thích với ông ta rằng nàng đã bị sốt cao do sự thay đổi khí hậu đột ngột, nhưng người đàn ông này không bị nàng thuyết phục, mà thậm chí ông ta còn tuyên bố rằng ông ta sẽ ngay lập tức bay trở lại Brazil để tìm một người thay thế khác và rằng tốt hơn là ông ta nên tổ chức một buổi trình diễn âm nhạc Yugoslav (tên vùng thuộc Nam Tư cũ) cùng những vũ công Yugosla vì họ là những người xinh đẹp hơn và đáng tin cậy hơn.

Có thể Maria còn trẻ nhưng nàng không hề ngu ngốc, đặc biệt là khi người tình Ả Rập nói với nàng rằng luật lao động Thụy Sĩ rất nghiêm khắc và, vì câu lạc bộ đêm vẫn giữ một phần lớn lương của nàng, nên nàng có thể dễ dàng tuyên bố rằng nàng đã bị lạm dụng sức lao động.

Maria trở lại văn phòng của Roger, lần này nàng nói bằng một thứ tiếng Pháp vừa phải, trong đó giờ còn bao gồm cả từ “luật sư”. Và nàng rời khỏi văn phòng của Roger với vài lời lảng mạn cùng năm trăm ngàn đô la tiền bồi thường- một số tiền vượt xa cả những giấc mơ điên cuồng nhất của nàng- và tất cả là nhờ một từ nhiệm màu “luật sư”. Bây giờ Maria đã được tự do để dành thời gian ở bên người tình Ả Rập của nàng, mua sắm vài món quà,

chụp vài tấm ảnh về tuyết, và trở về nhà với một chiến thắng vẻ vang.

Việc đầu tiên Maria làm là gọi điện thoại về cho người hàng xóm của mẹ nàng để nói rằng nàng đang sống rất hạnh phúc, có một sự nghiệp thành công và bố mẹ không phải lo lắng gì cho nàng cả. Rồi sau đó, do đã rời căn phòng trong khu nhà trọ mà Roger đã sắp xếp cho, nàng không còn lựa chọn nào khác là đến ở cùng người bạn trai Ả Rập, hẹn thề về một tình yêu bất diệt, cải đạo theo anh ta và kết hôn, thậm chí nếu nàng phải mang theo cả những chiếc khăn trùm đầu kỳ lạ đi chằng nữa thì xét cho cùng, như mọi người đều biết, tất cả những người Ả Rập đều cực kỳ giàu có và vậy là đủ.

Thế nhưng, anh chàng Ả Rập này, còn rất xa mới đạt được mức giàu có ấy, có lẽ ở Ả Rập, một đất nước mà Maria chưa từng nghe đến, thì anh ta ở dưới đáy của xã hội đó. Maria tạ ơn Đức Mẹ Đồng Trinh vì đã không để nàng phản bội lại tôn giáo của mình. Bây giờ nàng đã có thể nói một thứ tiếng Pháp kha khá, đủ tiền để mua vé về nhà, cùng một giấy phép hành nghề “vũ công samba” và một thị thực hiện hành; nàng biết rằng mình luôn luôn có thể trở về và kết hôn với ông chủ cũ bất cứ lúc nào vì vậy nàng quyết định thử kiếm tiền bằng sắc đẹp của mình.

Ở Brazil, Maria đã đọc một cuốn sách kể về một người chần chừ, anh ta đi tìm kiếm kho báu, gặp muôn vàn khó khăn, thử thách, và chính những khó khăn đó đã giúp anh ta có được thứ anh muốn; chính xác là, nàng cũng đang ở trong tình thế như vậy. Giờ đây nàng ý thức được rằng chính lý do khiến nàng bị sa thải là cơ hội để nàng có thể tìm thấy số mệnh thực sự của mình, trở thành một người mẫu.

Nàng thuê một căn phòng nhỏ để ở (không ti vi, nhưng nàng phải sống thanh đạm cho đến khi nàng kiếm được thật nhiều tiền), và ngày hôm sau nàng bắt đầu đi một vòng đến gặp các hang đại diện. Tất cả bọn họ đều nói với Maria rằng nàng cần chụp vài bức ảnh chuyên nghiệp, điều này, xét cho cùng thì cũng là một sự đầu tư cho sự nghiệp của nàng- những giấc mơ

không tốn kém. Maria chi phần lớn số tiền nàng có cho một thợ chụp hình giỏi, người này rất ít nói nhưng đòi hỏi cực kỳ khắt khe: anh ta có một bộ sưu tập tuyển chọn vô số các loại trang phục trong studio của mình, và Maria đã mặc rất nhiều kiểu trang phục khác nhau để tạo các tư thế chụp, từ đứng đắn, đúng mực đến ngông cuồng, điên loạn, và thậm chí nàng còn chụp cả hình mặc bikini, loại bikini mà chỉ có duy nhất một người nàng biết ở Rio de Janeiro, nhân viên an ninh kiêm phiên dịch kiêm người đại diện của nàng, Mailson, sẽ thấy tự hào và hài lòng khi nhìn thấy. Nàng yêu cầu rửa thêm mấy kiểu và gửi chúng về cho gia đình kèm theo một lá thư nói rằng nàng đang hạnh phúc như thế nào ở Thụy Sĩ. Tất cả bọn họ sẽ nghĩ là nàng giàu có và làm chủ một tủ quần áo đáng ghen tỵ, và rằng nàng đã trở thành cô con gái nổi tiếng và đáng tự hào nhất của thị trấn bé nhỏ ấy. Nếu mọi thứ đúng như kế hoạch (và nàng đã đọc đủ những cuốn sách về “suy nghĩ tích cực” để tự thuyết phục rằng chiến thắng đã được đảm bảo chắc chắn), thì nàng sẽ được chào đón bởi một ban nhạc kèn đồng khi nàng trở về nhà và nàng sẽ thử thuyết phục ngài thị trưởng đặt lại tên quảng trường theo tên của nàng.

Vì không có địa chỉ cố định, nên nàng đã mua một chiếc điện thoại di động, loại thẻ trả trước, và những ngày tiếp theo sau đó, chờ đợi những lời mời làm việc. Nàng ăn ở những nhà hàng Trung Quốc (nơi đồ ăn rẻ nhất), và thời gian cứ trôi đi, nàng thấy sốt ruột và khó chịu.

Nhưng thời gian thì cứ dài lê thê còn điện thoại thì không chịu đổ chuông. Maria ngạc nhiên khi không có ai đến gần làm phiền nàng khi nàng đi dạo bên bờ hồ, ngoại trừ bọn bán ma túy luôn quanh quẩn ở cùng một nơi, dưới chân những cây cầu nối giữa khu công viên cổ và khu vực mới của thành phố. Nàng bắt đầu thấy nghi ngờ sắc đẹp của mình cho đến khi một đồng nghiệp cũ mà nàng tình cờ gặp trong một quán cà phê, nói với nàng rằng đó không phải là lỗi của nàng, đó là lỗi của những người Thụy Sĩ vì họ ghét làm phiền người khác, và đặc biệt là những người ngoại quốc, vì họ sợ bị bắt vì tội “quấy rối tình dục”- một khái niệm được phát minh để làm cho

phụ nữ ở khắp nơi cảm thấy bản thân mình tồi tệ, xấu xí hơn.

Trích từ nhật ký của Maria, một tối khi nàng cảm thấy thiếu dũng khí để bước chân đi ra ngoài, để sống hay thậm chí là để tiếp tục chờ đợi những cuộc điện thoại không bao giờ đến:

Mình dành cả ngày hôm nay ở một hội chợ. Vì mình không thể “nướng” hết món tiền còn lại của mình, nên mình đã nghĩ tốt nhất là chỉ nên nhìn ngắm mọi người thôi. Mình đã đứng một lúc lâu bên cạnh đoạn đường ray gấp khúc của một trò chơi, và nhận thấy hầu hết mọi người đều trèo lên đường ray đó để kiếm tìm sự vui vẻ, phấn khích, nhưng khi trò chơi bắt đầu thì họ lại sợ hãi và muốn dừng chiếc xe lại.

Họ mong muốn cái gì chứ? Khi đã lựa chọn phiêu lưu, chẳng lẽ họ không chuẩn bị tinh thần cho hành trình đó sao? Hay có phải họ nghĩ rằng điều thông minh nhất nên làm là tránh những đoạn đường lên lên rồi lại xuống xuống đó và dành thời gian để chơi trò ngựa gỗ cho an toàn vì nó chỉ chạy vòng quanh trên một vòng tròn mà thôi?

Vào giây phút đó, mình cảm thấy thật cô đơn khi nghĩ về tình yêu, nhưng mình phải tin rằng nó sẽ đến, mình sẽ tìm được một công việc và mình ở đây bởi vì mình đã chọn số mệnh này. Con đường ray gấp khúc đó chính là cuộc đời của mình; cuộc đời là một trò chơi quay cuồng, nhanh đến chóng mặt; cuộc đời là một trò nhảy dù; nó mang đến cho ta những cơ hội, chúng lộn nhào và lại vút lên; cuộc đời là một chuyến leo núi; nó muốn leo lên đến đỉnh cao nhất của bạn và cảm thấy giận dữ, bất mãn khi bạn không điều khiển được nó.

Thật không dễ dàng gì khi phải sống xa gia đình và nói thứ ngôn ngữ mà mình không thể dùng nó để diễn đạt hết tất cả những cảm xúc và tình cảm của mình. Nhưng từ giờ trở đi, bất cứ khi nào mình cảm thấy buồn chán, mình sẽ nhớ đến cái hội chợ đó. Nếu mình buồn ngủ và giật mình tỉnh dậy trên một con đường gấp khúc như thế, thì mình sẽ cảm thấy thế nào nhỉ?

À, mình sẽ cảm thấy như bị mắc bẫy, thấy mệt mỏi, sợ hãi khi đến những chỗ cua cong gấp khúc, và muốn từ bỏ. Nhưng nếu mình tin rằng con đường ray đó là số phận của mình và rằng Chúa Trời đang vận hành cỗ máy này, để khiến những cơn ác mộng trở nên rùng rợn và đáng sợ hơn, thì số phận chính là cái trò chơi đó: một đường ray gấp khúc, an toàn và là một món đồ chơi đáng tin cậy, nó chắc chắn sẽ dừng lại, nhưng trong khi cuộc hành trình vẫn đang tiếp tục thì mình cần phải nhìn ra xa, ngắm quang cảnh xung quanh và hò reo với niềm phấn khích.

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Chương 9

Mặc dù Maria có khả năng viết ra những suy nghĩ rất khôn ngoan, nhưng nàng lại kém trong việc thực hiện những lời khuyên của chính mình. Những thời kỳ chờ đợi trong tuyệt vọng bắt đầu thường xuyên hơn và chiếc điện thoại vẫn từ chối đổ chuông. Để tạm thời lãng quên mọi thứ trong thời gian dài trống trải, và cũng để thực hành vốn tiếng Pháp của mình, Maria bắt đầu mua những cuốn tạp chí viết về những nhân vật nổi tiếng, nhưng rồi nhận ra mình đang tiêu quá nhiều tiền, nàng tìm đến một thư viện gần nhất. Người thủ thư nói với nàng rằng họ không cho mượn tạp chí về nhà, nhưng nàng có thể mượn một vài cuốn sách để củng cố khả năng tiếng Pháp của mình.

“Tôi không có thời gian để đọc sách.”

“Cô không có thời gian nghĩa là sao? Cô đang làm công việc gì vậy?”

“Rất nhiều việc: học tiếng Pháp, viết nhật ký, và...”

“Và gì nữa?”

Maria chuẩn bị nói là “đợi chuông điện thoại reo”, nhưng nàng nghĩ tốt hơn hết là không nói gì.

“Cô gái của tôi ơi, cô còn rất trẻ, cô có cả cuộc đời phía trước. Đọc sách. Hãy quên hết những gì cô đã được nghe về những cuốn sách và chỉ đọc thôi”

“Tôi đã đọc hàng đống sách”

Đột nhiên, Maria nhớ ra Mailson, nhân viên an ninh đã từng nói với nàng về “sự rung cảm”. Và người phụ nữ này, Maria cảm thấy đó là một người dịu dàng, nhạy cảm, một người có thể sẵn sàng giúp đỡ nàng nếu tất cả mọi việc của nàng đều không ổn. Nàng thấy cần phải lôi kéo bà ấy về phía mình; bản năng của nàng nói cho nàng biết rằng người phụ nữ này có thể trở thành một người bạn của nàng. Vì vậy nàng nhanh chóng thay đổi chiến

thuật.

“Nhưng tôi muốn đọc nhiều hơn nữa. Bà có thể giúp tôi chọn một vài cuốn sách được không?”

Người phụ nữ đưa cho Maria cuốn *Hoàng tử bé*. Nàng bắt đầu đọc lướt cuốn truyện ngay trong đêm đó, ngắm những hình minh họa trên trang bìa, trông nó có vẻ giống một chiếc mũ, nhưng cái hình đó, theo như tác giả thì tất cả trẻ em sẽ ngay lập tức nhận ra là giống hình một con rắn nuốt một con voi. “Ồ, mình không ngờ là mình có thể nghĩ như một đứa trẻ thế”, Maria nghĩ, “với mình, nó giống một cái mũ hơn”. Trong hoàn cảnh không có ti vi để xem, Maria đã đồng hành cùng cậu bé hoàng tử trong suốt cuộc hành trình của cậu, nàng cảm thấy buồn mỗi khi từ “yêu” xuất hiện, nàng đã cấm bản thân mình không được nghĩ về chủ đề ấy vì nghĩ đến nó nàng lại cảm thấy muốn tự vẫn. Tuy nhiên, ngoài những cảnh đau buồn, lãng mạn giữa cậu bé hoàng tử với một con cáo và một bông hồng, thì cuốn sách thật sự rất thú vị, và nàng đã thôi không kiểm tra pin của chiếc máy di động cứ năm phút một lần như trước nữa (vì nàng rất sợ có thể sẽ bỏ lỡ cơ hội lớn chỉ vì thói bất cẩn).

Maria trở thành khách hàng thường xuyên của thư viện, ở đó nàng nói chuyện với người thủ thư, bà ta có vẻ là một người phụ nữ rất đáng mến. Maria xin bà gợi ý cho nàng thêm vài cuốn sách nên đọc và bàn luận với bà về cuộc sống cũng như về tác giả - cho tới khi số tiền của nàng sắp cạn kiệt. Thêm hai tuần nữa thì thậm chí nàng sẽ không còn có đủ tiền để mua vé máy bay trở về Brazil.

Và, vì cuộc đời luôn luôn đợi cho những cơn khủng hoảng xảy ra rồi mới hé lộ tia sáng của nó, chuông điện thoại cuối cùng cũng reo.

Ba tháng sau khi phát hiện ra từ “luật sư” và sau hai tháng sống bằng tiền bồi thường nhận được cuối cùng thì người ở công ty người mẫu đã gọi điện hỏi liệu đây có phải là số máy của Senhora (tiếng Bồ Đào Nha, là cách gọi

quý cô, quý bà một cách lịch sự và tôn trọng) Maria không. Câu trả lời lạnh lùng để không tỏ ra quá mong đợi, háo hức đã được Maria luyện tập lâu, “đúng”. Nàng được thông báo rằng có một quý ông người Ả Rập, làm việc trong ngành công nghiệp thời trang đã bị hấp dẫn bởi những bức ảnh của nàng và muốn mời nàng tham gia một buổi trình diễn thời trang. Maria nhớ những nỗi thất vọng gần đây nhất của mình, nhưng vì số tiền mà nàng đang cần một cách tuyệt vọng, nên nàng chấp nhận lời đề nghị.

Họ sắp xếp cuộc gặp mặt trong một nhà hàng lịch sự. Maria để ý người đàn ông Ả Rập lịch thiệp này, già hơn nhưng có sức cuốn hút hơn Roger rất nhiều. Ông ta hỏi: “Cô có biết ai là tác giả của bức tranh đang kia không? Đó là Miró. Cô đã nghe nói đến Joan Miró* chưa?”

Maria không nói gì, làm như thể nàng đang tập trung chú ý vào món ăn, quả thật món ăn ở đây khác với những món ăn trong nhà hàng Trung Hoa mà nàng thường ăn. Trong lúc đó, nàng đã ghi nhớ: lần tới đến thư viện, nàng sẽ hỏi mượn một cuốn sách về Miro.

Nhưng người đàn ông Ả Rập lại đang nói:

“Đây chính là cái bàn nơi Fellini luôn ngồi. Cô có biết những bộ phim của ông ta không?”

Maria trả lời nàng rất thích những bộ phim ấy. Người đàn ông bắt đầu hỏi những câu hỏi thăm dò nhiều hơn và Maria biết rõ rằng mình sẽ trượt bài kiểm tra này, nên nàng quyết định phải thẳng thắn với ông ta:

“Tôi sẽ không dành cả buổi tối hôm nay để giả bộ với ông nữa. Tôi chỉ có thể nói về sự khác nhau giữa Coca-Cola và Pepsi mà thôi, nhưng đó là khi chúng ta nói về nó. Tôi đã nghĩ rằng chúng ta đến đây là để thảo luận về buổi trình diễn thời trang chứ.”

Người đàn ông có vẻ đánh giá cao tính cách thẳng thắn của nàng.

“Chúng ta sẽ bàn bạc vấn đề đó khi chúng ta dùng xong bữa tối.”

Một khoảng ngập ngừng, trong khi họ nhìn nhau, mỗi người đều cố gắng tưởng tượng xem người kia đang nghĩ gì.

“Cô rất đẹp”, người đàn ông nói. “Nếu cô cùng tôi lên phòng và uống với tôi một ly, tôi sẽ trả cô một nghìn franc.”

Maria hiểu ngay lập tức. Đó có phải là nhăm lẩn của công ty người mẫu không? Hay đó là sai lầm của nàng? Đáng lẽ nàng nên tìm hiểu kỹ bản chất của buổi tối nay trước chứ? Không, đó không phải sự nhăm lẩn của công ty người mẫu, không phải lỗi của nàng hay của người đàn ông này: đây đơn giản là cách mọi việc diễn ra. Đột nhiên, Maria thấy nhớ thị trấn quê hương mình, nhớ Brazil, nhớ vòng tay mẹ. Nàng nhớ ra Mailson, ở trên bãi biển, khi anh ta nói đến một món tiền phí ba trăm đô la; lúc đó nàng chỉ nghĩ rằng nó thật khôi hài, và quá nhiều so với số tiền nàng mong nhận được cho việc ngủ qua đêm với một người đàn ông. Thế nhưng, giờ đây, Maria nhận ra rằng nàng không có một ai ở bên cạnh, hoàn toàn không có ai trên thế giới này nàng có thể nói chuyện cùng, và không có kinh nghiệm nào có thể giúp nàng quyết định xem nên trả lời ra sao.

“Làm ơn rót thêm cho tôi chút rượu nữa.”

Người đàn ông Ả Rập rót đầy ly của nàng, và những ý nghĩ của nàng lướt rất nhanh hơn cả khi chàng Hoàng tử bé trong những chuyến du hàng đi tới tất cả các hành tinh. Nàng đã bước vào cuộc hành trình tìm kiếm sự phiêu lưu, tiền bạc và một người chồng nếu có thể; nàng đã biết rằng nàng sẽ kết thúc việc đạt được những kế hoạch đó giống như thế này, bởi vì nàng không ngây thơ, không trong trắng và đã quá quen với đàn ông. Nhưng nàng vẫn tin vào những công ty người mẫu, tin vào địa vị của một ngôi sao, tin vào việc có một người chồng giàu sang, một gia đình, những đứa con, những đứa cháu, quần áo đẹp, và một chuyến trở về quê hương đầy vẻ vang. Nàng đã mơ vượt qua được tất cả những khó khăn chỉ bằng sự quyết đoán thông minh của nàng, bằng vẻ quyến rũ và sức mạnh sẵn có của nàng. Nhưng thực tế đang đổ sập xuống người nàng. Trước sự ngạc nhiên của người đàn ông, nàng bắt đầu khóc. Ông ta không biết phải làm gì giữa một bên là nỗi lo sợ sẽ xảy ra một vụ scandal và một bên là khao khát, bản năng muốn bảo vệ nàng. Ông ta gọi người phục vụ để thanh toán, nhưng Maria đã ngăn ông ta lại.

“Không, đừng làm thế. Rót cho tôi thêm chút rượu vang nữa và hãy để tôi

được khóc một lúc.”

Và nàng nghĩ về chàng trai nhỏ đã hỏi mượn cây bút chì, về chàng trai trẻ đã hôn nàng và cách nàng vẫn giữ cho miệng mình mím chặt khi hôn, về Rio, về người đàn ông đã lợi dụng nàng và không để lại cho nàng thứ gì cả, về những đam mê và tình yêu đã mất suốt quãng đường dài nàng vừa trải qua. Bất chấp sự tự do đang có, cuộc đời nàng chỉ toàn là những giờ đồng hồ dài bất tận ngồi đó chờ đợi một phép màu, một tình yêu đích thực, một cuộc phiêu lưu với cùng một kết thúc lãng mạn mà nàng đã thấy trong những bộ phim và đọc trong các cuốn sách. Một nhà văn đã từng nói không thể thay đổi tâm trí một con người bằng tri thức; thứ duy nhất có thể làm thay đổi tâm trí một con người là tình yêu. Thật vớ vẩn. Người viết này rõ ràng mới chỉ biết một mặt của vấn đề thôi.

Tình yêu, không nghi ngờ gì, là một thứ sức mạnh có thể làm thay đổi toàn bộ cuộc đời một con người, từ giây phút nó xuất hiện. Nhưng đó mới chỉ là một mặt, mặt kia là khi nó có thể khiến sự tồn tại của một con người bước vào một hành trình hoàn toàn khác với những gì anh ta hay cô ta đã lên kế hoạch; và điều đó được gọi là sự tuyệt vọng. Đúng thế, có lẽ tình yêu có thể khiến con người hoàn toàn thay đổi, nhưng sự tuyệt vọng làm công việc đó còn nhanh hơn. Nàng nên làm gì đây? Nàng có nên tiến một bước nhỏ về phía trước, xét cho cùng thì cũng chỉ có một đêm thôi, mà lại ở trong một thành phố nơi nàng không biết ai và cũng chẳng ai biết nàng cả. Phải chăng sẽ là một đêm và những đồng tiền dễ dàng đó có nghĩa là chắc chắn nàng sẽ tiếp tục cho đến khi nàng chạm đến điểm tột cùng mà nàng sẽ không thể có đường lui nữa? Điều gì đang xảy ra ở đây- một cơ hội lớn hay là một thử thách mà Đức Mẹ Mary đặt ra cho nàng?

Người đàn ông Ả Rập đang nhìn quanh những bức tranh của Joan Miró, nhìn chỗ ngồi nơi Fellini đã từng ăn trưa, nhìn cô gái làm nhiệm vụ giữ áo khoác và nhìn những người khách khác đến và đi.

“Cô đã không hiểu rõ phải không?”

“Thêm rượu nữa, làm ơn”. Maria nói, vẫn dầm nước mắt.

Nàng đang cầu nguyện rằng người phục vụ sẽ không đi về phía này và sẽ không thấy điều gì đang xảy ra. Còn người phục vụ, vẫn quan sát mọi việc

từ xa, không để điều gì lọt khỏi tầm mắt thì lại đang cầu mong người đàn ông và cô gái sẽ mau chóng thanh toán hóa đơn đi, bởi vì nhà hàng đang đầy ắp khách đang chờ bàn.

Cuối cùng, sau những điều có vẻ như kéo dài vô tận ấy, nàng nói:

“Có phải ông đã nói một nghìn franc để uống một ly rượu không?”

Chính Maria cũng bị ngạc nhiên khi nghe âm sắc trong giọng nói của mình.

“Đúng vậy”, người đàn ông trả lời, cảm thấy hối tiếc vì đã đưa ra lời đề nghị đó ở chỗ hạng nhất này. “Nhưng tôi thực sự không muốn...”

“Hãy thanh toán hóa đơn đi và chúng ta sẽ uống một ly ở khách sạn của ông.”

Một lần nữa, dường như nàng giống một người xa lạ với chính bản thân mình. Cho tới khi đó, nàng đã luôn là một cô gái tốt bụng, tươi tắn, được dạy dỗ tốt, và nàng sẽ không bao giờ nói những điều như thế với một người xa lạ. Nhưng cô gái đó, dường như đã chết vĩnh viễn rồi: trước khi cô ta bước vào một sự tồn tại khác, nơi mà uống một ly rượu đáng giá một nghìn franc, hay nếu dùng một loại tiền tệ khác thì nói khoảng sáu trăm đô la.

Và mọi thứ diễn ra đúng như mong đợi: nàng đến khách sạn của người đàn ông Ả Rập, uống champagne đến gần như say mèm, giạng chân, và đợi ông ta có một cơn cực khoái (điều đó thậm chí còn không xảy ra đến với nàng để nàng có thể giả vờ là mình cũng có sự thỏa mãn như vậy), nàng tắm trong phòng tắm bằng cẩm thạch, nhận tiền, và tự cho phép mình được xài sang là trở về nhà trên một chiếc taxi.

Nàng buông mình xuống giường và chìm vào một giấc ngủ không mộng mị cho tới sáng

Trích từ nhật ký của Maria, ngày hôm sau:

Tôi nhớ rõ mọi điều, dù không nhớ rõ lắm thời điểm mà tôi đưa ra quyết định đó. Thật kỳ lạ, tôi không hề có cảm giác tội lỗi gì cả. Tôi đã từng nghĩ rằng những cô gái lên giường với đàn ông vì tiền là do họ không có lựa chọn nào khác, và giờ đây tôi thấy nó không giống những gì tôi đã nghĩ. Tôi có thể nói “đồng ý” hoặc “không”; không ai ép buộc tôi phải chấp

nhận bất kỳ điều gì.

Tôi đi dạo trên phố và nhìn ngắm tất cả mọi người, tôi tự hỏi liệu họ có lựa chọn cuộc sống cho mình không? Hay họ cũng giống tôi, “lựa chọn” bằng số phận? Bà nội trợ mơ trở thành người mẫu, nhân viên ngân hàng muốn trở thành nhạc công, người nha sĩ cảm thấy mình có thể viết sách và hiến dâng bản thân cho văn chương, cô gái trẻ muốn được một ngôi sao truyền hình yêu nhưng lại thấy mình đang làm nhân viên kiểm soát ở một siêu thị.

Tôi không hề cảm thấy nuối tiếc cho bản thân mình. Tôi không phải là một nạn nhân, bởi vì tôi có thể rời khỏi nhà hàng đó với phẩm giá còn nguyên vẹn và một cái túi rỗng. Tôi có thể cho người đàn ông ngồi đối diện lúc đó một bài học về đạo đức hay cố gắng để ông ta thấy rằng trước mặt ông ta là một nàng công chúa và nàng sẽ không bao giờ bán đi phẩm giá của mình. Tôi có thể đối đáp lại bằng tất cả các cách khác, nhưng- giống hầu hết mọi người- tôi đã để số phận lựa chọn con đường tôi nên đi.

Tôi không phải là người duy nhất, thậm chí dù số phận có đặt tôi ra ngoài vòng pháp hay bên lề xã hội. Tuy nhiên, trong hành trình kiếm tìm hạnh phúc, tất cả chúng ta đều bình đẳng như nhau; không có ai trong chúng ta được hạnh phúc- không phải nhân viên ngân hàng/ nhạc công, người nha sĩ/ nhà văn, cô gái làm nhân viên kiểm soát ở siêu thị/ nữ diễn viên, hay bà nội trợ/ người mẫu.

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Chương 10

Mọi việc diễn ra như thế. Dễ dàng như nó vẫn vậy. Nàng ở giữa một thành phố xa lạ, nơi nàng không biết một ai, nhưng điều đã giày vò nàng ngày hôm qua, hôm nay lại đem đến cho nàng một cảm giác tự do ghê gớm, bởi vì nàng không cần phải thanh minh với bất kỳ ai.

Lần đầu tiên sau nhiều năm, Maria quyết định sẽ dành toàn bộ ngày hôm đó để suy nghĩ về bản thân mình. Cho đến lúc đó, nàng vẫn thường không mấy bận tâm về điều người khác đang nghĩ dù là mẹ nàng, bạn bè cùng trường, bố nàng, những người trong công ty người mẫu, thầy giáo dạy tiếng Pháp, người phục vụ, người thủ thư, hay những người hoàn toàn xa lạ trên phố. Thực tế, chẳng ai suy nghĩ về bất cứ điều gì cả, hiển nhiên là không phải về nàng, một người nước ngoài nghèo khó, một người mà nếu có biến mất vào ngày mai thì thậm chí cũng chẳng được cảnh sát nhớ tới.

Tốt thôi, Maria ra ngoài rất sớm, dùng bữa sáng trong quán cà phê quen thuộc, đi một vòng quanh hồ và gặp một đoàn biểu tình của những người tỵ nạn. Một phụ nữ đi dạo cùng con chó nhỏ nói với nàng rằng những người biểu tình đó là người Kurd, và Maria thay vì tỏ vẻ hiểu rõ câu trả lời để chứng minh mình có học thức và thông minh hơn mọi người nghĩ, lại hỏi rằng:

“Những người Kurd đến từ đâu?”

Và nàng ngạc nhiên khi người phụ nữ đó cũng không biết. Thế giới này là vậy đấy: mọi người nói chuyện như thể là họ biết mọi thứ, nhưng nếu bạn dám hỏi một điều thắc mắc thì bạn sẽ thấy là họ chẳng biết gì cả. Nàng đi vào một quán cà phê internet và khám phá ra rằng người Kurd đến từ Kurdistan, một quốc gia không còn tồn tại nữa, hiện giờ nó đã bị phân chia thành Thổ Nhĩ Kỳ và Iraq. Maria quay lại bờ hồ để tìm người phụ nữ và con chó của cô ta, những cô ta đã đi rồi, có thể là vì con chó đã chán ngấy

sau cả giờ đồng hồ nhìn chăm chăm đám người với các khẩu hiệu biểu ngữ, khăn trùm đầu, rồi âm nhạc và những tiếng khóc lóc kỳ lạ.

“Thật sự mình cũng chỉ giống như người phụ nữ đó thôi. Hoặc là hơn thế, mình đã từng như vậy đấy: là một người giả vờ như biết tất cả, giấu giếm đi mọi thứ bằng sự im lặng của bản thân, cho đến khi người đàn ông Ả Rập đó khơi dậy sự can đảm của mình, và cuối cùng mình đã có dũng khí để nói điều duy nhất mà mình biết về sự khác nhau giữa hai loại nước ngọt có ga. Ông ta có bị sốc không? Ông ta có thay đổi suy nghĩ về mình không? Tất nhiên là không. Nhưng chắc hẳn ông ta đã ngạc nhiên trước sự thẳng thắn của mình. Mỗi khi mình cố tỏ ra thông minh hơn một chút, mình luôn thất bại. Chà, đủ nghĩa là đủ!”

Maria nghĩ về công ty người mẫu. Liệu họ có biết gì về điều mà người đàn ông Ả Rập thật sự muốn không- trong trường hợp đó hẳn nàng lại bị lợi dụng như một con ngốc- hoặc có phải họ thật sự nghĩ ông ta sẽ tìm cho nàng một công việc ở đất nước của ông ta không?

Dù sự thật có là gì đi nữa, Maria đã cảm thấy bớt cô đơn trong buổi sáng u ám ở Geneva, với nhiệt độ chỉ xấp xỉ 0 độ, cuộc biểu tình của những người Kurd, những chiếc xe khách công cộng luôn đến rất đúng giờ ở mỗi bến đỗ, các cửa hiệu lại bày ra cửa sổ của nó những món đồ trang sức quý giá, các ngân hàng đang mở cửa, những người ăn xin đang ngủ, những người Thụy Sĩ đang đi làm. Nàng bớt cô đơn hơn bởi bên cạnh nàng có một người phụ nữ khác, có lẽ người phụ nữ ấy vô hình với những người khách bộ hành khác. Trước đây nàng chưa bao giờ nhận ra sự hiện diện của người phụ nữ này, nhưng cô ta vẫn luôn ở đó.

Maria mỉm cười với người phụ nữ vô hình, người phụ nữ này trông giống Đức Mẹ Mary, mẹ của Chúa. Người phụ nữ mỉm cười đáp lại và nói rằng nàng hãy cẩn thận, vì mọi điều không đơn giản như nàng tưởng tượng đâu. Nhưng Maria không để tâm đến lời khuyên đó và trả lời rằng nàng đã trưởng thành, nàng chịu trách nhiệm với mọi quyết định của mình, và nàng không thể tin là có âm mưu nào đó trong vũ trụ này đang ngầm ngầm sắp đặt để chống lại nàng. Nàng đã học được một điều, có những người sẵn sàng trả một nghìn franc Thụy Sĩ cho một đêm, cho nửa tiếng đồng hồ ở

giữa hai chân nàng, và tất cả những gì nàng phải quyết định là trong vài ngày tới, liệu có nên dùng một nghìn franc Thụy Sĩ đó để mua vé máy bay trở về thị trấn nàng được sinh ra, hay là tiếp tục ở đây thêm một thời gian nữa, để kiếm đủ số tiền mua một ngôi nhà cho bố mẹ nàng, một ít quần áo cho nàng và những vé máy bay để đi đến tất cả những nơi nàng hằng mơ ước.

Người phụ nữ vô hình bên cạnh nhắc lại rằng mọi thứ không hề đơn giản, nhưng Maria, mặc dù vui mừng vì sự có mặt của người bạn đồng hành không mong đợi này, vẫn đề nghị cô ta đừng có cắt ngang những suy nghĩ của nàng, nàng đang phải đưa ra một vài quyết định quan trọng.

Maria bắt đầu phân tích, lần này cẩn thận hơn, khả năng quay trở về Brazil. Những bạn học của nàng, những kẻ chưa bao giờ rời khỏi thị trấn mà họ sinh ra, tất cả sẽ nói rằng nàng đã bị đuổi việc, rằng nàng chưa bao giờ có tài năng để trở thành một ngôi sao quốc tế. Mẹ nàng sẽ rất buồn vì bà sẽ không bao giờ được nhận số tiền hàng tháng nàng đã hứa, dù trong các bức thư Maria vẫn quả quyết với bà rằng bưu điện chắc chắn lấy cắp số tiền đó. Còn bố nàng, cho đến mãi sau này, vẫn sẽ nhìn nàng với cái kiểu “bố đã nói với mày như vậy mà” được thể hiện rõ trên nét mặt ông, nàng sẽ quay trở lại làm việc trong cửa hiệu bán vải, và nàng sẽ lấy ông chủ cửa hiệu- chính nàng, người đã đi máy bay, ăn phó mát Thụy Sĩ, học tiếng Pháp và đã đi dạo tuyệt.

Mặt khác, chỉ cần uống vài ly rượu đã mang lại cho nàng cả một nghìn franc Thụy Sĩ. Điều đó không kéo dài mãi- xét cho cùng thì sự tàn phai của nhan sắc cũng nhanh chóng như một cơn gió thoảng vậy- nhưng trong một năm, nàng có thể kiếm đủ tiền để trở về trên đôi chân của mình và quay lại với lợi thế giới của nàng, và lần này mọi điều kiện là do nàng quyết định. Chỉ có một vấn đề thực tế duy nhất là nàng không biết phải làm gì, và bắt đầu như thế nào. Nàng nhớ lại từ những ngày còn ở “câu lạc bộ đêm gia đình”, trong ngày đầu tiên làm việc có một phụ nữ nhắc đến một nơi được gọi là Rue de Berne- thực tế đó là một trong những điều đầu tiên nàng được người ta nói cho biết về đất nước này, thậm chí trước cả khi nàng được chỉ cho chỗ để xếp hành lý của mình.

Nàng tìm tới một trong những tấm panô lớn vẫn thường được thấy khắp nơi ở Geneva, đó là cách các thành phố thể hiện thân thiện với khách du lịch vì họ không thể chịu được việc phải thấy các vị khách bị lạc đường. Vì lý do này mà các tấm panô có một mặt là những mục quảng cáo, còn mặt kia là những tấm bản đồ.

Một người đàn ông đang đứng ở đó, và nàng hỏi ông ta liệu có biết Rue de Berne ở đâu không. Ông ta nhìn nàng, có vẻ ngạc nhiên, tò mò, và hỏi nàng đang tìm một con phố hay là tìm con đường quốc lộ dẫn đến Berne, thủ đô của Thụy Sĩ. Không, Maria trả lời, tôi muốn tìm con đường đó ở Geneva. Người đàn ông nhìn nàng từ đầu đến chân rồi bỏ đi mà không nói một lời, đoán chắc rằng ông đang bị quay phim bởi một trong những người làm chương trình truyền hình vẫn hay lấy sự ngỡ ngàng của mọi người làm trò mua vui. Maria nghiên cứu tấm bản đồ khoảng mười lăm phút- đó không phải là một thành phố quá lớn- và cuối cùng cũng nhìn thấy nơi nàng đang tìm.

Người bạn vô hình của nàng, vẫn ở nguyên chỗ cũ trong khi nàng nghiên cứu tấm bản đồ, bây giờ đang cố gắng tranh luận với nàng; đó không phải là một vấn đề về đạo đức, mà là việc bắt đầu một con đường không có lối thoát.

Maria nói rằng nếu nàng có thể kiếm đủ tiền để trở về nhà, sau đó nàng cũng có thể kiếm đủ tiền để thoát ra khỏi bất kỳ hoàn cảnh nào. Và lại, không có ai mà nàng biết được chọn điều họ muốn làm. Đó là thực tế cuộc sống.

“Chúng ta đang sống trong một thung lũng của nước mắt”, nàng nói với người bạn vô hình. “Chúng ta có thể có tất cả những giấc mơ chúng ta mong muốn, nhưng cuộc sống là hà khắc, không thể làm dịu được và buồn bã. Điều cô đang muốn nói là gì: là người ta sẽ lên ái tôi sao? Sẽ không một ai biết cả- đây chỉ là một giai đoạn trong cuộc đời tôi mà thôi.”

Với một vẻ buồn rầu và nụ cười dịu dàng trên môi, người bạn vô hình biến mất.

Maria đến hội chợ và mua một vé ngồi tàu lượn trên đường ray gấp khúc; nàng hét ing ỏi cùng những người khác, nàng biết rõ rằng chẳng có nguy

hiếm thật sự nào cả, nó chỉ là một trò chơi thôi. Nàng ăn trong một nhà hàng Nhật Bản, dù nàng không hiểu rõ mình đang ăn cái gì, chỉ biết rằng nó rất đắt và nàng cảm thấy mình đang ở trong một tâm trạng hết sức thỏa mãn cũng những sự xa hoa đó. Nàng hạnh phúc, nàng không cần phải chờ một cú điện thoại hay tính từng đồng centime (tiếng pháp, cánh gọi đồng cent) mà mình chi ra. Ngày hôm sau, nàng để lại tin nhắn cho công ty người mẫu, cảm ơn họ và nói với họ rằng cuộc gặp mặt đã thành công tốt đẹp. Nếu như họ thành thật, họ sẽ hỏi nàng về những bức ảnh. Nếu họ là bọn dốt gái cho khách, họ sẽ sắp xếp những cuộc gặp mặt khác.

Nàng đi bộ qua cây cầu trở về căn phòng nhỏ của mình và quyết định, dù nàng có bao nhiêu tiền và bao nhiêu kế hoạch cho tương lai đi nữa, nàng nhất định sẽ không mua một cái ti vi nào: nàng cần suy nghĩ, dùng tất cả thời gian của nàng để suy nghĩ.

Trích từ nhật ký của Maria tối hôm đó (với một lời ghi chú bên lề là: “không chắc chắn”):

Tôi đã khám phá ra lý do vì sao một người đàn ông lại trả tiền cho một người phụ nữ: ông ta muốn được vui vẻ.

Ông ta sẽ không trả một nghìn franc chỉ để có một cơn khoái lạc. Ông ta muốn được vui vẻ. Tôi cũng vậy, mọi người đều như thế, và không ai đạt được. Tôi có mất gì không nếu, trong một lúc, tôi quyết định trở thành một... đó là một từ khó mà nghĩ đến hay viết ra... nhưng hãy thẳng thắn nào... cái tôi mất nếu tôi quyết định trở thành gái làm tiền trong chốc lát?

Danh dự. Trinh tiết. Tự trọng. Mặc dù, khi nghĩ về chúng, thì tôi chưa bao giờ có bất kỳ thứ nào trong đó cả. Tôi không đòi hỏi được sinh ra, tôi chưa bao giờ tìm thấy ai yêu tôi, tôi luôn luôn có những quyết định sai lầm- bây giờ thì tôi sẽ để cuộc đời quyết định cho mình.

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Chương 11

Công ty người mẫu gọi đến ngày hôm sau và hỏi về những tấm ảnh, cũng như thời điểm buổi trình diễn thời trang được tổ chức, vì họ tính và thu tiền phần trăm cho mọi việc. Maria thấy rằng họ không biết gì về những chuyện đã xảy ra, nàng nói, người đàn ông Ả Rập sẽ liên lạc lại với họ.

Nàng đến thư viện và hỏi mượn vài cuốn sách về tình dục. Nếu nàng cân nhắc một cách nghiêm túc về khả năng của công việc này- chỉ khoảng một năm- nàng tự nhủ vậy- ở lĩnh vực nàng hoàn toàn không biết gì cả. Điều đầu tiên nàng cần biết là phải xử sự như thế nào, làm cách nào để đem đến khoái cảm và nhận tiền từ khách.

Nàng rất thất vọng khi người thủ thư nói với nàng rằng, đây là thư viện được thành lập từ quỹ của chính phủ, nên họ chỉ có một vài cuốn sách chuyên môn thôi. Maria đọc mục lục của một trong số những cuốn sách này và trả lại nó ngay lập tức: chúng chẳng nói gì về sự vui vẻ cả, chúng chỉ nói về những thứ chán ngắt như là hiện tượng cương cứng, cách đưa vào, và bệnh liệt dương, các biện pháp phòng ngừa...Nàng cân nhắc trong một phút việc có nên mượn cuốn *The Psychology of Frigidity in Women* (tên sách: Tâm lý lãnh cảm ở phụ nữ) không vì như trong trường hợp của chính mình, mặc dù nàng rất thích thú cảm giác được chiếm hữu bởi một người đàn ông, nhưng nàng chỉ có thể đạt đến sự cực khoái khi thủ dâm mà thôi.

Nàng không ở đó để nghiên cứu về khoái cảm mà vì công việc. Nàng cảm ơn người thủ thư và đến một cửa hiệu để bỏ tiền đầu tư lần đầu tiên cho một sự nghiệp đang lờ mờ hiện ra nơi chân trời- những bộ quần áo, trang phục mà nàng cho rằng đủ gợi cảm để khuấy động sự thèm muốn của đàn ông. Sau đó, nàng đi thẳng đến nơi nàng đã tìm thấy trên bản đồ. Rue de Berne. Nằm ngay đầu con phố này là một nhà thờ (thật kỳ lạ, nó rất gần nhà hàng Nhật Bản mà lần trước nàng đã ăn tối), rồi đến vài cửa hiệu bán những chiếc đồng hồ đeo tay và đồng hồ để bàn rẻ tiền, và ở góc xa hơn là

mấy câu lạc bộ mà nàng đã được nghe nói đến, vào thời điểm này trong ngày tất cả các câu lạc bộ đó vẫn đang đóng cửa. Maria lại dạo bước đi một vòng quanh cái hồ mà nàng thường đi dạo, và rồi- không một chút ngưng ngưng- mua liền năm tờ tạp chí khiêu dâm với mục đích để nghiên cứu những thứ mà nàng sẽ phải làm, đợi trời tối và quay lại Rue de Berne. Khi đến đó, nàng chợt hú họa một quán bar có cái tên Brazil rất lôi cuốn là “Copacabana”.

Nàng tự nhủ rằng mình không hề quyết định bất cứ điều gì. Đó chẳng qua chỉ là một kinh nghiệm mà thôi. Nàng đã không hề cảm thấy quá vui vẻ hay quá tự do trong suốt thời gian nàng ở đất Thụy Sĩ.

“Tôi đang tìm việc”, nàng nói với người chủ quán đang rửa những chiếc ly đằng sau quầy bar. Nơi này có hàng dãy bàn, vài chiếc sofa kê sát những bức tường xung quanh và một sàn nhảy ở góc phòng.

“Không có việc gì để làm hết. Nếu cô muốn làm ở đây một cách hợp pháp thì phải có giấy phép làm việc.”

Maria cho anh ta xem giấy phép của mình và thái độ của người đàn ông có vẻ được cải thiện.

“Có kinh nghiệm nào không?”

Maria không biết phải nói gì: nếu nàng nói có, anh ta sẽ yêu cầu nàng cho biết nơi làm việc trước đây. Nếu nàng nói không, anh ta có thể sẽ mời nàng đi chỗ khác.

“Tôi đang viết một cuốn sách”

Ý tưởng này bất ngờ xuất hiện như là có một giọng nói vô hình đang hỗ trợ cho nàng vậy. Nàng nhận thấy người đàn ông này biết nàng đang nói dối, nhưng cũng vẫn giả vờ tin điều nàng nói.

“Trước khi cô quyết định bất cứ điều gì, hãy nói chuyện với vài cô gái khác đã. Chúng tôi có ít nhất sáu cô gái Brazil ở đây mỗi tối, bằng cách đó cô có thể hiểu chính xác điều gì đang chờ mình.”

Maria định nói rằng cô không cần bất cứ lời khuyên nào cả và rằng cô không cần đưa ra một quyết định nào nữa, người đàn ông đã quay đi đến phía kia của quầy bar, bỏ cô đứng đó một mình, thậm chí không có lấy một ly nước để uống.

Những người phụ nữ bắt đầu đến câu lạc bộ, yêu cầu họ nói chuyện với người mới. Nhưng không ai trong số bọn họ tỏ vẻ sẵn lòng nói chuyện cả; họ sợ sự cạnh tranh, Maria nghĩ vậy. Dàn âm thanh bật lên và mấy bài hát tiếng Brazil được chơi (chà, nơi này được gọi là “Copacabana”); rồi phụ nữ có vẻ là người Châu Á bước vào bar, cũng vài người khác dường như đến từ vùng núi lạnh mạn, đầy tuyết phủ xung quanh Geneva. Maria tiếp tục đứng đó gần hai tiếng đồng hồ, hút vài điếu thuốc nhưng không có gì để uống, và nàng có cảm giác chắc hẳn mình đã có quyết định sai lầm, cảm giác đó càng lớn dần- câu hỏi “mình đang làm gì ở đây thế này?” cứ lặp đi lặp lại, vang lên trong đầu nàng- và cảm giác khó chịu ngày càng tăng bởi sự thiếu quan tâm của ông chủ và các cô gái khác ở đây. Cuối cùng thì một trong những cô gái Brazil cũng đã đến chỗ nàng.

“Điều gì khiến cô chọn chỗ này thế?”

Maria không thể viện đến câu chuyện đang viết sách, hoặc cũng không thể đơn giản nói tất cả sự thật như về những người Kurd, về Miró và Fellini được.

“Thành thật mà nói thì tôi không biết phải bắt đầu từ đâu, hay nếu tôi thật sự muốn bắt đầu.”

Người phụ nữ có vẻ ngạc nhiên bởi một câu trả lời trực tiếp, thẳng thắn như vậy. Chị ta nhắm nháp từng ngụm gì đó, có vẻ như là rượu whisky, lắng nghe bài hát Brazil mà họ đang chơi, nói vài lời nhận xét về việc chị ta thấy nhớ nhà, và rồi nói rằng tối nay sẽ không có nhiều khách bởi vì một cuộc hội thảo quốc tế lớn được tổ chức gần Geneva đã bị hủy bỏ. Cuối cùng, khi chị ta thấy Maria vẫn chưa bỏ đi, chị ta mới nói:

“Xem này, rất đơn giản, cô chỉ phải thuộc lòng ba nguyên tắc. Thứ nhất: không bao giờ được yêu bất kỳ ai cô làm việc cùng hay có quan hệ tình dục. Thứ hai: đừng tin bất cứ lời hứa nào và luôn luôn đòi được trả tiền trước. Thứ ba: đừng có dùng ma túy.”

Ngừng một lát.

“Và hãy bắt đầu ngay bây giờ. Nếu cô về nhà tối nay mà không có được vị khách đầu tiên, cô sẽ có những ý nghĩ khác về công việc này và chẳng có dũng khí để quay lại nữa đâu.”

Maria đã đến đó phần nhiều vì để có sự tư vấn, nắm vài thông tin phản hồi về những cơ hội giúp nàng có thể tìm kiếm một công việc tạm thời. Và nàng nhận thấy bản thân đang phải đối mặt với một cảm xúc thường dễ đẩy con người ta vào những quyết định khinh suất: sự tuyệt vọng.

“Được thôi. Tối nay tôi sẽ bắt đầu.”

Maria không đả động gì đến việc thực tế là cô đã bắt đầu công việc từ hôm qua rồi. Người phụ nữ quay lại chỗ ông chủ, người mà chị ta gọi là Milan, rồi anh ta tiến đến chỗ Maria:

“Cô đang mặc đồ lót đẹp chứ?”

Không một ai- những người bạn trai, người đàn ông Ả Rập, các cô bạn gái, hay những người ít xa lạ hơn- từng hỏi nàng một câu hỏi như thế. Nhưng đó là phong cách sống ở nơi này: luôn đi thẳng vào vấn đề.

“Tôi đang mặc quần lót màu xanh nhạt. Và không mặc áo ngực”, nàng nói thêm với vẻ khiêu khích. Nhưng tất cả những gì nàng có được là một lời khiển trách.

“Ngày mai hãy mặc quần lót, áo ngực và cả dây đeo màu đen. Việc cởi quần áo của cô cũng là điều phải làm theo đúng trình tự.”

Không hề có vẻ vội vàng, và với một vẻ đầy trách nhiệm là anh ta đang nói chuyện với một người sắp sửa làm việc ở đây, Milan bắt đầu giới thiệu với nàng phần còn lại của nghi lễ đó: Copacabana là nơi thư giãn để tiêu khiển và giết thời gian, không phải là một nhà chứa. Những người đàn ông đến quán bar này muốn tin rằng anh ta sẽ tìm thấy một quý cô thật sự. Nếu có ai đó bước đến bàn của nàng mà không bị chặn lại trên đường đến đó (bởi vì một số khách hàng là “khách cố định dành riêng cho một vài cô gái”), anh ta sẽ nói:

“Cô có muốn uống một ly không?”

Và còn lại là tùy thuộc vào Maria nói đồng ý hoặc không. Nàng có quyền tự do lựa chọn đối tác, mặc dù được khuyên là không nên nói “không” quá một lần trong một buổi tối. Nếu nàng trả lời đồng ý, nàng nên gọi một ly cocktail hoa quả, nó là thứ đồ uống đắt nhất trong danh mục đồ uống. Và đặc biệt là tuyệt đối không được uống đồ uống có cồn hay để cho khách hàng chọn đồ uống giúp.

Và rồi, nàng nên chấp nhận bất cứ lời mời khiêu vũ nào. Hầu hết các khách hàng đều là khách quen ở đây, ngoại trừ “những khách hàng đặc biệt”, về những người này Milan không đi vào chi tiết, không ai trong số họ có vẻ gì nguy hiểm cả. Cảnh sát và Bộ Y Tế yêu cầu nộp mẫu máu hàng tháng, để ngăn chặn khả năng họ mang bất kỳ mầm bệnh truyền nhiễm nào qua đường tình dục. Việc sử dụng bao cao su là bắt buộc, mặc dù cũng không có cách nào kiểm tra xem liệu quy định này có được tuân thủ hay không. Nàng không bao giờ nên, vì bất cứ lý do nào- Milan là một người đàn ông đã có gia đình đáng kính trọng, và anh ta rất quan tâm đến danh tiếng của bản thân và tiếng tăm tốt đẹp của câu lạc bộ.

Anh ta tiếp tục giải thích về nghi thức đó: sau khi nhảy, họ sẽ trở lại bàn, và người khách se mời nàng trở về khách sạn cùng anh ta. Mức giá thông thường là ba trăm năm mươi franc, trong đó năm mươi franc sẽ được trả cho Milan vì đó là tiền thuê bàn (một mảnh để tránh bất kỳ rắc rối nào liên quan đến luật pháp trong tương lai và những cáo buộc về việc chứa chấp kinh doanh mại dâm).

Maria cố nói:

“ Nhưng tôi đã kiếm được một nghìn franc cho...”

Ông chủ làm một động tác như thể muốn quay đi, nhưng moogj người phụ nữ Brazil khác, đang lắng nghe cuộc đối thoại, nói:

“Cô ta đang đùa đấy chứ”

Và quay về phía Maria, chị ta nói bằng một giọng Bồ Đào Nha rõ ràng:

“Chỗ này là nơi đắt nhất ở Geneva. Đừng bao giờ đùa như vậy một lần nữa. Anh ta biết mức giá hiện nay và anh ta biết rằng không người nào lại đi trả một nghìn franc để ngủ với bất kỳ ai, dĩ nhiên, ngoại trừ các “khách hàng đặc biệt, nhưng đấy là nếu cô may mắn và cô có những phẩm chất thích hợp.”

Đôi mắt của Milan- về sau này, Maria khám phá ra anh ta là một người Yugoslav và đã sống ở đây hai mươi lăm- không có chỗ cho sự nghi ngờ

“Giá cả là ba trăm năm mươi franc”

“Được ạ”, Maria nói một cách nhún nhường.

Đầu tiên, anh ta đòi được biết về màu đồ lót nàng mặc, và giờ anh ta đang

quyết định cơ thể nàng đáng giá bao nhiêu.

Nhưng nàng không có thời gian suy nghĩ, người đàn ông vẫn đang giảng giải những chỉ dẫn: nàng không bao giờ được nhận lời mời tới nhà bất kỳ ai hay tới một khách sạn nào thấp hơn năm sao. Nếu khách hàng không có nơi nào để đưa nàng đến, nàng sẽ đến khách sạn trong khu vực này cách đây năm dãy nhà, và nên luôn đi bằng taxi để những người phụ nữ làm trong các câu lạc bộ khác ở khu Rue de Berne này không biết được mặt nàng. Maria không tin vào lý do cuối cùng này; nàng nghĩ rằng lý do thực sự là anh ta đề phòng nàng có thể nhận được một lời mời với điều kiện làm việc tốt hơn ở một câu lạc bộ khác. Tuy nhiên, nàng chỉ giữ ý nghĩ đó cho riêng mình; tranh cãi về giá cả cũng đã đủ tồi tệ rồi.

“Tôi sẽ nhắc lại điều này một lần nữa: giống như cảnh sát trên phim ảnh vậy, không bao giờ được uống rượu trong khi làm nhiệm vụ. Bây giờ, tôi sẽ để cô một mình, sắp đến lúc bận rộn rồi!”

“Hãy nói cảm ơn ông”, một phụ nữ Brazil khác nói bằng tiếng Bồ Đào Nha.

Maria cảm ơn anh ta. Người đàn ông mỉm cười nhưng anh ta vẫn chưa kết thúc danh sách những điều cần cần dặn:

“Tôi quên mất vài điều: khoảng thời gian giữa lúc gọi đồ uống và rời khỏi câu lạc bộ không bao giờ nên, trong bất kỳ tình huống nào, vượt quá bốn mươi lăm phút- và ở đất Thụy Sĩ này với những chiếc đồng hồ có mặt ở khắp mọi nơi thì thậm chí cả người Brazil và người Yugoslav cũng phải học thói quen đúng giờ. Chỉ cần nhớ rằng, tôi đang nuôi lũ con tôi nhờ tiền hoa hồng của cô là được rồi.”

Nàng sẽ nhớ.

Anh ta mang lại cho nàng một ly nước khoáng có ga với một lát chanh mỏng- một loại nước uống có thể dễ dàng vượt qua rượu gin và thuốc bổ- và bảo nàng đợi ở đó. Câu lạc bộ bắt đầu đông người; những người đàn ông đến, nhìn quanh, ngồi xuống chỗ của họ, và ngay lập tức một trong các cô gái sẽ tiến đến, như thể họ đang ở trong một bữa tiệc, nơi tất cả mọi người đều biết nhau từ lâu và như thể họ chỉ đang dành thời gian cho những điều vui vẻ sau một ngày làm việc mệt nhọc. Mỗi khi một người đàn ông tìm

được kếp của anh ta là Maria thờ phào nhẹ nhõm, thậm chí nàng còn cảm thấy thoải mái hơn. Có thể bởi vì đây là Thụy Sĩ, có thể vì sớm hay muộn, nàng sẽ tìm thấy một cuộc phiêu lưu, tiền bạc và một người chồng, vì thế nàng đã luôn mơ thấy mình sẽ làm được. Có thể- nàng đột nhiên nhận ra- đó là bởi vì lần đầu tiên sau nhiều tuần lễ nàng mới ra ngoài vào buổi tối để tới một nơi có âm nhạc, nơi nàng có thể, từ nay về sau, nghe người ta nói tiếng Bồ Đào Nha. Nàng thấy vui vẻ khi có những cô gái khác ở xung quanh, cười đùa, uống cocktail hoa quả, nói chuyện hóm hỉnh, nhẹ nhàng. Không ai trong số các cô gái ấy đến chào nàng một tiếng hay chúc nàng thành công trong công việc mới cả. Nhưng đó là một điều rất bình thường, vì xét cho cùng nàng chính là đối thủ cạnh tranh chiến lợi phẩm với họ. Thay vì cảm giác bị áp lực, nàng lại cảm thấy tự hào- nàng đang tự đấu tranh với bản thân nàng rằng nàng không phải là một kẻ vô dụng. Nếu nàng muốn, nàng hoàn toàn có thể mở cánh cửa kia và rời khỏi nơi này vì đức hạnh. Nhưng nàng cũng biết mình có rất ít can đảm để có thể tiến xa đến mức đó, để thương lượng và thảo luận những điều mà nàng chưa bao giờ có trong đời, hay thậm chí là chưa bao giờ dám nghĩ đến. Nàng không phải là nạn nhân của số phận, nàng vẫn tự nhủ với mình rằng: nàng đang bước vào những mạo hiểm của riêng nàng, đang đẩy xa hơn nữa những giới hạn của mình, đang trải nghiệm những thứ mà một ngày nào đó, trong sự tĩnh lặng của trái tim, trong sự buồn tẻ của tuổi già, nàng sẽ nhớ về chúng cùng với sự nuối tiếc quá khứ- điều đó có vẻ thật kỳ cục.

Nàng đã chắc chắn rằng sẽ không có ai tiếp cận mình cả, và ngày mai mọi chuyện dường như là một giấc mơ điên rồ mà nàng sẽ không bao giờ dám lặp lại, vì nàng đã biết rằng việc trả một nghìn franc cho một đêm chỉ xảy ra duy nhất một lần thôi. Có lẽ tốt hơn cả là nàng nên mua một vé máy bay quay về Brazil. Để cho thời gian qua mau, Maria bắt đầu làm một phép tính nhằm xem mỗi cô gái ở đây có thể kiếm được bao nhiêu: nếu họ đi ba lần mỗi đêm, họ sẽ kiếm được, trung bình bốn giờ làm việc, một số tiền tương đương với mức lương mà nàng phải mất hai tháng làm việc ở cửa hàng bán vải mới kiếm được.

Có phải là nhiều không? Nàng đã từng kiếm được một nghìn franc chỉ

trong một đêm, nhưng có lẽ chỉ là sự khởi đầu may mắn thôi. Trung bình, một cô gái điếm có thể kiếm được hơn rất nhiều lần số tiền mà nàng có thể kiếm được nếu trở về nhà làm cô giáo dạy tiếng Pháp. Và tất cả những gì họ phải làm là dành thời gian ngồi ở quán bar, nhảy, giạng chân và chỉ có thế. Họ thậm chí không cần phải nói chuyện.

Tiền là một động lực, Maria nghĩ vậy, nhưng nó có là tất cả không? Hay mọi người ở đó, những khách hàng và những người phụ nữ, chỉ muốn thỏa mãn bản thân họ theo một cách nào đấy? Có phải thế giới này quá khác so với những gì nàng được dạy ở trường không? Nếu sử dụng bao cao su sẽ không có gì nguy hiểm. Hay là bởi không ai nhận ra một sự nguy hiểm nào cả; những người duy nhất đến thăm Geneva- nàng đã từng được nghe kể một lần trong lớp học tiếng Pháp- là những người thích đến ngân hàng, Tuy nhiên, phần lớn những người Brazil lại đều thích mua sắm, đặc biệt là ở Miami hay Paris.

Ba trăm franc Thụy Sĩ một ngày, năm ngày mỗi tuần. Cả một gia tài! Tại sao những người phụ nữ kia vẫn tiếp tục công việc đó khi họ có thể kiếm đủ tiền trong vòng một tháng để trở về nhà và mua một ngôi nhà mới cho cha mẹ họ? Hay họ chỉ làm công việc đó trong một thời gian ngắn thôi?

Hay là- và Maria thấy sợ với điều bản khoản của chính mình- họ thích công việc đó?

Một lần nữa nàng ước được uống một ly rượu ngon- thứ champagne đã trợ giúp nàng trong đêm hôm trước.

“Cô muốn uống một ly không?”

Một người đàn ông chừng ba mươi tuổi đang đứng trước mặt nàng, trong bộ đồng phục của một hãng hàng không.

Thế giới bước vào một cảnh quay chậm và Maria có cảm giác như nàng đang bước ra khỏi cơ thể để quan sát chính mình từ bên ngoài. Cảm thấy ngượng ngùng, nhưng nàng vẫn đấu tranh để kiểm soát gương mặt ửng đỏ của mình, gật đầu và mỉm cười, trong lòng biết rõ rằng từ giây phút đó cuộc đời nàng đã đổi thay mãi mãi.

Một ly cocktail hoa quả, trò chuyện đôi chút, cô đang làm gì ở đây, thời tiết thật lạnh phải không? Tôi thích bản nhạc này, ồ, tôi thích Abba hơn, những

người Thụy Sĩ đều thật lạnh lùng, cô đến từ Brazil sao? Hãy kể cho tôi nghe về đất nước của cô. Chà, ở đó có Carnival, phụ nữ Brazil các cô đều rất đẹp, cô biết đấy.

Mỉm cười và nhận lời khen ngợi, có thể với một cái nhìn hơi thẹn thùng. Quay lại sàn nhảy, nhưng suốt thời gian đó nàng luôn để ý đến Milan, thỉnh thoảng anh ta lại sờ lên đầu hoặc vỗ nhẹ lên đồng hồ đeo tay của anh ta. Mùi dầu thơm của người đàn ông này, nàng nhanh chóng nhận ra là nàng sẽ phải quen với tất cả các loại mùi. Nhưng ít nhất thì đây là mùi nước hoa. Họ nhảy rất sát nhau. Một ly cocktail hoa quả khác, thời gian trôi đi, có phải Milan bảo tối đa bốn mươi năm phút không nhỉ? Nàng nhìn đồng hồ đeo tay của mình, anh ta hỏi có phải nàng đang mong ai không, nàng nói vài người bạn của nàng sẽ đến đây trong vòng một tiếng nữa. Anh ta mời nàng về khách sạn của anh ta. Phòng khách sạn, ba trăm năm mươi franc, tắm vòi hoa sen sau khi quan hệ (tò mò, anh ta thắc mắc rằng sao không ai tắm trước khi làm chuyện đó cả). Đó không phải là Maria, đó là con người khác bên trong cơ thể của nàng, một con người không cảm thấy điều gì cả, chỉ đơn giản là máy móc trải qua những cảm xúc trong một nghi lễ có tính trình tự mà thôi. Nàng là một diễn viên, Milan đã dạy cho nàng mọi thứ, thậm chí cả cách chào tạm biệt khách hàng như thế nào. Nàng cảm ơn anh ta, còn anh ta thì đã cảm thấy quá mệt và buồn ngủ.

Nàng đi xuyên qua cái lạnh, không còn ý thức được về nhiệt độ lạnh buốt ngoài trời nữa. Nàng không khóc, không suy nghĩ về số tiền mình đã kiếm được, nàng ở trong một trạng thái như bị thôi miên. Có những người được sinh ra để đối mặt với cuộc sống cô độc, điều đó chẳng tốt cũng không xấu, đơn giản đó là cuộc sống. Và Maria là một trong số đó.

Maria bắt đầu cố gắng nghĩ về những điều vừa xảy ra: nàng chỉ mới bắt đầu công việc ngày hôm nay, mới đây thôi nàng còn coi mình là dân chuyên nghiệp: như thế nàng bắt đầu công việc này từ nhiều năm trước, như thế nàng đã làm công việc đó suốt cả đời. Nàng đang trải nghiệm một cảm giác kỳ lạ; nàng vui vì nàng đã không chạy trốn. Và giờ đây nàng chỉ vừa mới quyết định xem liệu có nên tiếp tục không. Nếu nàng tiếp tục, thì nàng tin chắc rằng nàng sẽ là người tuyệt vời nhất, và là một cái gì đó mà nàng chưa

từng trải nghiệm qua.

Nhưng cuộc đời đang dạy cho nàng- một cách nhanh chóng- duy nhất một điều, sự sinh tồn mạnh mẽ. Để mạnh mẽ, nàng phải là người tuyệt vời nhất, không có lựa chọn nào khác.

Trích từ nhật ký củ Maria, một tuần sau đó:

Tôi không còn là một cơ thể có linh hồn nữa, mà là một linh hồn có một phần hữu hình được gọi là cơ thể. Suốt tuần qua, trái với điều mong đợi, tôi đã ý thức được về sự hiện diện của linh hồn này hơn bao giờ hết. Nó không nói gì với tôi cả, không chỉ trích tôi, hay cảm thấy nuối tiếc cho tôi: nó chỉ nhìn tôi.

Ngày hôm nay, tôi đã biết tại sao điều này lại xảy ra với mình: một thời gian dài kể từ khi tôi còn nghĩ đến tình yêu hay cái gì đó được gọi là tình yêu. Tình yêu dường như đang trốn chạy tôi, như thể nó không còn quan trọng nữa và không còn cảm thấy được chào đón nữa. Nhưng nếu tôi không nghĩ về tình yêu, tôi sẽ chẳng là gì cả.

Khi tôi trở lại Copacabana vào buổi tối thứ hai, tôi đã được đối đãi với một sự tôn trọng hơn trước- bởi vì đã từng có nhiều cô gái làm việc một đêm nhưng không dám tiếp tục nữa. Bất kỳ ai làm công việc đó, đều sẽ trở thành đồng minh, đồng nghiệp của nhau, bởi vì cô ta sẽ hiểu những khó khăn và cả lý do, hay hơn hết, là sự thiếu vắng những lý do cho việc họ lựa chọn cách sống như vậy.

Tất cả bọn họ đều mơ về một người sẽ đi cùng họ và nhận thấy ở họ một người phụ nữ đích thực- một người đồng hành, một người tình, một người bạn. Nhưng họ cũng đều biết, kể từ giây phút đầu tiên của cuộc gặp gỡ qua đường đó, rằng đơn giản điều đó sẽ không bao giờ có thể xảy ra.

Tôi cần phải viết về tình yêu. Tôi cần phải nghĩ và nghĩ và viết và viết về tình yêu- nếu không thì, linh hồn của tôi sẽ không thể tiếp tục sống được nữa.

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Chương 12

Thế nhưng quan trọng hơn cả những suy nghĩ của Maria về tình yêu, nàng không quên lời khuyên có được trong buổi tối đầu tiên và cố gắng hết sức để giới hạn tình yêu trong những trang nhật ký mà thôi. Ngoài điều đó ra, nàng nỗ lực một cách tuyệt vọng để trở thành người tuyệt vời nhất, để kiếm được thật nhiều tiền trong khoảng thời gian ngắn nhất, để ít phải suy nghĩ và tìm ra được một lý do hay ho cho những việc nàng đang làm.

Đó chính là phần khó khăn nhất: lý do thật sự là gì?

Nàng làm công việc này vì nàng cần phải làm. Nhưng đó không hẳn là sự thật- mọi người đều cần kiếm tiền, nhưng không phải ai cũng chọn lựa cuộc sống bên lề xã hội như vậy. Nàng làm công việc này vì nàng muốn trải nghiệm một cái gì đó mới mẻ. Không, đó cũng không phải là sự thật; thế giới này đầy rẫy những trải nghiệm mới mẻ- chẳng hạn như trượt tuyết, hay đua thuyền trên hồ Geneva- nhưng nàng đã không quan tâm tới những thứ đó. Nàng làm công việc này bởi vì nàng không có gì để mất, bởi vì cuộc sống của nàng là một chuỗi những sự thất bại và vỡ mộng kéo dài từ ngày này sang ngày khác.

Không, không có câu trả lời nào là đúng, bởi vậy tốt hơn cả là hãy quên hết mọi điều về công việc này đi và đơn giản là giải quyết bất cứ trở ngại nào trên đường đi của nàng mà thôi. Nàng có nhiều điểm chung với những cô gái điếm khác, cũng như với tất cả những phụ nữ mà nàng biết trong đời mình, họ có giấc mơ lớn nhất là được kết hôn, có một cuộc sống vững chắc và bình yên. Họ không nghĩ rằng kể cả khi đã có một đức ông chồng (gần một phần ba đồng nghiệp hiện nay của nàng đã lập gia đình) thì vẫn có thể ly dị sau một thời gian ngắn. Vì thế, để hiểu bản thân mình, nàng đã cố gắng- với vẻ ung dung và tự tin nhất có thể- hiểu tại sao những đồng nghiệp của mình lại chọn làm công việc này.

Nàng không biết thêm được điều gì mới mẻ, nhưng nàng đã lập một danh

sách những câu trả lời của họ. Họ nói họ phải giúp chồng thoát khỏi tình cảnh khó khăn (anh ta không ghen hay sao? Điều gì sẽ xảy ra nếu một người bạn của chồng họ đến câu lạc bộ này một đêm nào đó? Nhưng Maria không dám hỏi những câu hỏi này), họ muốn mua một ngôi nhà cho cha mẹ họ (là lời biện bạch của chính nàng, có vẻ cao thượng, và là một lời biện bạch phổ biến nhất), để kiếm đủ tiền mua vé về nhà (các cô gái Colombia, Thái Lan, Peru, Brazil đều thích lý do này, cho dù bây giờ họ đã có một khoản tiền lớn gấp nhiều lần mức đó và cũng có thể đã tiêu hết ngay tức thì, vì họ sợ phải thực hiện giấc mơ ấy), để vui vẻ (lý do này thực sự không ăn khớp với bầu không khí ở câu lạc bộ và thường nghe có vẻ giả dối), họ không thể kiếm được công việc nào khác (đây cũng không phải là lý do hay, đất nước Thụy Sĩ luôn dư thừa những công việc như quét dọn, lái xe, nấu ăn).

Không ai trong số họ nghĩ ra được bất kỳ một lý do nào khả dĩ cả, và vì thế nên Maria đã thôi không cố gắng giải thích về cái vũ trụ riêng của nàng nữa.

Nàng nhận ra ông chủ câu lạc bộ, Milan, đã nói hoàn toàn đúng: không ai lại để nghị một món tiền một nghìn franc Thụy Sĩ để được cùng nàng vài tiếng đồng hồ cả. Mặt khác, không ai phàn nàn khi nàng đòi giá ba trăm năm mươi nghìn franc cả, cứ như họ đã biết trước giá cả, hoặc nếu có hỏi thì cũng chỉ là để làm nhục nàng mà thôi, hoặc có thể họ muốn tránh bất cứ một điều bất ngờ khó chịu nào đó mà thôi.

Một cô gái ở đây đã nói:

“Nghề bán hoa” này không giống các loại kinh doanh khác: những người mới vào nghề kiếm được nhiều hơn, còn những người có nhiều kinh nghiệm lại kiếm được ít hơn. Hãy luôn giả vờ như cô là người mới vào nghề.

Maria vẫn chưa biết ai là “những khách hàng đặc biệt”; họ chỉ nhắc đến vào buổi tối đầu tiên nàng đến đây và từ đó không ai nói về những khách hàng này nữa. Dần dần, Maria thu lượm được những mảnh lừa quan trọng nhất trong việc buôn bán này, chẳng hạn như không bao giờ được hỏi những vấn đề riêng tư, mỉm cười thật nhiều và nói chuyện ít nhất có thể, không bao

giờ sắp xếp để gặp bất cứ ai ở bên ngoài câu lạc bộ. Tuy nhiên, lời khuyên quan trọng nhất là của một cô gái người Philippin, Nyah:

“Khi khách hàng đạt đến mức cực khoái của anh ta, cô luôn phải kêu rên như thể chính cô cũng đang có khoái cảm tột độ. Điều đó sẽ đảm bảo cho cô có được một khách hàng trung thành.”

“Nhưng tại sao? Họ chỉ trả tiền cho sự thỏa mãn của họ thôi mà.”

“Không, cô lầm rồi đấy. Một người đàn ông không chứng tỏ anh ta là đàn ông bằng việc dựng cái của quý ấy lên. Anh ta chỉ là một người đàn ông thực sự nếu anh ta có thể thỏa mãn cơn khoái lạc cho một người phụ nữ. Và nếu anh ta có thể thỏa mãn khoái lạc cho một cô gái điếm, thì anh ta sẽ nghĩ rằng mình là một người tình tuyệt vời nhất ở trên giường. ”

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Chương 13

Và cứ thế sáu tháng trôi qua: Maria đã học được tất cả những bài học cần thiết, ví dụ Copacabana hoạt động như thế nào. Vì đó là một trong những nơi đắt nhất ở Rue de Berne, khách hàng phần lớn là những người có chức vụ cao trong các công ty, họ được phép về nhà muộn bởi vì họ phải ở ngoài “ăn tối với khách hàng”, nhưng những “bữa tối” này không bao giờ kéo dài quá mười một giờ đêm. Hầu hết những cô gái làm việc ở đây đều từ mười tám đến hai mươi hai tuổi, trung bình họ sẽ làm hai năm, cho đến khi họ bị thay thế bởi những người mới được tuyển chọn. Sau đó họ sẽ chuyển đến Néon, rồi đến Xenium, và giá cả thì ngày càng thấp vì họ ngày càng già đi, và những giờ làm việc ngày càng ít đi. Hầu hết họ đều kết thúc ở Tropical Extasy, nơi chấp nhận những cô nàng trên ba mươi tuổi, nhưng một khi đã đến đó thì họ chỉ có thể kiếm đủ tiền để trả cho bữa ăn trưa và tiền thuê phòng trọ bằng cách cặp với một hoặc hai sinh viên mỗi ngày (mức giá trung bình của mỗi khách hàng chỉ đủ để trả cho một chai rượu vang rẻ tiền mà thôi).

Nàng đã lên giường với nhiều đàn ông. Nàng không quan tâm đến tuổi tác của họ hay họ ăn mặc ra sao, nhưng việc nàng nhận lời hay không thì phụ thuộc vào mùi của họ như thế nào. Nàng không khó chịu gì với mùi thuốc là, nhưng nàng ghét mùi nước cạo râu rẻ tiền, hoặc là những người lười tắm rửa hay có quần áo nồng nặc mùi rượu. Copacabana là một nơi khá yên tĩnh, và Thụy Sĩ có thể là quốc gia tốt nhất trên thế giới để hành nghề gái điếm, chừng nào bạn còn hạn cư trú và giấy phép hành nghề ở đây. Vì vậy hãy giữ tất cả các giấy tờ của bạn an toàn và trả phí an ninh xã hội; Milan luôn nói rằng anh ta không muốn các con anh ta nhìn thấy tên bố chúng trên mấy tờ báo lá cải, vì thế mà anh ta nghiêm khắc không kém gì một tay cảnh sát, trong trường hợp có viên cảnh sát nào đó đến để kiểm tra theo dõi các “nhân viên” của anh ta.

Một khi bạn đã vượt qua được một hay hai đêm thì bạn cũng sẽ chuyên nghiệp giống như bất cứ ai khác, ở đó bạn làm việc chăm chỉ, cạnh tranh, cố gắng duy trì các tiêu chuẩn, thêm vào những giờ cần thiết, xả stress chút ít, phàn nàn về khối lượng công việc, nghỉ ngơi vào những ngày Chủ Nhật. Hầu hết các cô gái ở đây đều theo một tôn giáo nào đó, họ tham gia vào các buổi lễ cầu nguyện và đi nhà thờ một cách thành kính, họ cầu kinh và đối mặt với Chúa Trời.

Trong khi đó, Maria đang phải đấu tranh trong từng trang nhật ký để không đánh mất linh hồn của mình. Nàng ngạc nhiên khi khám phá ra, cứ năm người khách thì lại có một người muốn nàng không phải vì mục đích quan hệ, mà chỉ đơn giản là họ muốn có ai đó để trò chuyện đôi chút. Họ trả tiền hóa đơn cho quán bar, trả tiền phòng khách sạn, và đến lúc phải cởi quần áo thì người đàn ông đó nói, không, điều đó không cần thiết. Họ muốn nói chuyện về những áp lực trong công việc, về những người vợ không chung thủy, về sự cô đơn của họ, làm sao mà họ lại không có một ai để trò chuyện cùng chứ (một số chuyện nàng được biết toàn bộ khá rõ ràng).

Lần đầu nàng thấy điều này thật lạ lùng. Một đêm, nàng đến khách sạn cùng một người đàn ông Pháp kiêu căng ngạo mạn, một kẻ chuyên săn lùng những người gỏi cho công việc quản lý (ông ta kể với nàng điều này như thể ông ta đang nói về một điều gì đó hấp dẫn, tuyệt vời nhất trên thế giới vậy), và đây là những điều ông ta nói:

“Cô có biết ai là kẻ cô đơn nhất trên thế gian này không? Một ủy viên quản trị cấp cao với một sự nghiệp thành công, một mức lương khổng lồ, được cả cấp trên và cấp dưới tin tưởng, có một gia đình hạnh phúc để cùng đi nghỉ và có những đứa con để giúp chúng làm bài tập về nhà, nhưng rồi anh ta sẽ là người được những người giống tôi tiếp cận và hỏi: Anh thấy sao về việc thay đổi công việc và có một mức lương gấp hai lần hiện nay?

Nhà quản lý cấp cao ấy, người có đủ mọi lý do để cảm thấy mình được mong muốn và hạnh phúc sẽ bắt đầu trở thành sinh vật khốn khổ nhất trên hành tinh này. Tại sao ư? Bởi vì anh ta không có ai để chia sẻ chuyện này cả. Anh ta bị cám dỗ, bị lôi cuốn, muốn nhận lời đề nghị của tôi, nhưng anh ta không thể nói chuyện đó với đồng nghiệp vì họ sẽ làm mọi điều để có thể

thuyết phục anh ta ở lại. Anh ta không thể nói chuyện đó với vợ, người bạn đồng hành cùng anh ta leo lên những nấc thang thành công và hiểu được một vụ làm ăn được đảm bảo an toàn, nhưng chẳng hiểu gì về chuyện mạo hiểm cả. Anh ta không thể nói cho bất kỳ ai và anh ta phải tự đương đầu với quyết định lớn nhất trong cuộc đời mình. Cô có thể tưởng tượng người đàn ông đó cảm thấy như thế nào không?

Không, anh ta không phải là kẻ cô đơn nhất thế giới. Maria biết người cô đơn nhất trên trái đất này, chính nàng. Tuy nhiên, Maria vẫn tán thành với vị khách hàng của mình, hy vọng sẽ có được một khoản boa lớn, và nàng đã có. Nhưng câu chuyện của ông khiến nàng nhận ra rằng nàng cần tìm ra phương thức nào đó để giải phóng các khách hàng khỏi những áp lực khổng lồ, mà dường như tất cả bọn họ đều đang phải chịu đựng, điều này có nghĩa là vừa nâng cao chất lượng phục vụ, vừa mở ra cơ hội kiếm được nhiều tiền hơn.

Khi Maria nhận thấy việc giải tỏa tình trạng căng thẳng của tâm hồn cũng có thể sinh lợi như việc giải tỏa sự căng thẳng của cơ thể, nếu không nói là sinh lợi nhiều hơn, nàng bắt đầu đến thư viện. Maria hỏi mượn những cuốn sách về các vấn đề trong hôn nhân, tâm lý và chính trị; người thủ thư rất hài lòng khi thấy cô gái trẻ này đã trưởng thành hơn rất nhiều, đã thôi không nghĩ về tình dục nữa, và giờ cô ấy đang chú tâm đến những vấn đề quan trọng hơn. Maria trở thành độc giả thường xuyên của các tờ báo, đặc biệt là các trang viết về tài chính, bởi vì phần lớn khách hàng của nàng là các nhà quản trị kinh doanh. Nàng cố tìm kiếm sự trợ giúp từ những cuốn sách, bởi vì hầu như khách hàng của nàng đều hỏi xin nàng những lời khuyên. Nàng đọc những nghiên cứu về xúc cảm của con người, bởi vì tất cả khách hàng của nàng đều có những vết thương tình cảm đại loại như thế. Maria được coi trọng hơn, một cô gái điểm khá đặc biệt, và sau sáu tháng, nàng đã giành được một lượng lớn những khách hàng trung thành rất khó tính, kèm theo đó cũng khơi lên sự thèm muốn, ghen tỵ, đồng thời cả sự ngưỡng mộ của những đồng nghiệp.

Còn về tình dục, nó chẳng đem đến thêm điều gì mới cho cuộc sống của nàng cả: Nó chỉ là chuyện giạng thật rộng hai chân, yêu cầu họ sử dụng bao

cao su, rồi rên rĩ một chút với hy vọng kiếm được thêm tiền boa (cảm ơn Nyah, cô gái Philippin, giờ thì nàng đã biết được rằng kêu rên có thể kiếm được thêm năm mươi franc nữa), và sau đó là tắm rửa, hy vọng nước có thể rửa sạch tâm hồn nàng. Không có gì khác thường cả và đặc biệt không có những nụ hôn. Với một cô gái điếm, nụ hôn là rất thiêng liêng. Nyah đã dạy nàng nên giữ những nụ hôn cho tình yêu đích thực của cuộc đời mình, giống như trong câu chuyện về Người đẹp ngủ trong rừng, một nụ hôn có thể đánh thức nàng tỉnh dậy từ giấc ngủ say và đưa nàng trở lại thế giới của những câu chuyện thần tiên, và Thụy Sĩ lại là xứ sở của chocolate, của những con bò và những chiếc đồng hồ.

Cũng không có cả những cơn cực khoái, không khoái cảm, không có sự kích thích cuồng nhiệt. Để trở thành người tuyệt nhất, Maria đã xem vài bộ phim khiêu dâm, hy vọng thu lượm được một vài mảnh lời cho công việc của mình. Nàng đã thấy rất nhiều điều thú vị, nhưng không muốn áp dụng chúng với các khách hàng của nàng bởi nó mất rất nhiều thời gian, và Milan vui nhất khi thấy các cô gái có thể trung bình đi với ba người đàn ông một đêm.

Cuối tháng thứ sáu, Maria đã có sáu nghìn franc Thụy Sĩ trong tài khoản ngân hàng, nàng ăn ở những nhà hàng tốt hơn, mua được một cái tivi (nàng không bao giờ xem nhưng nàng thích có một chiếc trong phòng) và hiện giờ đang cân nhắc một cách nghiêm túc việc chuyển đến một căn hộ tốt hơn. Mặc dù Maria hoàn toàn có thể mua sách, nhưng nàng vẫn tiếp tục đến thư viện, đó là cầu nối đưa nàng đến thế giới thực, một thế giới vững chắc và lâu bền hơn. Maria thích tán gẫu với người thủ thư, người phụ nữ này cảm thấy vui vì có thể Maria đã tìm được một người bạn trai và có một công việc tốt, dù bà không bao giờ hỏi Maria về chuyện đó, những người Thụy Sĩ có bản tính rụt rè và thận trọng (hoàn toàn sai lầm, bởi vì ở Copacabana và ở trên giường, họ cũng tự do, vui vẻ và dễ bị kích động như công dân của bất cứ quốc gia nào khác).

Trích từ nhật ký của Maria, vào một buổi tối Chủ nhật ấm áp:

Tất cả đàn ông, cao hay thấp, ngạo mạn hay khiêm tốn, thân thiện hay lạnh lùng, đều có một đặc điểm chung: khi họ đến câu lạc bộ, họ đang sợ. Càng

có kinh nghiệm, tôi càng thấy rõ việc họ che giấu nỗi sợ hãi bằng cách nói chuyện to tiếng, càng rụt rè, thiếu tự nhiên họ càng không thể che giấu được những cảm xúc của mình, và việc bắt đầu uống rượu cho thấy là họ không thể điều khiển nỗi sợ được nữa. Nhưng tôi lại tin, với một hy vọng mong manh rằng- những “khách hàng đặc biệt” mà Milan vẫn chưa giới thiệu cho tôi- tất cả bọn họ đều lo sợ.

Lo sợ cái gì? Tôi mới là người phải run sợ chứ. Tôi là người phải rời khỏi câu lạc bộ rồi biến mất vào một khách sạn xa lạ, và tôi cũng không phải là người có thể lực siêu nhiên hay có vũ khí nguyên tử gì. Đàn ông rất kỳ lạ, tôi không ám chỉ riêng những người đến Copacabana thôi, tôi muốn nói đến tất cả đàn ông tôi từng gặp. Họ có thể đánh bạn, quát thét vào mặt bạn, hăm dọa bạn, nhưng họ lại thật sự sợ phụ nữ đến chết đi được. Có thể đó không phải là người phụ nữ họ lấy làm vợ, nhưng luôn có một người phụ nữ mà họ thấy sợ và luôn buộc họ phải phục tùng theo sự thất thường của cô ta. Thậm chí người phụ nữ ấy có thể chính là mẹ của họ.

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Chương 14

Những người đàn ông mà nàng gặp từ khi nàng đến Geneva luôn làm mọi điều để có thể xuất hiện với vẻ ngoài tự tin, như thể họ đang điều khiển cả thế giới này và cuộc sống của họ một cách hoàn hảo nhất. Nhưng Maria có thể nhận ra trong mắt họ, họ là những kẻ sợ vợ, hoang mang lo sợ khi họ không thể cương cứng được, họ có vẻ không đủ nam tính, thậm chí, cho một cô gái điếm tầm thường được trả tiền để phục vụ cho họ. Nếu họ đi đến một cửa hiệu và không thích đôi giày mà họ đã mua, họ vẫn có thể quay trở lại, mang theo hóa đơn yêu cầu được thanh toán lại tiền. Còn trường hợp này, dù họ trả tiền cho cô gái làm tình với mình, nhưng nếu họ không thể xoay sở để dựng được cái của quý của mình lên thì họ sẽ xấu hổ đến mức không dám quay lại câu lạc bộ đó một lần nữa, vì họ đoán chắc rằng tất cả các cô gái ở đó sẽ biết chuyện.

“Chính tôi mới là người cảm thấy xấu hổ vì không thể kích thích cơn hứng tình của họ, nhưng không, họ lại luôn tự đổ lỗi cho mình.”

Để tránh những chuyện ngượng ngùng như thế, Maria luôn cố gắng khiến họ cảm thấy dễ dàng, thoải mái. Nếu có ai dường như đã say, hay có vẻ dễ bị tổn thương, yếu đuối hơn bình thường, nàng sẽ tránh việc chỉ quan hệ tình dục đơn thuần, thay vào đó nàng sẽ tập trung vuốt ve, mơn trớn và thủ dâm, điều đó dường như luôn giúp họ hết sức hài lòng; điều này có vẻ thật kỳ cục và buồn cười vì họ hoàn toàn có thể tự thủ dâm được.

Nàng phải chắc chắn rằng họ không cảm thấy xấu hổ. Những người đàn ông này, quá quyền lực và cao ngạo trong công việc, họ liên tục xử lý công việc với nhân viên, khách hàng, các nhà cung cấp, đưa ra những phán quyết, giữ những bí mật, tạo dáng vẻ đạo đức giả, tạo ra nỗi sợ hãi và sự

đàn áp, rồi kết thúc một ngày của họ trong một câu lạc bộ đêm và không ngại trả ba trăm năm mươi franc để dừng việc là chính họ trong một đêm.

“Cho một đêm ư? Thôi nào, Maria, cô đang phóng đại lên đấy. Nó thật sự chỉ có bốn mươi lăm phút thôi, và nếu cô tính cả thời gian để cởi quần áo, làm vài động tác giả vờ yêu đương, trao đổi vài mẫu chuyện sáo rỗng và mặc lại quần áo, thì thời gian thực tế để làm chuyện ấy chỉ có 11 phút”.

11 phút. Thế giới này, suy cho cùng cũng chỉ xoay quanh cái 11 phút ấy.

Và bởi vì những cái 11 phút này có ở trong bất cứ một ngày hai mươi tư giờ nào (cứ cho rằng tất cả bọn họ đều làm tình với vợ mình mỗi ngày, điều này hiển nhiên là lố bịch và hoàn toàn đối trá) họ lập gia đình, làm trụ cột gia đình, chịu đựng tiếng la hét của bọn trẻ, nghĩ ra đủ những cố thật nực cười để biện minh cho việc về nhà muộn, nhìn chăm chăm vào hàng tá phụ nữ, nếu không nói là có hàng trăm phụ nữ họ muốn được cùng đi dạo bên hồ Geneva, mua cho những phụ nữ ấy những bộ trang phục thậm chí còn đắt tiền hơn cả quần áo của vợ họ, trả tiền cho gái điếm để cố gắng có được cái họ đang bỏ lỡ, và cùng với những điều này, họ vẫn duy trì được một ngành công nghiệp mỹ phẩm, thức ăn kiêng, thể dục thẩm mỹ, sách báo khiêu dâm và quyền lực. Rồi khi tụ tập cùng đám đàn ông khác, trái ngược với những gì mọi người vẫn tưởng, họ không bao giờ nói chuyện về phụ nữ. Họ nói chuyện về công việc, tiền bạc và thể thao.

Có điều gì đó sai lầm đã xảy ra với việc khai hóa văn minh, đó không phải là việc hủy diệt một cánh rừng nhiệt đới Amazon hay tầng ozone, vấn đề tuyệt chủng của loài gấu trúc, thuốc lá, thực phẩm có chứa chất gây ung thư, hay điều kiện của tù nhân, như các tờ báo hay đề cập.

Nó chính là thứ mà nàng đang làm việc cùng hàng ngày: tình dục.

Nhưng Maria không ở đó để cứu giúp nhân loại, nàng ở đó để làm tăng thêm các con số trong tài khoản ngân hàng của mình, để sống sót tiếp sáu

tháng nữa trong tình trạng cô độc không người thân thích và lại sáu tháng nữa vì sự lựa chọn của nàng, gửi một khoản tiền đều đặn hàng tháng cho mẹ (bà hẳn sẽ rùng mình khi biết rằng việc thiếu mất khoản tiền đó là do bưu điện Thụy Sĩ vẫn còn ít khả năng hơn là do hệ thống bưu điện Brazil), và để mua tất cả những thứ mà nàng vẫn thường ao ước nhưng chưa bao giờ có được. Nàng chuyển đến một căn hộ tốt hơn, có hệ thống sưởi ấm trong nhà (dù rằng mùa hè vừa mới đến), và từ cửa sổ nàng có thể nhìn thấy một nhà thờ, một nhà hàng Nhật Bản, một siêu thị và một quán cà phê rất đẹp, nơi nàng đã từng ngồi đọc báo. Mặc khác, chỉ vì nàng đã tự hứa với mình là phải chịu đựng cùng một lộ trình cũ rích mỗi ngày: đến Copacabana, uống rượu và nhảy, anh nghĩ gì về Brazil, sau đó đến khách sạn của anh ta, nhận tiền trước, nói chuyện đôi chút và biết chính xác những điểm nào cần chạm vào- cả trên cơ thể cũng như trong tâm hồn, nhưng chủ yếu là tâm hồn- đưa ra một vài lời khuyên cho những vấn đề riêng tư, làm bạn anh ta nửa giờ đồng hồ, trong đó 11 phút sẽ là để giạng hai chân, rồi vừa khép hai chân lại vừa giả vờ rên rỉ trong khoái cảm. Cảm ơn rất nhiều, hẹn gặp lại anh ta tuần tới, anh thật nam tính, anh biết đấy, lần tới hãy nói cho em biết mọi chuyện diễn ra như thế nào nhé, ồ, anh thật hào phóng, nhưng thực sự là không cần làm vậy đâu, thời gian ở bên anh thật thú vị.

Và, trên hết, không bao giờ được yêu. Đó là điểm quan trọng nhất và nhạy cảm nhất trong lời khuyên mà một cô gái Brazil đã cho nàng, trước khi cô ta biến mất, có thể là chính cô ta cũng đã vướng mắc vào lưới tình rồi cũng nên. Bởi vì những ý nghĩ không tưởng nhất cũng có thể xảy ra, chỉ trong vòng hai tháng làm việc ở đây, Maria đã nhận được vài lời cầu hôn, trong đó có ít nhất ba lần là nghiêm túc: một giám đốc công ty, người phi công nàng gặp trong buổi tối làm việc đầu tiên, và ông chủ của một cửa hàng chuyên về các loại dao. Cả ba đều hứa “đưa nàng ra khỏi cuộc sống đó”, cho nàng một ngôi nhà đẹp, một tương lai, có thể là những đứa con, những đứa cháu nữa.

Và tất cả đều là vì 11 phút mỗi ngày ư? Đó là điều không thể. Sau những kinh nghiệm có được ở Copacabana, nàng biết rằng mình không phải là người duy nhất cảm thấy cô đơn. Con người có thể sống một tuần không có nước, hai tuần không có thức ăn và nhiều năm sống không nhà cửa, nhưng không thể sống cô độc. Đó là điều tồi tệ nhất trong tất cả những cực hình, điều tồi tệ nhất trong tất cả những nỗi đau khổ. Giống như nàng, những người đàn ông này, rồi những người đàn ông khác tìm kiếm sự bầu bạn cùng nắng, tất cả đều bị giày vò bởi cùng một cảm xúc tiêu cực, cảm giác không có ai trên hành tinh này quan tâm đến họ.

Để tránh bị tình yêu cám dỗ, Maria giữ trái tim mình cho những trang nhật ký. Nàng chỉ bước vào Copacabana bằng thân xác và trí não của mình mà thôi, và cái trí lực ấy đang càng ngày càng trở nên sắc sảo hơn, cùng một lúc cảm thụ được nhiều hơn. Nàng đã cố gắng tự thuyết phục bản thân rằng có những lý do quan trọng lý giải vì sao nàng đến Geneva và kết thúc ở Rue de Berne này, và mỗi lần mượn một cuốn sách mới từ thư viện, nàng lại càng khẳng định chắc chắn rằng chẳng có ai viết về cái 11 phút quan trọng nhất trong một ngày đó cả. Có lẽ đó là số mệnh dành cho nàng, tuy nhiên vào thời điểm này thì thật khó để viết một cuốn sách, kể lại cuộc đời nàng, cuộc phiêu lưu của nàng.

Là nó, cuộc phiêu lưu của nàng. Mặc dù đó là một từ bị ngăn cấm và không ai dám nói, là thứ mà hầu như mọi người thích xem trên truyền hình, trong các bộ phim được phát đi phát lại cả ngày lẫn đêm hơn, là cái mà nàng đang tìm kiếm. Một từ gợi nhớ đến những sa mạc, những cuộc hành trình đi tới những nơi chưa ai biết đến, những cuộc trò chuyện với những người đàn ông bí ẩn trên một con thuyền ở giữa dòng sông, những cuộc hành trình trên máy bay, những trường quay, những câu lạc bộ Anh-điêng, những dòng sông băng và Châu Phi.

Nàng thích cái ý tưởng về một cuốn sách, và đã nghĩ ra cả tựa đề cho nó: 11 phút.

Nàng bắt đầu chia khách hàng ra làm ba nhóm: Những Kẻ Hủy Diệt (với sự tôn kính dành cho bộ phim nàng si mê), những kẻ đến và uống như hũ chim, tỏ vẻ không thèm nhìn ngó đến ai nhưng lại đoán chắc rằng mọi người đều đang nhìn vào mình, rồi chỉ nháy nhót chốc lát sau đó đi thẳng vào việc mua bán để nhanh chóng quay về khách sạn. Nhóm Người Đàn Bà Đẹp (lại tên từ một bộ phim), là những người luôn cố gắng xuất hiện với vẻ hào nhoáng, lịch thiệp, phong cách quý ông quyến rũ như thể thế giới này phụ thuộc vào sự tử tế đó để tiếp tục quay quanh trục của nó, như thể họ vừa mới bước xuống phố và ghé vào câu lạc bộ một cách tình cờ vậy; ban đầu họ luôn tỏ ra rất ngọt ngào, và không kiên định khi quay lại khách sạn, nhưng chính điều đó lại chứng minh rằng, thậm chí bọn họ còn có nhu cầu hơn cả Những Kẻ Hủy Diệt. Và cuối cùng là nhóm BỐ GIÀ (đặt theo tên một bộ phim khác), nhóm này đối xử với cơ thể phụ nữ như là một món hàng hóa. Bọn họ là những kẻ thực dụng nhất; họ nháy, trò chuyện, không bao giờ có tiền boa, biết rõ đang mua cái gì và giá cả của nó là bao nhiêu, không bao giờ để bản thân bị cuốn vào bất cứ điều gì mà người đàn bà được họ chọn nói ra. Bọn họ là những kẻ duy nhất, theo một cách rất tinh tế, biết rõ ý nghĩa của từ “Cuộc phiêu lưu”.

Trích từ nhật ký của Maria, vào một ngày nàng có kinh nguyệt và không thể làm việc:

Nếu hôm nay tôi có thể kể với ai về cuộc đời tôi, tôi có thể làm điều đó để họ nghĩ rằng tôi là một phụ nữ dũng cảm, hạnh phúc và độc lập. Điều nhằm nhí là: tôi thậm chí còn không được phép nhắc đến thứ duy nhất còn quan trọng hơn cả cái 11 phút- Tình yêu.

Cả cuộc đời tôi, tôi nghĩ đến chuyện yêu đương như là một dạng nô lệ tình nguyện. À, một lời nói dối: Tự do chỉ tồn tại khi tình yêu hiện diện. Người đem đến cho anh ta hoặc cho cô ta sự toàn vẹn, hoàn hảo, người cảm thấy tự do nhất chính là người yêu bằng cả trái tim.

Và người yêu bằng cả trái tim sẽ cảm thấy tự do.

Đó là lý do vì sao, bất chấp những gì tôi có thể trải nghiệm, làm hay học được, không điều gì có ý nghĩa cả. Tôi hy vọng khoảng thời gian này sẽ qua đi nhanh chóng, để tôi có thể bắt đầu lại cuộc kiếm tìm cho chính mình- một người đàn ông sẽ hiểu tôi và không làm tôi đau.

Nhưng tôi đang nói gì vậy? Trong tình yêu, không ai có thể làm hại bất kỳ ai; chúng ta phải chịu trách nhiệm với chính những cảm xúc của mình và không thể đổ lỗi cho người khác vì những gì chúng ta cảm thấy.

Bị tổn thương khi tôi dần đánh mất những người đàn ông mà tôi đã yêu.

Nhưng giờ đây, tôi tin rằng không ai đánh mất ai, vì không ai sở hữu ai.

Đó là trải nghiệm thật sự của tự do: có được thứ quan trọng nhất trên thế giới này mà không sở hữu nó.

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Chương 15

Ba tháng nữa lại trôi qua, mùa thu đến, và theo như ngày được đánh dấu trên tờ lịch: còn chín mươi ngày nữa là đến chuyến trở về nhà của Maria. Mọi thứ diễn ra quá nhanh và cũng quá chậm, nàng nghĩ, và nhận ra thời gian tồn tại theo hai chiều khác nhau, tùy thuộc vào trạng thái cảm giác của mỗi người, nhưng trong cả hai chiều tồn tại này của thời gian, cuộc phiêu lưu của Maria đang rút ngắn dần và sắp kết thúc. Dĩ nhiên, nàng có thể tiếp tục, nhưng nàng không thể quên nụ cười buồn bã của người phụ nữ vô hình đã từng đồng hành với nàng trong lần đi dạo quanh hồ, và người phụ nữ đó đã nói với nàng rằng mọi thứ không đơn giản như vậy. Tuy cảm dỗ khiến nàng tiếp tục, tuy đã chuẩn bị đương đầu với những thách thức sẽ gặp trên đường đi, nhưng tất cả những tháng ngày sống đơn độc một mình đã dạy nàng rằng đã đến lúc thích hợp để dừng lại. Chín mươi ngày nữa, nàng sẽ quay về với đất mẹ Brazil, nơi nàng sẽ mua một nông trại nhỏ (nàng đã kiếm được nhiều hơn cả số tiền nàng từng hy vọng), vài con bò (bò Brazil, không phải bò Thụy Sĩ), mời bố mẹ đến sống cùng, thuê vài nhân công, và bắt đầu công việc kinh doanh.

Mặc dù Maria tin rằng tình yêu là trí nghiệm thật sự và duy nhất của tự do, và rằng không ai có thể chiếm hữu ai cả, nhưng nàng vẫn dưỡng một ham muốn trả thù bí mật, và điều này tạo thành một ham muốn trả thù bí mật, và điều này tạo thành một phần chuyển khả hoàn trở về Brazil của nàng. Sau khi lập một trang trại, nàng sẽ trở lại thị trấn quê nàng và gửi một khoản lớn tiền franc Thụy Sĩ vào ngân hàng nơi anh chàng, kẻ đã cùng người bạn gái thân nhất cảm sừng nàng, đang làm việc. Anh ta sẽ nói: “Xin chào, em có khỏe không? Em còn nhớ anh chứ?” Nàng sẽ giả vờ như phải rất khó khăn để cố nhớ lại và sẽ kết thúc bằng câu trả lời, không nàng không nhớ được, nàng vừa trở về sau một năm ở CH...ÂU...ÂU (nàng sẽ nói điều này

thật chậm rãi để cho tất cả đồng nghiệp của anh ta đều nghe thấy). Hoặc, đúng hơn là, ở TH...ỤY...SĨ (từ này nghe có vẻ nước ngoài hơn và mang tính phiêu lưu hơn là nước Pháp), nơi đó họ có những ngân hàng tốt nhất thế giới.

Anh ta là ai chứ? Anh ta sẽ nhắc đến những ngày họ còn đi học. Và Maria sẽ nói: “À, phải, tôi nghĩ là tôi nhớ rồi...”, nhưng khuôn mặt nàng sẽ thể hiện nàng hoàn toàn chẳng nhớ gì. Việc báo thù sẽ là của nàng, sau đó chỉ còn vấn đề làm việc chăm chỉ, và khi trang trại đó hoạt động tốt như nàng mong đợi, nàng có thể hiến dâng bản thân mình cho điều có ý nghĩa nhất trong cuộc đời nàng: tìm kiếm tình yêu đích thực, người đàn ông đã chờ đợi nàng rất lâu rồi, nhưng nàng vẫn chưa có cơ hội gặp gỡ.

Maria quyết định sẽ quên việc viết cuốn sách nhan đề *11 Phút* đi. Bây giờ nàng cần tập trung vào cái trang trại đó, tập trung vào những kế hoạch tương lai, và nàng cũng sẽ kết thúc việc trì hoãn cuộc hành trình này, kết thúc một sự mạo hiểm không thể tránh khỏi.

Chiều hôm đó, Maria đi đến gặp người bạn tốt nhất- và duy nhất- của nàng, người thủ thư. Nàng hỏi mượn một cuốn sách về việc chăn bò và quản lý nông trại. Người thủ thư nói:

“Cô biết không, vài tháng trước, khi cô đến đây tìm những cuốn sách về tình dục, tôi đã thấy sợ cho cô. Có quá nhiều những cô gái xinh đẹp để cho bản thân họ bị cám dỗ bởi ảo tưởng kiếm tiền một cách dễ dàng, mà quên mất rằng, một ngày nào đó, họ sẽ già và họ sẽ lỡ mất cơ hội gặp được tình yêu của đời mình.”

“Có phải bà đang ám chỉ việc làm gái điếm không?”

“Từ đó nghe mạnh quá.”

“Như tôi đã nói, tôi hiện đang làm việc cho một công ty xuất nhập khẩu thịt. Nhưng nếu tôi phải trở thành một cô gái điếm, thì hậu quả có đến mức khủng khiếp không nếu tôi biết dừng lại đúng lúc? Xét cho cùng thì, những người trẻ tuổi chắc chắn thường hay mắc lỗi.”

“Đó là điều mà mọi kẻ nghiện ma túy đều nói, rằng cô chỉ cần biết khi nào phải dừng lại. Nhưng không phải kẻ nào trong bọn họ cũng làm được cả.”

“Chắc hẳn khi còn trẻ bà rất đẹp và bà được nuôi dạy ở một đất nước tôn trọng những cư dân của nó. Điều đó có đủ để bà cảm thấy mình hạnh phúc không?”

“Tôi tự hào với cách tôi giải quyết bất kỳ khó khăn nào trong cuộc đời mình.”

Có nên để cô ấy tiếp tục không, người thủ thư nghĩ. Được chứ, tại sao không, cô gái này cần phải học hỏi vài điều về cuộc đời.

“Tôi đã có một tuổi thơ hạnh phúc, tôi học ở một trong những trường tốt nhất tại Berne, rồi tôi đến Geneva làm việc, ở đây tôi gặp và kết hôn với người đàn ông tôi yêu. Tôi làm mọi điều vì ông ấy và ông ấy cũng làm mọi điều vì tôi; thời gian trôi đi, chồng tôi nghỉ hưu. Khi được tự do làm những gì mình muốn với quỹ thời gian riêng, đôi mắt ông ấy lại trở nên buồn bã hơn bởi có lẽ chưa bao giờ ông ấy thật sự nghĩ về bản thân trong suốt cuộc đời mình. Chúng tôi không có bất cứ một cuộc tranh cãi nghiêm trọng hay bất kỳ một sự khuấy động nào. Ông ấy chưa bao giờ phản bội tôi, cũng không bao giờ đối xử một cách thô lỗ với tôi ở nơi công cộng. Chúng tôi sống một cuộc đời rất bình thường, quá bình thường. Không có việc gì để làm, ông ấy cảm thấy mình vô dụng, không còn gì quan trọng nữa và một năm sau ông ấy mất vì căn bệnh ung thư.”

Bà đang nói sự thật, nhưng bà có cảm giác mình đang tạo ra một ảnh hưởng tiêu cực đến cô gái đứng trước mặt bà.

“Tôi vẫn nghĩ rằng trải qua một cuộc đời không có những điều bất ngờ sẽ tốt hơn”, người thủ thư kết luận. “Nếu chúng tôi không sống như vậy, biết đâu chồng tôi thậm chí còn ra đi sớm hơn ấy chứ”

Maria rời thư viện, quyết tâm sẽ học tất cả những gì liên quan đến việc nhà nông. Và vì có một buổi chiều rỗi rãi, nên nàng quyết định tản bộ ở khu vực dành cho giới thượng lưu của thành phố. Nàng tình cờ đi qua một tấm biển nhỏ màu vàng có khắc hình mặt trời và dòng chữ: “Con đường tới Santiago”. Nó có nghĩa gì vậy? Bên kia đường có một quán bar và vì giờ đây Maria đã học được thói quen là phải hỏi bất cứ thứ gì mà nàng không hiểu, nàng quyết tâm đi vào quán bar đó để hỏi cho rõ.

“Tôi không biết gì cả”. Cô gái phục vụ tại quầy bar trả lời. Quán bar này là một nơi phục vụ rất đắt đỏ, một ly cà phê ở đây có giá gấp ba lần mức giá bình thường. Vì nàng đã có tiền và dù sao nàng cũng đã ở đó, nàng gọi một ly cà phê và quyết định dành một đồng hồ tới để nhấm nháp cà phê, đọc hết cuốn sách về quản lý nông trại. Nàng mở cuốn sách ra một cách háo hức, nhưng nhanh chóng nhận thấy là không thể tập trung vào nó được- cuốn sách chán ngắt. Sẽ thú vị hơn nếu nói chuyện với một trong các khách hàng của nàng về cuốn sách; họ luôn biết cách kiếm tiền tốt nhất. Maria trả tiền ly cà phê, đứng dậy, cảm ơn cô gái phục vụ, để lại một món tiền boa hào phóng (nàng đã sáng tạo ra một niềm tin có tính mê tín rằng tùy thuộc vào những gì bạn cho đi, bạn sẽ nhận lại nhiều hơn thế), rồi nàng đi ra phía cửa ra vào, mà không nhận ra rằng ý nghĩa của khoảnh khắc khi được nghe lời nói sẽ làm thay đổi kế hoạch của nàng, tương lai của nàng, nông trại của nàng, sức mạnh vươn tới cuộc sống của nàng, vị trí của nàng trong thế giới này mãi mãi.

“Hãy đợi một chút”.

Ngạc nhiên, nàng liếc nhìn về phía phát ra tiếng nói đó. Đây là một quán bar đứng đắn, không phải Copacabana, nơi mà đàn ông có quyền nói kiêu đó, mặc dù các cô gái luôn có thể đáp lại: “Không, tôi sẽ đi và ông không thể ngăn tôi được”.

Maria định phớt lờ lời gọi đó, nhưng sự tò mò đã thắng. Nàng hướng về phía phát ra giọng nói. Maria nhìn thấy một cảnh tượng rất kỳ lạ: một người đàn ông có mái tóc dài, khoảng chừng ba mươi tuổi (hay có lẽ nàng nên nói đó là một chàng trai khoảng ba mươi tuổi? Thế giới của nàng giúp nàng định tuổi rất nhanh) đang quỳ trên sàn nhà với rất nhiều loại cọ vẽ la liệt xung quanh. Anh ta đang vẽ bức tranh một người đàn ông trong một chiếc ghế bành, bên cạnh là một ly rượu anisette. Maria đã không để ý thấy anh ta và bức tranh khi nàng bước vào quán.

“Đừng đi. Tôi gần như hoàn thành bức chân dung này rồi, và tôi muốn vẽ cô nữa.”

Maria trả lời- khi nàng làm như vậy, nàng đã vô tình tạo ra một sợi dây liên

kết hiểm có trong vũ trụ này.

“Không, tôi không có hứng thú.”

“Có một ánh sáng đặc biệt vây quanh cô. Ít nhất hãy để cho tôi vẽ một bức phác họa”

Một “bức phác họa” là cái gì? Anh ta muốn ám chỉ điều gì với cái “ánh sáng đặc biệt”? Nàng cũng cảm thấy tự đắc nếu có một bức chân dung do người có vẻ giống một nghệ sĩ thực thụ vẽ. Nàng bắt đầu tưởng tượng. Sẽ thế nào nếu anh ta thực sự là người nổi tiếng? Nàng sẽ được lưu danh muôn đời trong một bức tranh trưng bày tại Paris hay Salvador de Bahia! Nàng sẽ trở thành một huyền thoại!

Mặt khác, người đàn ông này đang làm gì, với tất cả sự lộn xộn vây quanh, trong một quán cà phê đắt tiền, có lẽ là một quán cà phê khá đông thế này?

Như đoán được ý nghĩ của nàng, cô phục vụ khẽ nói:

“Anh ấy là một họa sĩ nổi tiếng.”

Trực giác của nàng đã đúng. Maria cố gắng không để lộ cảm xúc của mình và tiếp tục giữ vẻ điềm tĩnh.

“Anh chàng họa sĩ này đến đây, và luôn đưa theo một khách hàng quan trọng đi cùng. Anh ấy nói rất thích bầu không khí nơi này, vì nó tạo cảm hứng cho anh ấy. Anh ấy đang vẽ bức tranh về con người đại diện cho thành phố. Do sự ủy thác của tòa thị chính.”

Maria nhìn chủ đề của bức chân dung. Một lần nữa cô phục vụ lại đọc được suy nghĩ của nàng.

“Ông ấy là một nhà hóa học, người đã tạo ra một vài cuộc cách mạng đột phá gần đây và được nhận giải Nobel.”

“Đừng đi” chàng họa sĩ lại nói. “Tôi sẽ hoàn thành công việc trong năm phút nữa. Hãy gọi thứ gì cô muốn và tính nó vào hóa đơn của tôi.”

Như bị thôi miên, Maria ngồi xuống cạnh quầy bar, gọi một ly anisette (nàng chưa bao giờ quen với đồ uống này, và điều duy nhất lóe lên trong ý nghĩ của nàng là nàng sắp sửa được đề nghị làm một việc giống như một người đã từng đoạt giải Nobel), và nàng ngắm anh chàng họa sĩ làm việc.

“Mình không đại diện cho thành phố, thế thì hẳn là anh ta đang quan tâm đến điều gì khác. Nhưng anh ta không thật sự là mẫu người mình thích”,

nàng nghĩ một cách máy móc, lặp lại những gì nàng vẫn thường nói với bản thân, kể từ khi nàng bắt đầu làm việc tại Copacabana; đó là cách tự vệ của nàng, sự cố phủ nhận của nàng trước những cái bẫy do trái tim sắp đặt. Sau khi chuẩn bị sẵn tinh thần, nàng không cảm thấy phiền khi phải chờ một lúc- có lẽ cô gái phục vụ đã đúng. người đàn ông này sẽ mở ra cánh cửa tới một thế giới mới mà nàng chưa từng biết tới.

Nàng nhìn ngắm nhanh nhẹn và khéo léo khi anh ta đưa từng nét vẽ để hoàn thành tác phẩm của mình; nó có vẻ là một bức tranh sơn dầu lớn, nhưng nó đã được gấp lại, nên nàng không thể nhìn thấy các khuôn mặt khác mà anh ta đã vẽ. Sẽ ra sao nếu đây là một cơ hội mới? Người đàn ông này (nàng đã quyết định rằng anh ta là một “người đàn ông” không phải là một “chàng trai”, nếu không thì nàng sẽ cảm thấy mình già hơn) có vẻ không giống loại đàn ông có thể đưa ra kiểu đề nghị đó chỉ để qua đêm với nàng. Năm phút sau, như đã hứa, anh ta hoàn thành tác phẩm, trong khi Maria rất khó nhọc để tập trung vào việc suy nghĩ về Brazil, về tương lai rục rờ của nàng, và việc nàng chẳng mấy hứng thú chuyện gặp gỡ những người có thể gây nguy hiểm cho các kế hoạch của nàng.

“Cảm ơn, bây giờ ông có thể cử động rồi”, anh chàng họa sĩ nói với nhà hóa học, ông ta có vẻ như vừa tỉnh lại sau một giấc mơ.

Rồi quay sang Maria, anh ta chỉ đơn giản nói:

“Hãy ngồi vào góc kia, trong tư thế mà cô thấy thoải mái nhất. Ánh sáng này thật tuyệt vời”.

Như thế mọi việc đều được số phận an bài, như thế đó là thứ tự nhiên nhất trên thế gian, như thế nàng đã biết người đàn ông này suốt cả cuộc đời hay chỉ vừa sống cùng khoảnh khắc này trong những giấc mơ và bây giờ mới biết được điều gì là hiện thực. Maria cầm ly anisette lên, xách túi và mấy cuốn sách về quản lý nông trại đi về phía người đàn ông chỉ- một cái bàn gần cửa sổ. Anh ta cũng mang cọ vẽ, bức tranh lớn vừa vẽ xong, cùng một loạt lọ thủy tinh chứa đầy các màu khác nhau và một gói thuốc là nhỏ đến rồi quỳ xuống cạnh chân nàng.

“Giờ thì đừng động đây.”

“Đó là một sự đòi hỏi quá nhiều, cuộc đời tôi là sự chuyển động không

ngừng.”

Maria nghĩ rằng nàng đang có cách nói dí dỏm khùng khiếp, nhưng người đàn ông này phớt lờ câu nói của nàng. Maria cố gắng giữ một vẻ ngoài tự nhiên, bởi vì nàng thấy cách người đàn ông này nhìn nàng khiến nàng bối rối. Nàng chỉ tấm biển phía bên kia đường và hỏi:

“Đường đến Santigago là gì?”

“Đó là con đường hành hương. Trong thời Trung Cổ, người dân khắp châu Âu sẽ đổ về dọc con đường này, hướng về một thành phố ở Tây Ban Nha, Santiago de Compostela* ”.

Anh ta gấp một phần bức tranh vẽ lại và chuẩn bị cọ vẽ. Maria vẫn không hiểu mình phải làm gì.

“Ý anh là nếu tôi đi theo con đường đó, tôi thậm chí có thể đến được Tây Ban Nha phải không?”

“Đúng vậy, trong vòng hai hoặc ba tháng. Nhưng tôi có thể xin cô một ân huệ được không? Hãy dừng nói chuyện; chỉ mất khoảng mười phút thôi. Và hãy bỏ cái vỏ bọc kia ra khỏi bàn.”

“Đó là những cuốn sách”, nàng nói, hơi khó chịu vì cái giọng ra lệnh của anh ta. Nàng muốn anh ta biết rằng anh ta đang quỳ gối trước mặt một phụ nữ có học thức, người ta đã dành thời gian rảnh để đến thư viện chứ không phải đến các hiệu mua sắm. Nhưng tự anh ta đã nhắc cái vỏ bọc lên và chẳng khách sáo gì, đặt nó xuống sàn nhà.

Maria đã thất bại trong việc gây ấn tượng với anh ta. Không, chắc chắn là nàng không may mắn hứng thú với việc gây ấn tượng với anh ta; bây giờ nàng không có nhiệm vụ đó, và nàng sẽ để dành sự quyến rũ của mình cho những người đàn ông sẵn sàng trả tiền một cách hào phóng vì những cố gắng của nàng. Tại sao nàng lại phải chuốc lấy bực mình vì mối quan hệ với một anh chàng họa sĩ mà thậm chí có lẽ còn không có đủ tiền để mua cho nàng một tách cà phê nhỉ? Một người đàn ông ba mươi tuổi lẽ ra không nên để tóc quá dài, trông thật lố bịch. Tại sao nàng lại cho rằng anh ta không có tiền? Cô phục vụ chẳng đã nói rằng anh ta là một họa sĩ nổi tiếng hay sao, hay chỉ nhà hóa học kia mới là người nổi tiếng? Nàng nghiên cứu kỹ trang phục của anh ta, nhưng nó chẳng giúp gì được cho nàng; cuộc

đời đã dạy nàng rằng những người đàn ông ít quan tâm đến vẻ ngoài nhất- như anh chàng họa sĩ này- dường như luôn có nhiều tiền hơn những người đàn ông mặc vét và thắt ca vát.

“Mình đang nghĩ gì về người đàn ông này vậy? Cái mình đang quan tâm là bức tranh kia mà.”

Mười phút trong quỹ thời gian của nàng không phải là một cái giá quá cao để trả cho cơ hội được trở thành bất tử trong một bức tranh. Nàng nhận thấy anh ta đang vẽ nàng ngay bên cạnh chân dung nhà hóa học được giải Nobel kia và nàng bắt đầu băn khoăn, rốt cuộc thì anh ta có muốn được thanh toán tiền công theo cách nào không.

“Hãy quay về phía cửa sổ đi.”

Lại một lần nữa, nàng vâng lời một cách mù quáng, điều này hoàn toàn chẳng giống nàng chút nào. Nàng ngồi nhìn những người qua lại, vừa nhìn tấm biển đề tên con đường, vừa nghĩ làm thế nào mà con đường đó có thể ở đây hàng thế kỷ, và làm sao mà nó tồn tại được qua quá trình phát triển cùng tất cả những thay đổi diễn ra trên thế giới và trong nhân loại này. Có lẽ nó là một điềm báo tốt lành, có lẽ bức tranh kia cũng cùng chia sẻ số phận ấy và sẽ được trưng bày trong một viện bảo tàng của thành phố trong suốt năm trăm năm nữa...

Người đàn ông bắt đầu vẽ, và khi công việc tiến triển, nàng dần mất đi cảm giác hào hứng ban đầu; thay vào đó, nàng bắt đầu cảm thấy nó hoàn toàn tầm thường. Khi nàng bước vào quán cà phê, nàng là một người phụ nữ rất tự tin, có khả năng đưa ra một quyết định vô cùng khó khăn- rời bỏ cái công việc đang đem đến cho nàng rất nhiều tiền- và gánh vác một thử thách còn khó khăn hơn nhiều- điều hành một nông trại khi trở về quê hương. Còn bây giờ, tất cả cảm xúc của nàng là sự bất an về một thế giới mà dường như vừa nổi lên trên bề mặt này, một sự xa hoa mà không cô gái điếm nào có thể cho phép mình làm vậy.

Cuối cùng, nàng hiểu ra vì sao nàng lại cảm thấy khó chịu đến vậy: lần đầu tiên trong nhiều tháng nay, có ai đó đang nhìn nàng không phải như nhìn một món đồ, thậm chí cũng không phải như nhìn một người phụ nữ, mà là một điều gì đó mà nàng không thể lĩnh hội được; nàng chỉ có thể cảm nhận

nó gần giống như: “Anh ta đang nhìn tâm hồn mình, nhìn thấy những nỗi sợ hãi của mình, thấy sự mong manh của mình, sự bất lực của mình khi phải đương đầu với một thế giới mà mình vẫn tỏ ra là mình nắm bắt được, nhưng mình lại chẳng biết gì về nó cả.”

Thật kỳ cục, một ý nghĩ kỳ quặc, thanh khiết.

“Tôi muốn...”

“Làm ơn, đừng nói chuyện”, người đàn ông nói. “Bây giờ, tôi có thể nhìn thấy ánh sáng của cô.”

Trước đây, chưa có ai nói những điều như vậy với nàng. “Anh có thể nhìn thấy bầu ngực săn chắc của em”, “Anh có thể thấy bắp đùi tròn trịa, xinh xắn của em”, “Anh có thể thấy ở em vẻ đẹp kỳ lạ của những xứ sở nhiệt đới”, hay, lãng mạn nhất là, “Anh có thể thấy rằng em đang muốn rời bỏ cuộc sống này- hãy để anh mua cho em một căn hộ”. Nàng đã quen với những lời như thế, còn ánh sáng của nàng ư? Có phải anh ta ám chỉ là ánh đèn tối chẳng?

“Ánh sáng của riêng cô”, anh ta nói, nhận thấy nàng không hiểu điều anh ta đang nói là gì.

Ánh sáng của riêng nàng. Ôi trời, sao anh ta có thể nhầm lẫn đến thế, đó là một chàng họa sĩ ngây thơ, một người hiền nhiên là không biết gì nhiều về cuộc đời khi ở độ tuổi ba mươi. Nhưng rồi, như mọi người đã biết, phụ nữ trưởng thành sớm hơn đàn ông, và dù Maria có thể không dành những đêm không ngủ để trầm tư suy nghĩ về những vấn đề mang tính triết lý của riêng nàng, nhưng nàng vẫn biết rằng: nàng không có cái mà chàng họa sĩ này gọi là “ánh sáng”, nàng cho rằng nó chỉ có nghĩa là “một sự hăng hái, nhiệt tình đặc biệt”. Nàng chỉ giống như những người khác, nàng chịu đựng sự cô đơn trong im lặng, cố gắng biện minh cho mọi điều nàng làm, giả vờ mạnh mẽ khi nàng cảm thấy yếu đuối hoặc giả vờ yếu đuối khi nàng cảm thấy mạnh mẽ, nàng đã chối từ tình yêu và chọn một công việc nguy hiểm, nhưng giờ đây, khi công việc đó sắp đến hồi kết thúc, nàng đã lên kế hoạch cho tương lai và hối tiếc về quá khứ, những người giống như nàng sẽ không có được “một sự hăng hái, nhiệt tình đặc biệt”. Chắc đó chỉ là cách anh ta giữ cho nàng im lặng và vui vẻ ngồi đó, chơi trò kẻ ngốc.

Ánh sáng của riêng nàng, thật vậy ư? Anh ta có thể nói điều gì khác, như là “cô có một nét mặt nhìn nghiêng thật đáng yêu”.

Làm thế nào ánh sáng có thể lọt vào một ngôi nhà được? Xuyên qua cánh cửa của tình yêu. Và cánh cửa của nàng đã đóng chặt. Anh ta chắc chắn là một họa sĩ tồi; anh ta chẳng hiểu gì cả.

“Tôi vẽ xong rồi”, anh ta nói và bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình. Maria không động đậy. Nàng muốn đề nghị được xem bức vẽ, nhưng điều đó có vẻ thật thô lỗ, như thể là nàng không tin tưởng vào những gì anh ta đã làm vậy. Tuy nhiên, một lần nữa tính tò mò đã thắng; nàng đề nghị và anh ta đồng ý. Anh ta đã chỉ vẽ duy nhất khuôn mặt nàng; nó trông giống nàng, nhưng nếu một ngày nào đó, nàng xem lại bức tranh này mà không biết người làm mẫu là ai, nàng sẽ nói rằng đó là một người thật mạnh mẽ, người đó tràn đầy một thứ “ánh sáng” mà nàng không nhìn thấy khi soi mình trong gương.

“Tên tôi là Ralf Hart. Nếu cô muốn, tôi có thể mời cô một ly nữa.”

“Không, cảm ơn anh.”

Có vẻ như cuộc chạm trán này đang bắt đầu chuyển hướng theo cái cách đáng buồn có thể dự đoán được: một người đàn ông có quyền rũ một phụ nữ.

“Làm ơn cho hail y anisette nữa”, anh nói, phớt lờ câu trả lời của Maria.

Nàng phải làm gì đây? Đọc một cuốn sách chán ngắt về quản lý nông trại. Đi dạo một vòng quanh hồ, như nàng đã làm hàng trăm lần trước đây. Hay nói chuyện với một người nhìn thấy ở bên trong nàng một thứ ánh sáng mà nàng không hề biết, và vào ngày cuối cùng đã được đánh dấu trên lịch khi mà sự khởi đầu cho việc kết thúc “sự trải nghiệm” của nàng đang đến.

“Cô làm nghề gì?”

Một câu hỏi mà nàng không muốn nghe, nó đã khiến nàng né tránh những cuộc chạm mặt khác, vì lý do này hay vì lý do khác, ai đó tiếp cận nàng (dù với sự thận trọng tự nhiên của người Thụy Sĩ, thì điều này rất hiếm khi xảy ra). Nàng trả lời sao đây?

“Tôi làm việc trong một câu lạc bộ đêm”

Đúng thế. Một gánh nặng khổng lồ rơi khỏi vai nàng, và nàng thấy vui với

tất cả những điều nàng đã học được từ khi nàng đặt chân đến đất Thụy Sĩ này; cách đặt những câu hỏi (người Kurd là ai? Đường đến Santiago là gì?) và cách trả lời (tôi làm việc trong câu lạc bộ đêm) mà không bận tâm lo lắng về điều người khác nghĩ.

“Tôi có cảm giác là tôi đã trông thấy cô trước đây rồi”

Maria đoán anh ta muốn đưa mọi thứ tiến xa hơn, và nàng thường thức chiến thắng nhỏ của mình. Anh chàng họa sĩ này, người mà mấy phút trước còn đang đưa ra mệnh lệnh và có vẻ như hoàn toàn không chắc chắn là anh ta muốn gì, bây giờ đang trở lại là một người đàn ông giống như bất cứ người đàn ông nào khác, đầy bất an khi phải đối mặt với người phụ nữ mà anh ta không biết.

“Và những cuốn sách này là gì vậy?”

Nàng cho anh ta xem. Việc quản lý nông trại. Người đàn ông thậm chí có vẻ còn bất an hơn.

“Cô là một người làm việc trong lĩnh vực tình dục phải không?”

Anh ta đã hạ ván bài. Chẳng lẽ nàng ăn mặc giống một con điếm? Dù sao chẳng nữa, nàng cần phải kéo dài thời gian. Nàng đang ngắm nhìn chính mình; điều này đang bắt đầu minh chứng cho một trò chơi thú vị, và nàng hoàn toàn chẳng có gì để mất.

“Có phải tất cả đàn ông đều nghĩ về điều đó không?”

Anh ta đặt những cuốn sách vào trong túi.

“Tình dục và quản lý nông trại. Sao mà buồn tẻ thế?”

Cái gì! Đột nhiên nàng lại cảm thấy vết nhơ ấy. Sao anh ta dám nói xấu nghề nghiệp của nàng? Anh ta vẫn chưa biết rõ nàng làm nghề gì, mặc dù, anh ta chỉ đang cố thử bắt nọn thôi, nhưng nàng phải cho anh ta một câu trả lời.

“À, tôi thì không thể nghĩ có điều gì buồn tẻ, đáng chán hơn là vẽ vờ; một thứ đứng yên không biến đổi, một khoảnh khắc bị đông cứng lại trong thời gian, một bức tranh không bao giờ chung thủy với nguyên bản của nó. Một vật chết đi thì không còn có ích lợi cho bất kỳ ai cả, ngoài ra họa sĩ, họ là những người mà người ta cho rằng họ quan trọng và có học thức, nhưng lại là những người không hề phát triển, tiến lên cùng phần còn lại của thế giới.

Anh đã nghe nói đến Joan Miró chưa? Thật ra, tôi đã không biết ông ta cho tới khi một người Ả Rập trong một nhà hàng nhắc tới cái tên đó, nhưng biết cái tên đó cũng chẳng thay đổi điều gì trong cuộc đời của tôi cả.”

Nàng băn khoăn không biết nàng có đi quá xa không, nhưng sau ki rượu được mang đến, cuộc trò chuyện bị ngắt ngang. Họ ngồi đó một lúc mà chẳng nói năng gì. Maria nghĩ có lẽ đã đến lúc đi rồi, và Ralf Hart cũng có cùng ý nghĩ ấy. Nhưng trước mặt họ là hai ly rượu đầy khùng khiếp và đó là lý do để họ tiếp tục ngồi lại cùng nhau.

“Tại sao lại là những cuốn sách về quản lý nông trại?”

“Ý anh là gì?”

“Tôi đã đến Rue de Berne. Khi cô nói cô làm việc trong một câu lạc bộ đêm, tôi nhớ ra là tôi đã nhìn thấy cô trước đây ở cái nơi vô cùng đắt đỏ đó. Tôi đã không nghĩ về chuyện này khi tôi đang vẽ, mặc dù vậy “ánh sáng” của cô quá mạnh mẽ”

Maria cảm thấy nền nhà dưới chân nàng biến mất. Lần đầu tiên, nàng cảm thấy xấu hổ vì công việc nàng đang làm, cho dù nàng không có lý do gì để phải xấu hổ cả; nàng đang làm việc để nuôi sống bản thân và gia đình. Anh ta mới là người nên cảm thấy xấu hổ vì đã đến Rue de Berne; tất cả sự quyến rũ, hấp dẫn có thể có của cuộc gặp gỡ đã đột nhiên biến mất.

“Nghe này, ông Hart, có thể tôi là một người Brazik, nhưng tôi đã sống ở đất Thụy Sĩ này chín tháng trời nay. Tôi biết được rằng lý do mà những người Thụy Sĩ quá dè dặt, kín đáo, là bởi vì họ sống trong một đất nước quá nhỏ, nơi mà hầu hết mọi người đều biết nhau, cũng giống như khi chúng ta khám phá ra cái lý do vì sao mà không ai hỏi việc người khác làm. Lời bình luận của ông không thích đáng và còn rất thô lỗ nữa, nhưng nếu mục đích của ông là để sỉ nhục tôi, để bản thân ông cảm thấy dễ chịu hơn thì ông đang lãng phí thời gian của mình đấy. Cảm ơn vì ly anisette, nó thật kinh tởm, nhưng thôi, tôi sẽ uống cho đến giọt cuối cùng. Tôi sẽ hút một điếu thuốc nữa, rồi tôi sẽ đứng dậy và rời khỏi đây. Còn ông thì có thể đi ngay bây giờ, nếu ông muốn; không thể có một họa sĩ nổi tiếng ngồi cùng bàn với một con điếm được. Bởi vì đó là tôi, ông thấy đấy. Tôi hoàn toàn là một con điếm, từ đầu đến chân và tôi không quan tâm có những ai biết. Đó

là một đức tính tốt của tôi: Tôi từ chối việc lừa gạt bản thân tôi hay là ông. Bởi nó không đáng như vậy, bởi vì, ông không xứng đáng được một lời nói dối. Hãy thử tưởng tượng mà xem việc gì sẽ xảy ra nếu nhà hóa học nổi tiếng đằng kia phát hiện ra tôi là ai.”

Nàng nói càng lúc càng lớn tiếng hơn.

“Phải, tôi là một con điếm! Và ông biết gì không? Nó cho tôi tự do- tôi sẽ rời khỏi cái nơi vàng son tồi tệ này chính xác là trong chín mươi ngày nữa, với một đồng tiền; với việc được giáo dục tốt hơn, với khả năng chọn một chai rượu vang ngon, với chiếc túi xách tay nhét đầy những bức ảnh về tuyết và biết rõ tất cả những điều cần biết về đàn ông.”

Cô gái phục vụ đang lắng nghe, tỏ vẻ khiếp sợ. Nhà hóa học thì có vẻ không để ý đến. Có lẽ đó chỉ là rượu đang nói thôi, hoặc là cảm xúc trong giấy lát của người phụ nữ đến từ một vùng nội địa hẻo lánh của Brazil, hay có thể là một thú vui bốc đồng của việc được nói ra những gì nàng đã làm và để cười nhạo trước những phản ứng bị sốc đó, trước những cái nhìn chê bai, phê phán, trước những điệu bộ tỏ vẻ bê bối.

“Ông có hiểu không, ông Hart? Tôi hoàn toàn là một con điếm, từ đầu đến chân- và đó là một phẩm chất tốt của tôi, một đức tính tốt của tôi”

Anh ta không nói gì. Anh ta thậm chí không cử động nữa. Maria cảm thấy sự tự tin của nàng đang trở lại.

“Và thưa ngài, một họa sĩ không hiểu biết gì về những người mẫu của mình. Có lẽ nhà hóa học đang ngồi đằng kia, đang ngủ lơ mơ, mất cảm giác về thế giới này, thật sự chỉ là một anh công nhân đường sắt. Có thể không ai trong số những người đang ngồi trong bức vẽ của ông thật sự là cái mà họ có vẽ là thế. Tôi không hiểu được làm sao ông có thể nói rằng ông nhìn thấy được một “ánh sáng đặc biệt” bên trong một người phụ nữ, mà như ông vừa phát hiện ra trong khi ông đang vẽ, **CHẲNG LÀ GÌ CẢ NGOÀI VIỆC LÀ MỘT C...ON Đ...IẾM!**”

Những lời cuối cùng được nói ra một cách hết sức chậm rãi và lớn tiếng. Nhà hóa học tỉnh dậy và cô phục vụ mang hóa đơn đến.

“Chẳng có gì để làm với cô nếu cô là một cô gái điếm, nhưng cô với tư

cách là một người phụ nữ thì có đấy.” Ralf lờ đi cái hóa đơn được đưa đến và đáp lại chậm rãi không kém, nhưng với giọng khẽ khàng “Cô có một ánh sáng rực rỡ, ánh sáng đó hoàn toàn đến từ sức mạnh của ý chí, ánh sáng của người đã có một sự hy sinh cao cả cho những điều mà cô ta cho là quan trọng. Nó nằm trong đôi mắt của cô- ánh sáng đó nằm trong đôi mắt cô.”

Maria cảm thấy mọi sự tức giận đều tiêu tan, anh ta đã không chấp nhận sự thách thức của nàng. Nàng đã muốn tin rằng anh ta chỉ đơn giản là đang cố gắng nâng nàng lên. Nàng đã không cho phép mình nghĩ- ít nhất là trong vòng chín mươi ngày tới – rằng có những người đàn ông thú vị, đáng quan tâm tồn tại trên trái đất này.

“Cô có nhìn thấy ly rượu anisette trước mặt cô không?” Anh ta tiếp tục. “Bây giờ, cô chỉ nhìn thấy một ly rượu anisette. Nhưng tôi ở góc nhìn khác, bởi vì tôi cần phải ở trong mọi thứ tôi làm, nhìn thấy cái cây trồng mà từ đó có ly rượu, thấy những trận bão mà cái cây ấy phải chịu, thấy bàn tay đã hái lấy hạt của nó, thấy những mùi hương và màu sắc mà cùng với những thứ ấy cái cây này đã nhuộm mình trong đó, trước khi nó được làm thành loại rượu này. Nếu tôi chuẩn bị vẽ cảnh đó, tôi sẽ vẽ tất cả những điều nói trên, nhưng khi nhìn bức vẽ, cô sẽ nghĩ rằng cô đang nhìn thấy một ly rượu anisette bình thường thôi.

Cũng như vậy, trong khi cô đang nhìn chăm chú vào con đường và suy nghĩ- bởi vì tôi biết cô đã làm thế- về con đường đến Santiago, tôi đã vẽ thời thơ ấu của cô, thời niên thiếu của cô, những thứ cô đã mất, những giấc mơ đã tan vỡ, những giấc mơ cho tương lai, và ý chí của cô- đó là những thứ gợi sự thích thú và tò mò của tôi nhất. Khi cô nhìn bức chân dung của mình...”

Maria tiếp tục nâng cao sự cảnh giác, nàng biết rằng sẽ rất khó khăn để có thể hạ thấp nó một lần nữa.

“...Tôi đã nhìn thấy ánh sáng đó...mặc dù mọi thứ đang có trước mặt tôi là một người phụ nữ trông giống cô.”

Một lần nữa lại là sự im lặng và bối rối. Maria nhìn đồng hồ đeo tay của mình.

“Tôi phải đi rồi. Tại sao anh lại nói rằng tình dục chỉ là tẻ

nhật, chán ngắt?”

“Đáng lẽ ra cô phải biết rõ điều đó hơn tôi chứ.”

“Tôi biết vì đó là công việc của tôi. Tôi sống cùng chuyện đó mỗi ngày. Nhưng anh mới là một người đàn ông trẻ ba mươi...”

“Hai mươi chín.”

“...trẻ trung, cuốn hút, nổi tiếng, là người đáng ra phải thấy thích thú với những thứ như thế, và là người đáng ra không phải đến Rue de Berne để tìm kiếm người bầu bạn chứ.”

“À, tôi đã làm thế. Tôi đã lên giường với một vài người đồng nghiệp của cô, nhưng không phải vì tôi có vấn đề trong việc tìm kiếm bạn tình. Vấn đề đó là do tôi.”

Maria cảm thấy một cái đau nhói ghen tỵ, và cảm thấy khiếp sợ. Cô thật sự phải rời khỏi đây thôi.

“Đó là lần cố gắng cuối cùng của tôi. Giờ tôi đã từ bỏ rồi”, Ralf nói, vừa bắt đầu thu nhặt dụng cụ vẽ tranh rải rác trên sàn nhà.

“Anh có vấn đề về sinh lý à?”

“Không, tôi chỉ không cảm thấy hứng thú thôi. ”

Điều này là không thể.

“Chờ tôi thanh toán hóa đơn và chúng ta hãy đi dạo một vòng. Tôi nghĩ rằng có rất nhiều người cũng cảm thấy như vậy, nhưng chưa người nào nói ra thôi. Thật tốt khi được nói chuyện với ai đó một cách thành thực.”

Họ đi dọc theo con đường tới Santiago, con đường lúc đầu leo lên sau đó dốc xuống tới con sông, rồi tới cái hồ, rồi tới những ngọn núi, và tới tận cùng ở một xa xôi tận Tây Ban Nha. Họ đi ngang qua những người đang hối hả trở lại công việc sau bữa ăn trưa, những bà mẹ với những chiếc xe đẩy trẻ con, những du khách đang chụp ảnh đài phun nước lộng lẫy nằm giữa hồ, những phụ nữ Hồi giáo trong những chiếc khăn trùm đầu, những chàng trai, cô gái chạy bộ, tất cả bọn họ, những người hành hương trong cuộc tìm kiếm thành phố huyền thoại đó, Santiago de Compostela, nơi thậm chí có thể không tồn tại, nó có thể là một huyền thoại mà người ta cần tin để cuộc sống có ý nghĩa. Dọc con đường này là những bước chân của rất nhiều người, trải qua rất nhiều năm, và giờ đang thêm những bước chân

của người đàn ông với mái tóc dài, mang một cái túi nặng đầy những cọ vẽ, các bức vẽ, vải bạt, bút chì, và người phụ nữ trẻ hơn, mang một túi đầy những cuốn sách về quản lý nông trại, Dường như không ai trong hai người hỏi tại sao họ lại cùng nhau thực hiện chuyến hành hương đó, nó có vẻ là một điều tự nhiên nhất trên thế gian; chàng biết tất cả về nàng, dù nàng chẳng biết gì về chàng cả.

Điều đó là lý do khiến nàng quyết định hỏi- bây giờ chủ trương của nàng là luôn luôn phải hỏi. Đầu tiên, chàng phản ứng một cách dè dặt, những nàng đã biết cách dỗ dành để lấy thông tin từ đàn ông, và chàng kết thúc bằng việc kể cho nàng rằng chàng đã kết hôn hai lần (một kỷ lục cho một anh chàng hai mươi chín tuổi!), đã đi du lịch khắp nơi, đã gặp những ông vua, những bà hoàng hậu cùng những diễn viên nổi tiếng, đã dự những bữa tiệc không thể quên được. Chàng sinh ra tại Geneva, nhưng đã sống ở Madrid, Amsterdam, New York, và trong một thành phố ở miền nam nước Pháp, tên là Tarbes, một nơi không nằm trong hành trình các chuyến du lịch thông thường, nhưng chàng yêu nơi đó vì nó nằm gần những ngọn núi và vì ở đó có những cư dân rất thân thiện, tốt bụng. Chàng được phát hiện tài năng hội họa lúc mới mười hai tuổi, khi một nhà buôn trong lĩnh vực nghệ thuật tình cờ ghé thăm một nhà hàng Nhật Bản ở Geneva do chàng trang trí. Chàng đã kiếm được rất nhiều tiền, chàng trẻ trung và khỏe mạnh, chàng có thể làm bất kỳ điều gì, tới bất cứ đâu, gặp bất cứ ai chàng thích, chàng đã biết tất cả những khoái lạc mà một người đàn ông có thể biết, chàng làm điều chàng thích thú nhất, và cho đến giờ, bất chấp mọi chuyện, sự nổi tiếng, tiền bạc, phụ nữ, du lịch, chàng vẫn không hạnh phúc, và chỉ có duy nhất một niềm vui trong cuộc đời chàng, đó là công việc.

“Lẽ nào anh đã bị phụ nữ làm tổn thương?”

Nàng hỏi, rồi nhận ra ngay đó là một câu hỏi thật ngu ngốc, nó giống kiểu sách hướng dẫn có tựa đề *Mọi điều mà phụ nữ nên biết nếu họ muốn có được người đàn ông của họ*.

“Không, họ không bao giờ làm tổn thương tôi. Tôi đã rất hạnh phúc trong cả hai cuộc hôn nhân. Tôi không chung thủy và họ cũng vậy, giống như bất cứ cặp vợ chồng nào khác. Rồi, sau một thời gian, đơn giản là tôi mất đi

hứng thú với chuyện chăn gối thôi. Tôi vẫn yêu, vẫn cần người bầu bạn, nhưng tình dục thì... nhưng, tại sao chúng ta lại nói sang chuyện tình dục chứ?”

“Bởi vì, như chính bản thân anh đã nói, tôi là một cô gái điếm.”

“Cuộc đời của tôi không thật sự quá thú vị đâu. Tôi là một sĩ có được thành công khi còn rất trẻ, điều đó là hiếm thấy, và thậm chí là rất hiếm trong giới hội họa. Tôi có thể vẽ bất kỳ thứ gì ngay bây giờ và nó sẽ đáng giá cả một gia tài, dĩ nhiên, tác phẩm của tôi làm các nhà phê bình tức điên lên bởi vì họ nghĩ rằng họ là những người duy nhất biết về “nghệ thuật.”. Nhưng người khác thì cho rằng tôi có tất cả những câu trả lời, và tôi càng ít nói, thì họ lại càng nghĩ tôi thông minh.”

Chàng tiếp tục nói về cuộc đời chàng, về cái cách mà mỗi tuần chàng lại được mời đến một nơi nào đó trên thế giới. Chàng có một người đại diện sống ở Barcelona- nàng có biết nơi đó không nhỉ? Có, Maria biết, nó ở Tây Ban Nha. Người đại diện này giải quyết mọi vấn đề về tiền bạc, những lời mời, những cuộc triển lãm, nhưng không bao giờ thúc ép chàng làm bất cứ điều gì mà chàng không muốn, và giờ đây, sau nhiều năm làm việc, đã có một lượng khách hàng ổn định cho các tác phẩm của chàng.

“Cô thấy câu chuyện của tôi thú vị à?”

Chàng hỏi, và giọng nói của chàng thoáng chút bất an.

“Nó chắc chắn là một câu chuyện không bình thường rồi. Có rất nhiều người muốn được ở địa vị của anh.”

Ralf muốn biết về Maria.

“À, trong tôi có ba con người, thật thế, nó tùy thuộc vào việc tôi ở bên cạnh ai. Một Cô Gái Ngây Thơ, là người sẽ nhìn chăm chăm một cách ngưỡng mộ vào người đàn ông đó, tỏ vẻ như bị ấn tượng bởi sức mạnh và sự huy hoàng của câu chuyện anh ta kể. Tiếp đến là Người Đàn Bà Quyến Rũ, người sẽ chớp lấy cái sự bất an, và bằng cách ấy cô ta nắm quyền kiểm soát tình huống, làm yên lòng họ trước những trách nhiệm, bởi sau đó họ sẽ không phải lo lắng bận tâm về bất cứ điều gì. Và, cuối cùng là Người Mẹ Hiểu Biết, người sẽ chăm sóc với những lời khuyên cần thiết và lắng nghe họ một cách cảm thông, tỏ ra thấu hiểu những câu chuyện mà vào tay này

rồi lại vào tai kia. Vậy anh muốn gặp ai trong số ba người này?”

“Cô.”

Maria kể cho chàng mọi điều, bởi vì nàng cần phải làm thế- đó là lần đầu tiên nàng dốc bầu tâm sự với người khác kể từ khi nàng rời Brazil. Nàng nhận ra rằng, ngoài các công việc trái với thói thường của nàng, chẳng có gì thật sự hứng thú xảy ra ngoại trừ tuần lễ trước kia ở Rio và tháng đầu tiên trên đất Thụy Sĩ. Nói cách khác, nó chỉ là vấn đề nhà ở, công việc, nhà ở, rồi lại công việc- và không còn gì khác.

Khi nàng kể xong, họ lại đang ngồi trong một quán bar khác, lần này là ở phía bên kia của thành phố, cách xa con đường đến Santiago, mỗi người đều đang nghĩ về số phận đã được định sẵn của người kia.

“Tôi có bỏ sót điều gì không?” Nàng hỏi.

“Cách để nói ‘tạm biệt’.”

Đúng vậy, nó là một buổi chiều như bất kỳ buổi chiều nào khác. Nàng cảm thấy căng thẳng và lo lắng vì nàng đã mở một cánh cửa mà nàng không biết làm cách nào để đóng nó lại.

“Khi nào tôi có thể xem toàn bộ bức tranh.”

Ralf đưa cho nàng tấm danh thiếp của người đại diện ở Barcelona.

“Hãy gọi cho cô ấy trong khoảng sáu tháng nữa, nếu cô vẫn ở Châu Âu. *Khuôn mặt của Geneva*, nhưng người nổi tiếng và những người ẩn danh. Nó sẽ được trưng bày lần đầu tiên tại một phòng triển lãm ở Berlin. Sau đó nó sẽ có chuyến đi vòng quanh châu Âu.”

Maria nhớ đến tờ lịch của nàng, chỉ còn chín mươi ngày nữa, và những nguy hiểm đặt ra bởi bất kỳ mối quan hệ nào, bất kỳ sự ràng buộc nào. Nàng nghĩ:

“Điều gì là quan trọng trong cuộc sống? Sống hay giả vờ như đang sống? Mình có nên mạo hiểm và nói rằng đây là một buổi chiều đáng yêu nhất mà mình đã trải qua trong suốt sáu tháng thời gian ở đây hay không? Mình có nên cảm ơn anh ta vì đã lắng nghe mình nói mà không hề phê phán, bình luận gì? Hay mình chỉ nên đơn giản là mang cái vỏ bọc quý giá của một phụ nữ với sức mạnh ý chí, với “ánh sáng đặc biệt”, và rời khỏi đây mà không nói gì cả?”

Trong khi họ đang đi dạo dọc con đường đến Santiago và trong khi nàng đang lắng nghe chính nàng kể cho chàng nghe về cuộc đời mình, nàng đã là một người phụ nữ hạnh phúc. Nàng có thể tự bằng lòng về điều đó; nó đã là một món quà tặng của cuộc sống rồi.

“Tôi sẽ đến và gặp cô”, Ralf Hart nói.

“Không, đừng. Tôi sẽ sớm trở về Brazil. Chúng ta chẳng có gì hơn để tặng cho nhau.”

“Tôi sẽ đến và gặp cô với tư cách là một khách hàng.”

“Đó sẽ là một sự sỉ nhục đối với tôi.”

“Tôi sẽ đến và gặp cô để cô có thể cứu tôi.”

Chàng đã nói lời gợi ý đó từ sớm, về sự thiếu hứng thú đối với tình dục của chàng. Nàng muốn nói với chàng rằng nàng cũng cảm thấy như vậy, nhưng nàng kiềm chế được- nàng đã nói “không” quá nhiều lần rồi; tốt hơn là im lặng.

Thật thảm hại. Đó là điều nàng đã làm với chàng trai nhỏ, chỉ có điều chàng không hỏi xin nàng một cây bút chì vào lúc này, chỉ là một sự bầu bạn ít ỏi mà thôi. Nàng nhìn lại quá khứ của mình, và lần đầu tiên, nàng tha thứ cho bản thân: đó không phải là lỗi của nàng, mà là lỗi của cậu bé bất an đó, người đã từ bỏ ngay sau cố gắng đầu tiên. Họ chỉ là những đứa trẻ và đó là cách của những đứa trẻ- cả nàng và cậu bé ấy đều không sai, và suy nghĩ này mang đến cho nàng một cảm giác thanh thản nhẹ nhõm, khiến nàng cảm thấy dễ chịu hơn; nàng đã không phản bội cái cơ hội đầu tiên mà cuộc đời ban tặng cho nàng. Tất cả chúng ta đều như vậy: đó là bài học vỡ lòng cho mỗi người trong cuộc kiếm tìm nửa kia của mình; những điều này sẽ xảy ra.

Bây giờ, dù cho tình huống đã khác. Nhưng để thuyết phục những lý do của nàng (tôi sắp quay về Brazil, tôi làm việc trong một câu lạc bộ đêm, chúng ta khó lòng mà hiểu nhau, tôi không có hứng thú với tình dục, tôi không muốn bất kỳ điều gì liên quan đến tình yêu, tôi cần phải học cách quản lý nông trại, những thế giới khác nhau), cuộc đời đã ném nàng vào một thử thách. Nàng không còn là một đứa trẻ nữa, nàng phải lựa chọn.

Nàng không muốn nói điều gì cả. Nàng bắt tay chàng, theo phong tục ở đó, và về nhà. Nếu chàng là người đàn ông mà nàng mong muốn, chàng sẽ bị đe dọa bởi sự im lặng của nàng.

Trích từ nhật ký của Maria, viết vào ngày hôm đó:

Hôm nay, trong khi chúng tôi đi dạo quanh hồ, dọc theo con đường kỳ lạ dẫn tới Santiago, người đàn ông đi cùng tôi- một họa sĩ, với một cuộc đời hoàn toàn khác với cuộc đời của tôi- đã ném một hòn sỏi xuống nước. Những vòng tròn nhỏ xuất hiện nơi hòn sỏi rơi xuống, chúng lớn dần, lớn dần cho đến khi chúng chạm vào một chú vịt tình cờ bơi ngang qua và vốn chẳng liên quan đến hòn sỏi ấy cả. Thay vì sợ hãi bởi con sóng không mong đợi, chú ta đã quyết định chơi đùa với nó.

Một vài giờ trước cảnh tượng ấy, tôi đã đi vào một quán cà phê, nghe thấy một giọng nói, và giống như là Chúa Trời đã ném một viên sỏi vào nơi đó. Những con sóng sinh lực đã chạm vào cả tôi và người đàn ông đang ngồi vẽ một bức chân dung ở góc phòng. Anh ấy đã cảm nhận những rung động của viên sỏi, và cả tôi nữa. Vậy bây giờ sẽ thế nào?

Chàng họa sĩ biết khi anh ta tìm thấy một người mẫu. Người nhạc công biết khi nhạc cụ của anh ta hòa đúng điệu. Và đây, trong cuốn nhật ký của mình, tôi ý thức được rằng có những lối nói chắc chắn không được tôi viết ra, nhưng được viết bởi một người phụ nữ tràn đầy “ánh sáng”; tôi là người phụ nữ đó dù cho tôi cố gắng chối từ.

Tôi có thể tiếp tục như vậy, nhưng tôi không thể, như chú vịt trên hồ ấy, thấy vui vẻ, sáng khoái với con sóng nhỏ bất ngờ và nó sẽ thành một ngọn nước lớn.

Một cái tên cho hòn sỏi đó: sự đam mê. Nó có thể được sử dụng để mô tả vẻ đẹp của một cuộc gặp gỡ gây chấn động giữa hai người, nhưng không chỉ là như vậy. Nó ở đó trong sự kích động của một điều không ngờ tới, trong niềm khao khát được là điều gì đó với niềm hăng say thật sự, trong niềm tin chắc chắn rằng người đó sắp thực hiện một giấc mơ. Niềm đam mê gửi đến những tín hiệu dẫn dắt chúng ta đi qua cuộc đời mình, và nó tùy thuộc vào việc chúng ta phiên dịch những tín hiệu này như thế nào.

Tôi muốn tin rằng tôi đang yêu. Với một người tôi không biết và người đó không làm thay đổi những kế hoạch của tôi. Những tháng vừa qua là sự tự điều khiển, là sự chối từ tình yêu, nhưng đã có một kết quả hoàn toàn ngược lại: tôi để cho mình bị cuốn đi bởi người đầu tiên đối xử khác lạ với tôi.

Thật may là tôi không có số điện thoại của anh ấy, tôi không biết nơi anh ấy sống; vì thế tôi có thể để mất anh ấy mà không phải đổ lỗi cho chính mình vì đã để lỡ một cơ hội.

Và nếu điều đó xảy ra, nếu tôi thật sự mất anh ấy, thì ít nhất tôi đã có một ngày vô cùng hạnh phúc trong đời. Mà xét theo cái hiện thực của thế giới này thì một ngày hạnh phúc gần như là một kỳ tích.

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Chương 16

Buổi tối, Maria đến Copacabana, chàng đã có mặt và đang đợi nàng. Chàng là khách hàng duy nhất. Milan, người vẫn luôn dõi theo cuộc đời nàng với đôi chút quan tâm, nhận ra nàng đã thua trong cuộc chiến này.

“Cô có muốn uống một ly không?” Chàng hỏi.

“Tôi phải làm việc. Tôi không thể mạo hiểm để đánh mất công việc của mình.”

“Tôi ở đây với tư cách là một khách hàng. Tôi đang đưa ra một lời đề nghị rất chuyên nghiệp.”

Vào buổi chiều hôm đó, trong quán cà phê, chàng đã tỏ vẻ rất tự tin, sử dụng những cây cọ vẽ với một kỹ năng điêu luyện, chàng gặp gỡ những người quyền thế, có một văn phòng đại diện tại Barcelona và không phải nghi ngờ gì nữa, chàng kiếm được rất nhiều tiền, vậy mà lúc này chàng đang để lộ sự yếu đuối của mình; chàng đã bước vào một thế giới mà chàng không nên bước vào; chàng không còn ở trong một quán cà phê lãng mạn nằm trên con đường tới Santiago nữa. Sự quyến rũ, mê hoặc của buổi chiều hôm đó đã biến mất.

“Vậy, cô có muốn uống một ly không?”

“Tôi sẽ uống vào một dịp khác. Tôi có những khách hàng đang đợi tôi tối nay.”

Milan tình cờ nghe lỏm được những lời cuối cùng này; anh ta đã lầm, Maria đã không cho phép mình mắc vào cái bẫy của những lời hứa hẹn yêu đương. Tuy nhiên, cho đến khi kết thúc một buổi tối làm việc uể oải, anh ta không hết băn khoăn, tại sao nàng lại thích cặp với một ông già, một tay kế toán tẻ nhạt và một nhân viên bán bảo hiểm hơn...

Mà thôi, đó là vấn đề riêng của cô ta. Chẳng nào cô ta còn trả tiền hoa hồng đầy đủ cho anh, thì việc quyết định xem cô ta nên hay không nên lên giường với ai không phải là việc của anh.

Trích từ nhật ký của Maria, sau buổi tối hôm đó, cặp cùng với một ông già, một nhân viên kế toán và một nhân viên bảo hiểm:

Anh chàng họa sĩ này muốn gì ở tôi chứ? Anh không nhận thấy rằng chúng ta thuộc về hai đất nước, hai nền văn hóa và hai giới tính khác nhau hay sao? Chẳng lẽ anh nghĩ rằng tôi biết về khoái lạc nhiều hơn anh hay sao?

Tại sao anh không nói một điều gì đó khác với tôi, ngoại trừ câu: “Tôi ở đây với tư cách là một khách hàng”? Sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu anh ấy nói: “Tôi nhớ em” hay “Tôi thật sự thích buổi chiều chúng ta đi dạo cùng nhau.” Tôi cũng sẽ đáp lại theo cách ấy (tôi là một người chuyên nghiệp), nhưng anh nên hiểu sự bất an của tôi, bởi vì tôi là một phụ nữ, tôi yếu đuối và khi tôi ở nơi đó, tôi là một người khác.

Anh là một người đàn ông. Anh là một họa sĩ. Anh đáng ra phải biết rõ rằng mục đích sống lớn nhất của con người là để hiểu được toàn bộ ý nghĩa của tình yêu. Tình yêu không được tìm thấy ở người khác mà ở ngay trong chính bản thân chúng ta; chúng ta chỉ đơn giản là đánh thức nó thôi. Nhưng để làm được điều đó, chúng ta lại cần một người khác. Cả vũ trụ này chỉ có ý nghĩa khi chúng ta có ai đó ở bên để cùng nhau chia sẻ những xúc cảm.

Anh ấy nói rằng anh ấy mệt mỏi với chuyện chần chừ. Tôi cũng vậy, và không ai trong hai chúng ta thật sự biết rõ nó có ý nghĩa là gì. Chúng tôi đang cho phép một trong những thứ quan trọng nhất của cuộc đời mình chết đi- anh nên cứu tôi, và tôi nên cứu anh, nhưng anh đã không cho tôi một sự lựa chọn nào cả.

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Chương 17

Maria đã thật sự sợ hãi. Nàng bắt đầu nhận ra, sau nhiều tháng dài sống tự chủ thì áp lực, động đất, núi lửa trong tâm hồn nàng đang có những dấu hiệu sắp bùng nổ, và khi khoảnh khắc đó đến, nàng sẽ không thể kiểm soát được những xúc cảm của mình. Chàng họa sĩ khốn khổ này là ai, người có thể đã nói dối nàng về cuộc đời của anh ta và nàng mới chỉ ở bên anh ta có vài giờ đồng hồ, người đã không hề chạm vào nàng hay thậm chí là quyến rũ nàng- còn có điều gì tồi tệ hơn nữa chứ?

Tại sao những tiếng chuông báo động lại kêu vang trong tim nàng thế này? Bởi vì nàng cảm giác một điều tương tự cũng đang xảy ra với chàng, nhưng không, nàng chắc chắn đã lầm. Ralf Hart chỉ muốn kiếm tìm một người đàn bà có khả năng làm thức dậy trong chàng ngọn lửa đã gần tàn lụi mà thôi; chàng muốn biến nàng thành kiều nữ thần dục vọng, cùng với “ánh sáng đặc biệt” của nàng (chàng đã thành thật về điều đó), sẽ là người nắm tay chàng và chỉ cho chàng con đường quay về với cuộc sống. Chàng không thể tưởng tượng được rằng chính Maria cũng đang cảm thấy sự lãnh đạm ấy, rằng nàng cũng có những vấn đề của riêng nàng (thậm chí sau khi đã cùng nếm trải với không biết bao nhiêu người đàn ông, nàng vẫn chưa bao giờ đạt tới được khoái cảm tốt cùng khi giao hợp bình thường), rằng nàng đang lập kế hoạch cho một sự khởi đầu mới và tổ chức chuyển trở về quê hương một cách vinh quang.

Tại sao nàng luôn nghĩ về chàng? Tại sao nàng lại đang nghĩ về một người mà có thể ngay lúc này đây còn đang vẽ một người phụ nữ khác, người đã nói rằng nàng có một “ánh sáng đặc biệt”, rằng nàng có thể là nữ thần tình ái của chàng?

“Tôi đang nghĩ về anh ta bởi vì tôi có thể trò chuyện với anh ta.”

Thật nực cười làm sao! Có phải nàng nghĩ về người thủ thư? Không. Có phải nàng nghĩ đến Nyah, cô gái người Philippin, người duy nhất trong số những phụ nữ làm việc ở Copacabana mà nàng có thể chia sẻ một vài xúc cảm của mình? Không, không phải vậy. Dù họ vẫn luôn là những người nàng thường nói chuyện và cảm thấy dễ chịu khi ở bên.

Maria cố gắng lái sự chú ý của mình vào những suy nghĩ về chuyện sao mà thời tiết nóng thế, hay nghĩ tới cái siêu thị mà ngày hôm qua nàng đã không đến được. Nàng viết một lá thư dài cho bố, trong đó miêu tả chi tiết về những mảnh đất mà nàng muốn mua- điều này sẽ khiến gia đình nàng thấy hạnh phúc. Nàng vẫn chưa định ngày trở về, nhưng nàng gợi ý bóng gió rằng ngày đó sẽ không còn xa nữa. Nàng đi ngủ, thức dậy, rồi lại ngủ và lại thức dậy. Nàng thấy cuốn sách hướng dẫn quản lý nông trại thật hữu ích với những người nông dân Thụy Sĩ, nhưng hoàn toàn vô dụng đối với những người Brazil- họ ở hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Khi chiều đến, Maria cảm thấy áp lực đó, ngọn núi lửa đó, và trận động đất đó đã dịu xuống. Nàng cảm thấy thư giãn hơn; kiểu đam mê bất chợt này trước đây đã từng xảy ra và nó luôn luôn lắng xuống vào ngày hôm sau- tốt, vũ trụ của riêng nàng sẽ không thay đổi. Nàng có một gia đình yêu thương nàng, một người đàn ông đang đợi nàng và vẫn viết thư cho nàng thường xuyên, để kể với nàng rằng cửa hàng vải được mở rộng hơn. Thậm chí nếu nàng quyết định lên một chuyến bay ngay tối hôm nay, nàng cũng đã có đủ tiền để mua một nông trại nhỏ. Nàng đã vượt qua phần tồi tệ nhất, rào cản ngôn ngữ, sự cô đơn, đêm đầu tiên ở nhà hàng với người đàn ông Ả Rập, và cách nàng đã thuyết phục linh hồn mình đừng phàn nàn về những gì nàng đang làm với thể xác mình. Nàng biết rõ giấc mơ của mình và nàng đã chuẩn bị để làm bất cứ điều gì nhằm đạt được nó. Và trong giấc mơ đó không có những người đàn ông, ít nhất không phải là người không nói tiếng mẹ đẻ của nàng và không sống ở thị trấn quê nàng.

Khi trận động đất đã lắng dịu, nàng nhận ra mình cũng thật đáng trách. Tại

sao nàng không nói với chàng rằng: “Tôi cô đơn, tôi cũng khốn khổ như anh vậy. Ngày hôm qua anh đã nhìn thấy “ánh sáng” của tôi, đó là điều tốt đẹp, chân thành đầu tiên mà một người đàn ông từng nói với tôi kể từ khi tôi đến đây.”

Trên radio đang phát một bài hát cũ: “Tình yêu của tôi chết trước khi chúng được sinh ra”. Phải, đó là điều xảy ra với nàng, đó là số phận của nàng.

Trích từ nhật ký của Maria, hai ngày sau khi mọi việc trở lại bình thường:

Đam mê khiến con người ta ngừng ăn, ngừng ngủ, ngừng làm việc và không còn cảm thấy bình yên nữa. Rất nhiều người bị làm cho hoảng sợ bởi vì khi đam mê xuất hiện, nó phá hủy mọi thứ cũ mòn, nó tự tìm con đường riêng của nó.

Không ai muốn cuộc đời của mình bị ném vào sự hỗn loạn cả. Đó là lý do nhiều người kiểm giữ mỗi đe dọa này dưới mức kiểm soát được, và đó là cách để họ có khả năng chống đỡ cho một ngôi nhà hay một cấu trúc đã bị mục nát. Họ là kiến trúc sư của sự đổi mới.

Những người khác lại nghĩ đến điều ngược lại: họ đầu hàng chính mình mà không suy nghĩ đến một giây, họ hy vọng tìm thấy trong sự đam mê đó những phương pháp giải quyết tất cả các vấn đề của mình. Họ bắt người khác chịu trách nhiệm cho hạnh phúc của họ, và đổ lỗi cho những người đó vì họ không được hạnh phúc. Họ ở trong một trạng thái bị kích động vì điều kỳ diệu đã xảy ra hay chán nản vì những điều không mong đợi vừa phá hủy tất cả.

Kiểm giữ sự đam mê, hay đầu hàng nó một cách mù quáng- cách nào ít tiêu cực nhất?

Tôi không biết.

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Chương 18

Vào ngày thứ ba, như thể bước ra từ cõi chết, Ralf Hart trở lại, lúc đó đã khá muộn vì Maria đang nói chuyện với vị khách khác. Khi nhìn thấy chàng, Maria liền lịch sự nói với vị khách đó là nàng không muốn nhảy và đang chờ một người.

Chỉ khi ấy, nàng mới nhận ra là nàng đã chờ đợi chàng suốt ba ngày qua. Và vào giây phút ấy, nàng đã chấp nhận mọi điều mà số phận sắp đặt trên con đường đi của nàng.

Nàng không tức giận với bản thân; nàng thấy hạnh phúc, nàng có thể cho phép mình xa xỉ, bởi vì sẽ có ngày nàng rời khỏi thành phố này. Nàng biết tình yêu đó là điều không thể, và cũng không mong đợi gì, nhưng nàng có thể có được mọi thứ mà nàng vẫn mong mỗi từ quãng thời gian đặc biệt trong cuộc đời nàng.

Ralf hỏi nàng có muốn uống một ly không, và Maria đã gọi một ly cocktail hoa quả. Ông chủ quán bar, vừa giả vờ như đang rửa ly tách vừa nhìn nàng chăm chú với vẻ tò mò khó hiểu: điều gì đã làm cô ta thay đổi suy nghĩ vậy? Anh ta hy vọng họ không chỉ ngồi đó và uống không thôi, và rồi cảm thấy nhẹ nhõm khi Ralf mời Maria nhảy. Họ đang làm theo đúng trình tự; không có lý do gì để lo lắng cả.

Maria cảm thấy bàn tay Ralf đặt trên eo mình, má chàng chạm vào má nàng, và âm nhạc- tạ ơn Chúa- nó quá to để họ có thể trò chuyện- Một ly cocktail hoa quả không đủ tiếp cho nàng dừng khí, và vài lời hai người trao đổi với nhau cũng rất khách sáo. Bây giờ là lúc đưa ra câu hỏi: họ sẽ đến khách sạn chứ? Họ sẽ làm tình chứ? Điều đó có lẽ là khó có thể xảy ra, vì

chàng đã từng nói là chàng không thấy hứng thú với chuyện tình dục- nó chỉ còn là việc làm vài động tác cơ thể mà thôi. Hơn nữa, việc thiếu hứng thú có thể sẽ giết chết bất cứ dấu vết nào cũng như những đam mê còn ẩn giấu- Maria không biết vì sao nàng lại đang tự đặt bản thân vào sự giày vò này sau lần gặp gỡ đầu tiên.

Đêm nay, nàng sẽ là Bà Mẹ Hiếu Biết. Ralf Hart sẽ chỉ là người đàn ông tuyệt vọng nào đó, như hàng triệu người khác. Nếu Maria đóng tốt vai diễn của mình, nếu nàng có thể điều khiển theo đúng những quy tắc mà nàng đã tự đặt ra cho- bản thân kể từ khi nàng bắt đầu làm việc tại Copacabana, thì sẽ không có lý do gì để phải lo lắng. Mặc dù, thật nguy hiểm khi người đàn ông này ở gần nàng đến vậy, lúc này nàng có thể ngửi thấy chàng- và nàng thích mùi hương của chàng- lúc này nàng có thể cảm thấy sự đụng chạm của chàng- và nàng thích cái cách chàng chạm vào nàng- lúc này nàng nhận ra nàng đã luôn chờ đợi chàng- nàng không thích điều đó.

Trong vòng bốn mươi lăm phút, họ đã thực hiện theo đúng mọi quy tắc, và Ralf đi đến chỗ ông chủ quán bar:

“Tôi sẽ ở cùng cô ấy suốt đêm nay. Tôi sẽ trả ông số tiền của ba khách hàng.”

Ông chủ nhún vai và nghĩ rằng cô gái Brazil này rốt cuộc cũng lại rơi vào cạm bẫy của tình yêu. Còn Maria, nàng hoàn toàn kinh ngạc: nàng không ngờ Ralf Hart biết rõ các quy tắc đến thế.

“Hãy về nhà tôi.”

Đây có thể là điều tốt nhất, nàng nghĩ. Mặc dù, nó đi ngược lại với mọi lời khuyên của Milan, nhưng nàng quyết định rằng trong trường hợp này cần có một ngoại lệ. Ngoài việc tìm hiểu dứt khoát xem chàng đã kết hôn hay chưa, nàng sẽ có thể khám phá cuộc sống của những họa sĩ nổi tiếng, và một ngày nào đó nàng sẽ có thể viết một bài cho tờ báo địa phương quê nàng, để mọi người biết rằng, trong thời gian ở Châu Âu nàng đã từng giao tiếp với cả giới trí thức và nghệ sĩ.

“Một cái cơ lỗi bịch!” Nàng nghĩ.

Nửa giờ sau, họ đến một ngôi làng nhỏ gần Geneva, tên là Cologny; ở đó có một nhà thờ, một hiệu bánh, một tòa thị chính, mọi thứ đều thật hài hòa với nơi đây. Và chàng thực sự sống trong một ngôi nhà hai tầng chứ không phải là một căn hộ. Phản ứng đầu tiên: anh ấy chắc phải rất giàu có. Phản ứng thứ hai: nếu anh ấy đang có gia đình, anh ấy sẽ không dám làm chuyện này, bởi vì họ có thể bị ai đó trông thấy.

Vậy là, chàng giàu có và độc thân.

Họ đi vào tiền sảnh, từ đây có một chiếc cầu thang dẫn lên lầu hai, nhưng họ đi thẳng tới hai căn phòng ở phía sau trước, từ đó có thể nhìn ra khu vườn. Trong căn phòng này có một chiếc bàn ăn, và trên tường treo đầy các bức tranh. Căn phòng kia để những chiếc sofa và ghế bành, một chiếc giá đầy sách bị phủ toàn bụi và mạng nhện, các tấm kính cũng đầy bụi, rõ ràng chúng đã được đặt ở đó rất lâu rồi.

“Cô uống cà phê chứ?”

Maria lắc đầu. Nàng không muốn uống. Anh không thể đối xử với em theo một cách khác như thế. Em đang phải đối mặt với sự xấu xa của chính mình, đang thực hiện chính xác cái điều mà em đã tự hứa là sẽ không làm. Nhưng hãy để mọi việc diễn ra thật chậm rãi; đêm nay em sẽ đóng vai một cô gái điếm hay một người bạn, hay Bà Mẹ Hiểu Biết, cho dù trong tâm hồn em là một Đứa Con khao khát tình yêu thương. Khi mọi chuyện kết thúc, anh có thể mời em một tách cà phê.

“Ở cuối vườn kia là xưởng vẽ của tôi. Ngay chỗ này, giữa những bức tranh và những cuốn sách, là bộ não của tôi, là điều tôi nghĩ.”

Maria nghĩ đến căn hộ của nàng. Không có vườn phía sau. Nàng thậm chí còn không có lấy một cuốn sách, không kể đến sổ sách nàng mượn từ thư viện, thì thật sự không cần thiết phải tiêu tiền cho những thứ nàng có thể có được mà không phải mất một xu. Căn hộ cũng không có cả những bức tranh nữa, ngoại trừ một cái áp phích quảng cáo của Đoàn xiếc nhào lộn Thượng Hải, nơi nàng vẫn mơ ước được tới một ngày nào đó.

Ralf lấy ra một chai Whisky và mời nàng một ly.

“Cảm ơn, tôi không uống.”

Chàng tự rót cho mình một ly và uống cạn một hơi- không thêm đá, không cần thời gian để nhắm nháp. Chàng bắt đầu nói chuyện về những thứ thật hay ho, thông minh, tuy cuộc trò chuyện rất thú vị, nhưng nàng biết rằng chàng cũng đang sợ một điều gì đó sẽ xảy ra, lúc này chỉ có hai người. Maria đã lấy lại quyền kiểm soát tình huống.

Ralf lại tự rót cho mình một ly Whisky nữa, và như thể đang đưa ra một lời bình luận không mấy quan trọng, chàng nói:

“Tôi cần em.”

Tạm ngưng. Một sự im lặng kéo dài. Chúng ta đừng cố giúp phá vỡ sự im lặng đó, hãy xem chàng làm gì tiếp theo:

“Tôi cần em, Maria. Bởi vì em có một thứ ánh sáng, dù thật sự tôi không nghĩ là em sẽ tin tôi, và em sẽ cho rằng tôi đang cố quyến rũ em bằng những lời tôi nói. Đừng hỏi tôi: “Tại sao lại là em? Có gì đặc biệt ở em chứ?” Không có gì đặc biệt ở em cả, ít nhất là không có gì để tôi có thể chạm vào dù chỉ là một ngón tay. Và cho đến bây giờ- đây chính là sự bí ẩn của cuộc sống- tôi không thể nghĩ đến điều gì khác nữa.”

“Em không định hỏi anh điều gì cả”, nàng nói dối.

“Nếu tôi phải tìm một lời giải thích, thì tôi sẽ nói: người phụ nữ đang ở trước mặt tôi đây đã vượt qua đau khổ và biến nỗi đau thành một điều gì đó tích cực, một điều gì đó sáng tạo, nhưng không giải thích được tất cả.”

Câu chuyện bắt đầu trở nên khó khăn hơn, không còn đường lui nữa. Chàng tiếp tục:

“Còn tôi thì sao? Tôi có khả năng sáng tạo của mình, tôi có những bức tranh, chúng được tất cả các phòng tranh trên khắp thế giới săn tìm, cầu cạnh, tôi đã thực hiện được giấc mơ của mình, ngôi làng của tôi coi tôi như đứa con cưng, các cô vợ cũ không bao giờ đòi tiền trợ cấp hay thứ gì đại loại thế, tôi có sức khỏe, có ngoại hình ưa nhìn, có mọi thứ mà một người đàn ông mong muốn... Và giờ đây tôi đang nói với người phụ nữ mà tôi đã gặp trong một quán cà phê và cùng trí qua một buổi chiều rằng: “Tôi cần em”. Em có biết cô đơn là như thế nào không?”

“Em biết.”

“Nhưng em không biết cô đơn là như thế nào khi em luôn có cơ hội ở cùng những người khác, khi em nhận được những lời mời tới các bữa tiệc mỗi tối, những bữa cocktail, các đêm công diễn ở rạp hát... Khi những người phụ nữ luôn vây quanh em, ca ngợi em, họ yêu công việc của em, họ nói là họ mong mỗi từng ngày để được dùng bữa tối với em- họ đều là những phụ nữ đẹp, thông minh, có giáo dục. Nhưng có điều gì đó lại đẩy em ra xa và nói: “Đừng đi. Người không thể yêu thích chính bản thân mình. Người sẽ lại dành cả buổi tối để cố gắng gây ấn tượng với họ và lãng phí năng lượng của người để chứng minh cho chính mình thấy rằng người có thể quyến rũ, lôi cuốn cả thế giới này như thế nào. ” Bởi vậy tôi đã ở nhà, vào xưởng vẽ của mình, cố gắng tìm kiếm cái ánh sáng mà tôi đã tìm thấy ở em, và tôi chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng đó khi tôi làm việc.”

“Em có thể mang đến cho anh điều gì đây khi ngay từ đầu, anh còn không có nó?” Nàng hỏi, cảm thấy hơi bị sỉ nhục bởi lời bình luận về những người phụ nữ khác, nhưng rồi nàng lại nhớ là xét cho cùng thì chàng đã trả tiền để nàng ở đây, bên cạnh chàng.

Ralf uống ly whisky thứ ba. Maria đồng hành cùng chàng trong trí tưởng tượng của nàng: chất cồn đang đốt cháy cổ họng và dạ dày chàng, ngấm vào mạch máu của chàng và làm tăng thêm dững khí của chàng. Và nàng cũng bắt đầu cảm thấy say, cho dù nàng chưa hề uống một giọt rượu. Khi Ralf cất lời trở lại, giọng chàng đã bình tĩnh hơn:

“Tôi không thể mua tình yêu của em, nhưng em đã nói với tôi rằng em biết mọi điều về tình dục. Hãy dạy tôi. Hãy dạy tôi điều gì đó về Brazil. Bất cứ điều gì, chỉ cần tôi có thể ở bên em.”

Gì nữa đây?

“Em chỉ biết có hai nơi trên đất nước của em: thị trấn nhỏ nơi em được sinh ra và Rio de Janeiro. Còn về tình dục ư, em không nghĩ là em có thể dạy cho anh điều gì cả. Em mới gần hai mươi ba tuổi, còn anh hơn em sáu tuổi, nhưng em biết anh đã sống một cuộc đời rất mãnh liệt. Em biết những người đàn ông trả tiền cho em để em làm những gì họ muốn chứ không phải làm những gì em muốn.”

“Tôi đã làm mọi điều mà một người đàn ông có thể mơ ước là làm điều đó với một, hai, thậm chí là ba người phụ nữ cùng một lúc. Nhưng tôi không nghĩ là tôi đã học được gì nhiều.”

Lại im lặng, ngoại trừ lần này đến lượt Maria nói. Và chàng đã không giúp nàng, vì nàng không giúp chàng lúc trước.

“Anh muốn em làm như một người chuyên nghiệp ư?”

“Tôi muốn em, nhưng phải là khi em muốn mình được mong muốn.”

Không, chàng không thể nói vậy, bởi vì đó chính xác là điều nàng muốn được nghe chàng nói. Động đất, núi lửa và bão đã quay trở lại. Nàng lại sắp không thể thoát ra khỏi cạm bẫy cả chính mình, nàng sẽ đánh mất người đàn ông này ngay cả khi không thực sự có chàng.

“Em biết tôi muốn nói điều gì, Maria. Hãy dạy tôi. Có thể điều đó sẽ cứu với tôi, cũng có thể nó sẽ cứu vớt em và đưa cả hai chúng ta trở lại với cuộc sống. Em nói đúng, tôi chỉ hơn em sáu tuổi, phải, và tôi đã sống đủ cho nhiều cuộc đời. Kinh nghiệm sống của chúng ta hoàn toàn khác nhau, nhưng chúng ta đều là những con người đang tuyệt vọng; điều duy nhất mang lại cho chúng ta sự bình yên là khi chúng ta ở cùng nhau.”

Tại sao chàng lại nói những điều này? Đây là điều không thể nhưng lại là sự thật. Trước đó, hai người chỉ mới gặp nhau có một lần và họ đã cảm thấy cần nhau. Hãy tưởng tượng xem điều gì sẽ xảy ra nếu họ tiếp tục nhìn nhau như thế; đó sẽ là tai họa! Maria là một phụ nữ thông minh, nhiều tháng qua nàng đã giấu mình bằng cách đọc sách và quan sát nhân loại này, nàng đã có mục tiêu cho cuộc đời mình, nhưng nàng cũng có một tâm hồn mà nàng cần phải khám phá để biết cái “ánh sáng” của riêng nàng. Nàng đã bắt đầu mệt mỏi với việc là chính mình, và cho dù chuyến trở về Brazil sắp tới là một thử thách thú vị, thì nàng cũng chưa học hết, biết hết được tất cả những gì mà nàng có thể biết và có thể học. Ralf Hart là người đàn ông đã chấp nhận những thử thách và đã học được mọi điều, nhưng giờ chàng lại đang cầu xin người phụ nữ này, cô gái điếm này, Bà Mẹ Hiểu Biết này, cứu rỗi chàng. Thật nực cười!

Những người đàn ông khác đã cư xử như vậy với nàng. Nhiều kẻ trong số họ còn không thể dựng được cái của quý ấy lên, những kẻ khác lại muốn được đối xử như những đứa trẻ, số khác lại nói rằng muốn nàng làm vợ họ bởi vì điều đó sẽ kích thích hơn khi biết nàng đã có nhiều người tình. Dù Maria vẫn chưa gặp được “khách hàng đặc biệt” nào, nhưng mới đây nàng đã khám phá ra cái vũ trụ bao la rộng lớn của những ý nghĩ kỳ quặc, nó sẽ lấp đầy tâm hồn loài người. Nhưng chúng được dùng trong những thế giới riêng của họ, và không ai trong bọn họ nói với nàng rằng: “hãy đưa tôi đi khỏi đây”. Ngược lại, bọn họ đều nói muốn đưa Maria đi cùng.

Và dù những người đàn ông đó luôn để lại tiền cho nàng, nhưng lại cạn kiệt hết sinh lực, nàng chắc hẳn đã học được điều gì đó. Nếu một trong số họ thật sự đang tìm kiếm tình yêu, nếu tình dục thật sự là một phần của sự tìm kiếm ấy, thì nàng muốn được đối xử như thế nào? Nàng đã nghĩ về điều gì sẽ xảy ra vào cuộc gặp gỡ đầu tiên hay chưa?

Nàng thật sự muốn một điều gì sẽ xảy ra?

“Em muốn một món quà”, Maria nói.

Ralf Hart không hiểu gì cả. Một món quà ư? Chàng vừa mới thanh toán trước cho đêm nay khi họ ở trên taxi rồi, bởi vì chàng biết rõ trình tự và nghi thức. Nàng muốn nói điều gì chứ?

Đột nhiên Maria nhận ra vào cái khoảnh khắc ấy, nàng biết một người đàn ông và một người đàn bà cần cảm thấy gì. Nàng cầm tay chàng và dẫn chàng bước vào một trong những phòng khách.

“Chúng ta sẽ không lên giường”, nàng nói.

Nàng bật gần như toàn bộ đèn, rồi ngồi xuống thảm và đề nghị chàng ngồi xuống đối diện với nàng. Nàng để ý thấy có một lò sưởi ở trong phòng.

“Hãy đốt lò sưởi lên.”

“Nhưng giờ đang là mùa hè.”

“Hãy đốt lò sưởi lên. Anh đã yêu cầu em hướng dẫn các bước của chúng ta tối nay và đó là điều em đang làm.”

Nàng trao cho chàng một cái nhìn đằm tĩnh, hy vọng rằng chàng sẽ lại nhìn

thấy “ánh sáng” của nàng. Và hiển nhiên là chàng đã nhìn thấy, bởi vì chàng đi ra vườn, nhặt một ít củi vẫn còn ướt vì mưa, lượm vài tờ báo cũ để đốt lửa sấy khô chỗ củi và giúp chúng bén lửa. Chàng vào bếp để lấy thêm whisky, nhưng Maria gọi chàng quay lại.

“Có phải anh đã hỏi em muốn gì không?”

“Không, anh không hỏi.”

“Thế thì, người mà anh đang nghĩ phải ở cùng bây giờ cũng phải tồn tại nữa. Hãy nghĩ về cô ấy. Nghĩ xem cô ấy muốn whisky, rượu gin, hay cà phê. Hãy hỏi cô ấy muốn gì?”

“Em có muốn uống gì không?”

“Rượu vang. Và em muốn anh đồng hành cùng em.”

Chàng đặt chai whisky xuống và quay lại cùng một chai rượu vang. Lần này, lò sưởi cũng đã bắt đầu cháy lên; Maria tắt bớt các ngọn đèn khác, để ngọn lửa đang cháy là ánh sáng duy nhất trong căn phòng. Nàng cư xử như thể nàng luôn biết đây là bước khởi đầu: nhận diện một người khác và biết rằng anh ấy hay cô ấy đang ở đó.

Nàng mở túi xách và tìm một cây bút mực mà nàng đã mua ở một siêu thị. Bất cứ điều gì sẽ làm.

“Cái này dành cho anh. Em đã mua nó để ghi chép những ý tưởng về quản lý nông trại. Em đã dùng nó hai ngày, em đã làm việc cho tới lúc em quá mệt không thể làm thêm được nữa. Nó chứa đựng những giọt mồ hôi của em, sự tập trung và sức mạnh ý chí của em, và bây giờ em tặng nó cho anh.”

Nàng dịu dàng đặt cây bút vào tay chàng.

“Thay vì mua một kỷ vật mà anh muốn có, em sẽ tặng anh một thứ là của em, thật sự là của em. Một món quà. Một dấu hiệu của sự quý trọng dành cho người đang ngồi trước mặt em, xin anh hiểu rằng điều đó quan trọng như thế nào khi nó được ở bên cạnh anh. Bây giờ anh đã có một phần nhỏ của em ở cùng anh, đó là thứ em đã tặng anh cùng sự tự do của em, không

hề bị bó buộc.”

Ralf đứng dậy, đi tới một chiếc giá và quay lại, mang theo một cái gì đó. Chàng đưa nó cho Maria.

“Đây là một toa tàu thuộc bộ đồ chơi mô hình tàu chạy bằng điện trên đường ray mà anh có khi anh còn nhỏ. Anh đã không được phép chơi nó một mình, vì bố anh nói rằng nó được nhập khẩu từ Mỹ và rất đắt. Do vậy anh phải đợi cho tới khi ông cảm thấy thích lắp đoàn tàu ở phòng khách, nhưng ông luôn dành các ngày Chủ nhật để đi nghe opera. Đó là lý do vì sao đoàn tàu này đã tồn tại qua tuổi thơ của anh nhưng lại không bao giờ mang đến cho anh niềm hạnh phúc. Anh vẫn giữ tất cả các thanh đường ray, đầu máy tàu, những ngôi nhà, thậm chí cả sách hướng dẫn nữa, bởi vì anh đã có một đoàn tàu mà không phải là của anh và anh cũng chưa bao giờ chơi cùng với nó.

Anh ước rằng mình đã phá hỏng nó cùng với tất cả các đồ chơi mà anh đã được cho và đã lãng quên, niềm đam mê phá hủy là một phần trong cái cách một đứa trẻ khám phá thế giới. Nhưng bộ đồ chơi mô hình tàu hỏa mới nguyên này luôn nhắc anh nhớ về một thời thơ ấu mà anh chưa bao giờ được sống, bởi vì nó quá quý giá và nó có ý nghĩa là người cha của anh quá bận rộn công việc. Hoặc có thể chỉ là vì khi lắp bộ đồ chơi mô hình tàu hỏa này, ông sợ rằng ông có thể bày tỏ tình yêu mà ông dành cho anh.”

Maria bắt đầu nhìn không chớp mắt vào chiếc lò sưởi. Có điều gì đó đang diễn ra, đó không chỉ là vì tác dụng của ly rượu vang hay bầu không khí ấm áp, dễ chịu này. Đó là việc trao đổi những món quà.

Ralf cũng quay về phía lò sưởi. Họ không nói gì, chỉ lắng nghe tiếng nổ lách tách của những ngọn lửa. Họ uống rượu như thể không có gì để nói, để làm cả. Họ chỉ ở đó cùng nhau, nhìn chăm chăm về một hướng.

“Em cũng có rất nhiều những bộ đồ chơi mô hình tàu hỏa còn mới nguyên trong cuộc đời của em.” Maria nói, sau một lúc im lặng. “Một trong số đó

là trái tim của em. Và em đã chỉ chơi với nó khi thế giới này đã lấp đặt những đường ray, vì thế không phải lúc nào cũng là thời điểm phù hợp để chơi.”

“Nhưng em đã yêu.”

“Ồ, phải, em đã yêu, em đã yêu rất sâu đậm. Em yêu quá sâu đậm đến mức khi tình yêu của em hỏi xin em một món quà, em đã hoảng sợ và lẩn tránh.”

“Anh không hiểu.”

“Anh không cần phải hiểu. Em đang dạy anh bởi vì em đã phát hiện ra một vài điều mà trước đây em không biết. Đó là việc đem tặng những món quà. Đem tặng cái gì đó thuộc sở hữu của một người. Đem tặng thứ gì đó quan trọng hơn việc đòi hỏi nó. Anh đã có kho báu quý giá của em: cây bút mà em đã dùng để viết ra những ước mơ của mình. Em có kho báu của anh: toa tàu của đoàn tàu hỏa, một phần tuổi thơ mà anh chưa từng được sống.

Em sẽ mang theo bên mình một phần quá khứ của anh, và anh mang theo bên mình một phần nhỏ hiện tại của em. Điều đó không phải là rất đáng yêu hay sao?

Nàng nói mà không hề chớp mắt, không hề ngạc nhiên, như thể nàng đã biết rõ từ lâu đó là cách tốt nhất và duy nhất để cư xử. Nàng nhẹ nhàng đứng dậy, lấy áo khoác và hôn lên má Ralf. Chàng không hề có một cử động nào tỏ vẻ muốn đứng dậy, như đang bị cái lò sưởi thổi miên, hay có lẽ chàng đang nghĩ về người cha của chàng.

“Anh không bao giờ hiểu được tại sao anh lại giữ mãi cái toa tàu đó. Giờ thì anh đã hiểu: nó là để tặng cho em vào một đêm như thế này, trước một lò sưởi đang cháy. Bây giờ ngôi nhà dường như đã sáng hơn.”

Chàng nói rằng ngày mai chàng sẽ tặng phần còn lại của những đường ray, đầu máy, và ống khói cho nhà trẻ.

“Có lẽ đây sẽ là một món đồ chơi hiếm có vì người ta không sản xuất nữa; có thể nó rất đáng giá” Maria nói, nhưng ngay lập tức thấy hối tiếc về câu nói của mình. Tiền bạc không phải là vấn đề, quan trọng là phải giải phóng bản thân ra khỏi những điều mà cái giá phải trả cho trái tim của bạn còn lớn hơn nhiều

Trước khi Maria có thể nói thêm những điều không phù hợp vào thời khắc này, nàng hôn lên má chàng lần nữa và đi ra cửa trước. Chàng vẫn không rời mắt khỏi lò sưởi, nên Maria phải nhẹ nhàng hỏi xem liệu chàng có thể mở cửa giúp nàng được không.

Ralf đứng dậy, nàng giải thích với chàng là những người Brazil có một sự mê tín kỳ lạ rằng: khi bạn đến thăm nhà ai đó lần đầu tiên, bạn không được phép là người mở cửa khi ra về, vì nếu làm vậy, bạn sẽ không bao giờ quay lại ngôi nhà đó nữa.

“Và em muốn quay lại đây.”

“Dù chúng ta không cởi quần áo, anh không hề đi vào trong em, hay thậm chí là chạm vào em, nhưng chúng ta vừa làm tình.”

Nàng cười. Chàng đề nghị được đưa nàng về, nhưng nàng từ chối.

“Em sẽ đến và gặp anh vào ngày mai, dĩ nhiên, ở Copacabana.”

“Không, đừng. Hãy đợi một tuần nữa. Anh đã học được rằng sự chờ đợi là điều khó khăn nhất, và anh muốn quen với cảm giác này, biết rằng em đang ở cùng anh, thậm chí cả khi em không ở bên anh.”

Maria đi bộ về, xuyên qua cái giá lạnh và đêm tối, như nàng vẫn làm rất nhiều lần trước đây ở Geneva; thông thường những lần đi bộ này luôn gắn

liền với những nỗi buồn, cô đơn, và niềm khao khát được trở về Brazil, những toan tính tiền bạc, những lịch trình làm việc, nỗi nhớ nhung thứ ngôn ngữ mà nàng đã không được tự do nói từ nhiều tháng nay.

Giờ đây, nàng đang bước đi để tìm kiếm chính mình, để tìm kiếm người phụ nữ, người đã ngồi với một người đàn ông bên lò sưởi bốn mươi lăm phút vừa qua, người mang đầy ánh sáng, sự khôn ngoan, kinh nghiệm và sự quyến rũ. Nàng đã nhìn thấy khuôn mặt người phụ nữ ấy trước đây, khi nàng đang đi dạo bên bờ hồ, bản khoăn tự hỏi nàng có nên hiến dâng thân mình cho cuộc sống không phải là của nàng hay không- trong chiều hôm đó, trên gương mặt người phụ nữ có một nụ cười thật buồn. Nàng đã nhìn thấy cô ta lần thứ hai trên bức tranh sơn dầu đầy nếp gấp đó, và giờ cô ta lại ở bên nàng. Maria chỉ bắt taxi sau khi đã đi bộ được một đoạn khá xa, khi sự hiện hữu của phép màu đã hết, để lại một mình nàng như mọi khi.

Tốt nhất là không nên nghĩ quá nhiều về nó, để không phá hỏng nó, để vẻ đẹp của những gì nàng vừa trải qua không bị thế chỗ bởi những lo âu. Nếu cô gái Maria khác kia thực sự tồn tại, cô ta sẽ quay lại đúng lúc.

Trích từ nhật ký Maria, vào buổi tối nàng được toa tàu đồ chơi:

Khao khát mãnh liệt, khao khát thật sự là khao khát được ở gần một người. Và từ đây, mọi thứ đều thay đổi, người đàn ông và người phụ nữ cùng bước vào một vở diễn, nhưng trước khi điều đó xảy ra- sự cuốn hút đã mang họ lại gần nhau- điều không thể giải thích được. Sự cuốn hút ấy không bị lòng ham muốn chạm tới, nó ở trong một trạng thái trong sáng và thuần khiết.

Khi niềm khao khát vẫn còn trong cái trạng thái thuần khiết này, người đàn ông và người phụ nữ đó cảm thấy yêu đời, và họ sống từng khoảnh khắc một cách thành kính, tinh tảo, luôn sẵn sàng tôn vinh, ca tụng cái phước lành sắp có được.

Khi con người có cảm giác như thế, họ sẽ không vội vã, họ sẽ không lao mình vào những hành động thiếu suy nghĩ. Họ biết rằng điều tất yếu sẽ xảy ra, điều gì là thực thì sẽ luôn tìm được cách để bộc lộ chính nó. Khi thời điểm đó đến, họ sẽ không ngần ngại, họ sẽ không để lỡ cơ hội, họ sẽ không để tuột mất cái khoảnh khắc kỳ diệu duy nhất, bởi vì họ đánh giá cao ý nghĩa của từng phút giây.

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Chương 19

Những ngày sau đó, Maria thấy mình lại một lần nữa bị mắc vào cái bẫy nàng đã phải cố gắng tránh né, nhưng nàng không cảm thấy buồn hay bận tâm nữa. Ngược lại bây giờ nàng không có gì để mất cả, nàng đang tự do.

Nàng biết rằng, mặc dù tình huống có lẽ lãng mạn thì ngày nào đó, Ralf Hart sẽ nhận ra rằng nàng chỉ là một cô gái điếm, trong khi chàng là một họa sĩ được kính trọng, rằng nàng sống ở một quốc gia xa xôi luôn luôn trong tình trạng khủng hoảng kinh tế, còn chàng sống ở một thiên đường, với cuộc đời đã được sắp đặt và bảo vệ từ khi mới chào đời. Chàng đã được giáo dục trong những trường học tốt nhất, tại các viện bảo tàng và phòng tranh nghệ thuật của thế giới, trong khi nàng chỉ mới hoàn thành bậc trung học. Những giấc mơ giống như giấc mơ của họ không bao giờ kéo dài lâu, và Maria có đủ kinh nghiệm sống để hiểu rằng hiện thực luôn không ăn khớp với những giấc mơ của nàng. Và giờ niềm vui lớn của nàng là: nói với hiện thực rằng nàng không cần tới nó, rằng nàng không còn phụ thuộc vào điều đang diễn ra để có được hạnh phúc.

“Chúa ơi, mình thật là kẻ lãng mạn, viễn vông,”

Suốt cả tuần, nàng cố gắng nghĩ xem điều gì sẽ làm cho Ralf Hart được hạnh phúc; vì chàng đã trả lại cho nàng phẩm giá và “ánh sáng” mà nàng nghĩ rằng mình đã đánh mất nó mãi mãi. Vậy mà thứ duy nhất nàng có thể trả cho chàng là thứ chàng vẫn nghĩ là nàng là một chuyên gia: tình dục. Vì trong cuộc sống hàng ngày ở Copacabana, có rất ít thứ tạo cảm hứng cho nàng, nên nàng quyết định tìm ở một nơi khác.

Maria lại tìm xem vài bộ phim khiêu dâm và một nữa nàng chẳng tìm thấy thứ gì đáng quan tâm ở đó, ngoại trừ sự phong phú về số lượng những

người có liên quan với chúng. Khi những bộ phim không thể trợ giúp, nàng quyết định, lần đầu tiên kể từ khi đến Geneva, là sẽ tìm mua những cuốn sách, dù nàng vẫn thấy thật vô nghĩa khi đảo lộn căn phòng của nàng bằng những thứ mà, một khi đã đọc xong rồi, cũng chẳng sử dụng thêm được nữa. Nàng đến hiệu sách mà nàng đã nhìn thấy khi đi bộ cùng Ralf Hart dọc theo con đường đến Santiago, và hỏi xem họ có cuốn sách nào về tình dục hay không.

“Ồ, rất nhiều.” Người bán hàng nói, “Thực tế, nó là thứ mà dường như tất cả mọi người đều quan tâm. Có cả một khu vực đặc biệt dành cho loại sách này, nhưng trong các cuốn tiểu thuyết mà nàng thấy ở xung quanh, thường có ít nhất một cảnh làm tình. Nó được ẩn giấu sau mỗi câu chuyện tình hay bàn luận trong những cuốn sách nói về hành vi cư xử của con người, thật ra đó là những điều ai cũng nghĩ đến.”

Với kinh nghiệm của mình, Maria biết rằng người phụ nữ đó đã lầm: Người ta thích nghĩ như thế bởi vì họ coi tình dục là điều mà những người độc thân đều quan tâm. Họ ăn kiêng, đội tóc giả, ngồi hàng giờ đồng hồ ở cửa hiệu làm tóc hay ở phòng tập thể dục, mặc những bộ quần áo gợi cảm, tất cả những nỗ lực đó là để đánh thức một tia sáng cần thiết. Rồi điều gì xảy ra? Khi thời điểm đó đến, họ lên giường với người nào đấy, rồi 11 phút sau tất cả kết thúc. Chẳng có gì liên quan đến sáng tạo, chẳng có gì nâng đỡ họ đến thiên đường; ngọn lửa được khơi lên bởi tia sáng đó nhanh chóng tàn lụi.

Tuy nhiên, chẳng việc gì phải tranh cãi với người phụ nữ tóc vàng hoe đó cả, cô ta tin rằng cả thế giới này đều được giải thích trong những cuốn sách. Nàng hỏi đường đến khu vực đặc biệt kia và nàng tìm được vô số những cuốn sách về gay, những người đàn bà thích quan hệ đồng tính, những vụ bê bối âm ỉ của các bà xơ trong nhà thờ, những cuốn sách có hình ảnh minh họa chỉ rõ các kỹ thuật làm tình ở phương Đông, tất cả đều là những tư thế cực kỳ khó chịu, thiếu thoải mái, tuy nhiên có một dòng tựa đề duy nhất thu

hút sự chú ý của nàng: *Sự giao hợp thiêng liêng*. Ít nhất đó là điểm khác biệt.

Nàng mua cuốn sách này, về nhà, mở kênh radio đặc biệt mà nàng vẫn nghe mỗi khi cần suy nghĩ (kênh radio này luôn phát những bản nhạc êm ái), giở cuốn sách và chú ý đến những tranh minh họa các tư thế, mà chắc chỉ có nghệ sĩ xiếc mới có hy vọng thực hiện được. Còn nội dung cuốn sách thì chán ngắt.

Trong nghề nghiệp của mình, Maria đã học được nhiều điều, đủ để biết rằng không phải mọi thứ đều là vấn đề bạn làm quen với các tư thế làm tình, và bất cứ sự thay đổi tư thế nào cũng luôn luôn diễn ra một cách tự nhiên, không cần phải suy nghĩ, giống như các bước trong một điệu nhảy. Tuy nhiên, nàng vẫn cố tập trung vào những thứ đang đọc.

Hai tiếng sau, Maria đi đến hai kết luận.

Thứ nhất, nàng cần phải ăn tối, vì nàng phải trở lại Copacabana.

Thứ hai, cái người đã viết cuốn sách rõ ràng là chẳng hiểu gì cả, tuyệt đối chẳng hiểu gì về đề tài này. Nó chỉ là một mớ lý thuyết rỗng tuếch, những lời nói tầm bậy của phương Đông, những nghi thức không mục đích và những lời gợi ý ngu ngốc. Nàng thấy tác giả cuốn sách đã nghiên ngẫm những suy tưởng đó trên dãy Himalaya (nàng phải tìm xem nơi đó ở đâu), tham gia một khóa học yoga (nàng đã được nghe nói về nó), và hiển nhiên là đã đọc rất nhiều về đề tài này, vì nàng có thể tìm ra những trích dẫn của các tác giả khác, nhưng nàng lại không thể lĩnh hội được cái gì là cốt yếu. Tình dục không phải là những lý thuyết, những lời ca tụng, những vùng kích dục, một cái cúi chào, hay là cúi thấp đầu áp tay lên trán chào kiểu đạo Hồi. Làm sao mà tác giả này (một phụ nữ) lại có gan viết về một đề tài như thế mà không phải là Maria, người đang trực tiếp làm việc trong lĩnh vực ấy và biết về nó một cách sâu sắc. Có lẽ đó là lỗi của dãy Himalaya hay sự

cần thiết phải làm rắc rối thêm những điều mà vẻ đẹp của nó nằm ngay trong chính sự giản dị và đam mê. Nếu người phụ nữ đó có thể xoay sở để vượt qua những trở ngại về vấn đề xuất bản và bán cuốn sách ngu ngốc kiểu này, thì có lẽ nàng cũng nên suy nghĩ lại một cách nghiêm túc về việc viết cuốn: *11 phút* của nàng. Nó sẽ không phải là chuyện nhạo báng hay lừa dối- nó sẽ đơn giản chỉ là câu chuyện của nàng mà thôi.

Nhưng Maria không có cả thời gian lẫn sự hứng thú, nàng cần phải tập trung sinh lực vào việc làm cho Ralf Hart vui vẻ và học quản lý một nông trại.

Trích từ nhật ký của Maria, ngay sau khi vứt bỏ cuốn sách chán ngắt đó:

Tôi vừa gặp một người đàn ông và đã yêu anh ấy. Tôi cho phép bản thân yêu chỉ vì một lý do đơn giản: Tôi không kỳ vọng bất cứ điều gì từ tình yêu đó. Tôi biết rằng, trong vòng ba tháng nữa, tôi sẽ rời xa nơi đây và anh ấy sẽ chỉ còn là một hồi ức, nhưng tôi không thể tiếp tục sống mà không có tình yêu được nữa, tôi đã chạm tới cái giới hạn của bản thân rồi.

Tôi đang viết một câu chuyện cho Ralf Hart- đó là tên anh ấy. Tôi không chắc là anh ấy có quay lại câu lạc bộ hay không, nhưng lần đầu tiên trong đời, tôi thấy điều đó không phải là vấn đề. Chỉ cần tôi yêu anh là đủ, được ở bên anh trong những ý nghĩ của tôi, và tô màu cho thành phố đáng yêu này bằng những bước chân của anh, bằng từng lời nói của anh, bằng tình yêu của anh. Khi tôi rời Thụy Sĩ, sẽ có một khuôn mặt, một cái tên và kỷ niệm về lò sưởi. Còn những thứ khác tôi đã phải trải qua ở đất nước này, những khó khăn tôi đã phải vượt qua, sẽ không là gì cả so với kỷ ức đó.

Tôi muốn làm cho anh những điều mà anh đã làm cho tôi. Tôi đã nghĩ về nó rất nhiều, và tôi nhận ra là tôi đã không tình cờ đi vào quán cà phê đó; những cuộc gặp gỡ quan trọng đều đã được những linh hồn lên kế hoạch từ trước đó rất lâu, trước khi họ nhìn thấy nhau.

Nói theo cách thông thường thì những cuộc gặp gỡ này xảy ra khi chúng ta tiến đến một ranh giới, khi chúng ta cần chết và cần được tái sinh đầy cảm xúc. Những cuộc gặp gỡ đang chờ đợi chúng ta, nhưng một cách thường xuyên, chúng ta đã tránh không cho chúng đến. Cho dù, nếu chúng ta tuyệt vọng, nếu chúng ta không có gì để mất, hoặc nếu chúng ta tràn đầy nhiệt huyết với cuộc sống, thì bản thân những tiết lộ chưa được biết tới đó và cả thế giới của chúng ta đều đổi hướng.

Mọi người đều biết yêu như thế nào, bởi tất cả chúng ta đều được sinh ra với món quà tình yêu. Một số người có tài năng bẩm sinh về lĩnh vực này, nhưng phần lớn chúng ta đều phải học lại, để ghi nhớ cách yêu, và mỗi người, không có ngoại lệ, đều cần phải thắp lên những đống lửa mừng của cảm xúc đã qua, để làm sống lại những niềm vui nỗi buồn, những thăng trầm, cho tới khi họ có thể thấy được sợi dây kết nối vẫn tồn tại ẩn sau mỗi cuộc đối đầu mới; bởi vì luôn có một sợi dây kết nối như thế.

Và rồi, cơ thể chúng ta học nói thứ ngôn ngữ của tâm hồn, vẫn được biết đến như tình dục, đó chính là cái mà tôi có thể tặng cho người đàn ông đã mang trả lại linh hồn cho tôi, cho dù anh ấy không hề biết anh ấy quan trọng đối với cuộc đời tôi như thế nào. Đó là điều anh ấy đã hỏi xin tôi và đó là điều anh ấy sẽ có; tôi muốn anh ấy được hạnh phúc, rất hạnh phúc.

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Chương 20

Đôi khi cuộc sống thật tồi tệ: một người có thể sống qua nhiều ngày, nhiều tuần, nhiều tháng và nhiều năm mà không cảm thấy có điều gì mới mẻ. Thế rồi, khi một cánh cửa mở ra – như nó đã xảy đến với Maria khi nàng gặp Ralf Hart – thì những điều tốt đẹp lại dồn dập ập tới. Khoảnh khắc trước, bạn chẳng có gì, một khắc sau, bạn đã có nhiều hơn cả những gì bạn có thể đối phó với nó.

Hai giờ đồng hồ sau khi viết nhật ký, nàng đến chỗ làm thì Milan, ông chủ câu lạc bộ, đã đến tìm nàng:

“Vậy cô đã ra ngoài với anh chàng họa sĩ đó, có phải không?”

Hiển nhiên là Ralf đã được biết đến ở câu lạc bộ - nàng đã nhận ra điều này khi chàng trả số tiền bằng ba khách hàng mà không cần hỏi han giá cả. Maria chỉ gật đầu, cố gắng hành động một cách bí hiểm, nhưng Milan không để ý đến; anh ta biết về cuộc đời này nhiều hơn nàng.

“Có thể cô đã sẵn sàng cho giai đoạn kế tiếp. Có một vị khách đặc biệt của chúng ta thường xuyên hỏi về cô. Tôi đã nói với anh ta rằng cô chưa đủ kinh nghiệm, và anh ta đã tin tôi, nhưng có lẽ bây giờ đã đến lúc thử rồi.”

Một khách hàng đặc biệt?

“Điều này có nghĩa gì đối với người họa sĩ đó?”

“Anh ta cũng là một khách hàng đặc biệt.”

Vậy là mọi thứ nàng đã làm với Ralf Hart đã được một người nào đó trong số những đồng nghiệp của nàng làm. Nàng cắn môi và im lặng; nàng đã có một tuần lễ dễ chịu, tuyệt vời, và nàng không được phép quên những gì nàng đã viết.

“Tôi có nên làm điều gì tương tự với anh ta không?”

“Tôi không biết cô đã làm gì; nhưng tối nay, nếu có ai đó mời cô uống, hãy

nói không. Những khách hàng đặc biệt sẽ trả nhiều hơn; cô không phải hối hận vì điều đó đâu.”

Công việc bắt đầu như nó vẫn thường thế. Những cô gái Thái Lan ngồi cùng nhau, các cô gái Colombia thì tiếp tục cái không khí thường lệ của họ, luôn tỏ vẻ biết mọi thứ, ba cô gái người Brazil (trong đó có Maria) nhìn một cách lơ đãng như thể không gì có thể làm họ ngạc nhiên hay thích thú. Ngoài họ ra, còn có một cô gái người Áo, hai cô gái người Đức, và số còn lại là những phụ nữ cao lớn, xinh đẹp với những đôi mắt xanh nhạt đến từ các quốc gia thuộc khối Đông Âu cũ, những cô gái này có vẻ sẽ kiếm được những ông chồng nhanh hơn các cô gái đến từ nơi khác.

Những người đàn ông bắt đầu đến – người Nga, Thụy Sĩ, Đức, tất cả bọn họ đều là những nhà quản trị doanh nghiệp bận rộn, có khả năng chi trả cho những dịch vụ có mức giá đắt nhất của các cô gái điếm ở một thành phố vào loại đắt nhất trên thế giới. Một vài người đến bàn của nàng, nhưng nàng vẫn để ý nhìn Milan, anh ta lắc đầu. Maria thấy hài lòng; đêm nay, nàng sẽ không phải giạng chân ra, chịu đựng đủ mọi thứ mùi, hay tắm vòi hoa sen trong những phòng tắm đôi khi rất lạnh lẽo ấy; tất cả những gì nàng phải làm là dạy một người đàn ông trở nên mệt mỏi với tình dục cách làm tình như thế nào. Và khi nàng nghĩ về điều đó, nàng thấy không phải mọi phụ nữ đều đủ sáng tạo để nghĩ ra câu chuyện về việc trao đổi những món quà.

Đồng thời, nàng cũng băn khoăn: Tại sao, sau khi đã nếm trải mọi thứ rồi, những người đàn ông này lại muốn quay trở lại điếm xuất phát ban đầu chứ? Thật ra đó không phải là chuyện nàng quan tâm, chừng nào họ còn trả tiền một cách hậu hĩnh, nàng vẫn sẽ ở đây để phục vụ họ.

Một người đàn ông bước vào quán, trẻ hơn Ralf Hart; anh ta trông đẹp trai, mái tóc đen, hàm răng hoàn hảo, và mặc chiếc áo vét trông giống như kiểu áo của Mao – không bó chặt, chỉ có một cái cổ áo cao và bên trong là một chiếc sơ mi trắng không chê vào đâu được. Anh ta đi lên phía quầy bar, từ chỗ đó cả anh ta và Milan cùng quay lại để nhìn Maria; sau đó anh ta tiến đến.

“Cô có muốn uống một ly không?”

Maria nhìn thấy Milan gật đầu, vì thế nàng mời anh ta ngồi xuống bàn của nàng. Nàng gọi một ly cocktail hoa quả và đợi anh ta mời nàng nhảy. Thế rồi anh ta tự giới thiệu:

“Tên tôi là Terence, tôi đang làm việc cho một công ty ghi âm ở Anh. Vì tôi chắc rằng mình đang ở một nơi mà tôi có thể tin tưởng được đội ngũ phục vụ, nên tôi muốn điều này chỉ hoàn toàn là việc giữa tôi và cô.”

Maria đang định bắt đầu nói chuyện về Brazil, nhưng anh ta ngắt ngang:

“Milan nói cô hiểu điều tôi muốn.”

“Tôi không biết anh muốn gì, nhưng tôi biết rõ công việc của mình.”

Họ đã không làm theo trình tự như bình thường; anh ta thanh toán hóa đơn, nắm lấy cánh tay nàng và họ lên một chiếc taxi, ở trong xe anh ta đưa cho nàng một nghìn franc. Khoảnh khắc đó làm nàng nhớ tới người đàn ông Ả Rập mà nàng đã đi cũng đến một nhà hàng treo rất nhiều bức tranh nổi tiếng; đó là lần đầu tiên Maria nhận được số tiền giống như thế này, và thay vì cảm thấy vui mừng, nó làm nàng lo lắng.

Chiếc taxi dừng lại bên ngoài một trong những khách sạn đắt nhất thành phố. Người đàn ông chào nhân viên gác cửa và tỏ vẻ hoàn toàn thoải mái khi ở đây. Họ đi thẳng lên phòng của anh ta, một căn phòng có thể nhìn ra dòng sông. Anh ta mở một chai rượu vang – có thể là loại rượu nho hiếm có – và mời nàng một ly.

Maria ngắm anh ta trong khi anh ta uống; điều gì làm cho một người đàn ông giàu có, đẹp trai như anh ta muốn ở cùng với một cô gái điếm chứ? Khi chỉ có anh ta nói, nàng cố giữ im lặng, cố nghĩ ra xem cái gì sẽ làm cho một vị khách đặc biệt vui vẻ. Nàng biết rằng nàng không nên chấp nhận lời đề nghị này, nhưng một khi tiến trình đó đã bắt đầu, nàng cần phải làm theo sự dẫn dắt của anh ta nhanh nhất có thể; xét cho cùng thì không phải buổi tối nào nàng cũng có thể kiếm được một nghìn franc.

“Chúng ta có rất nhiều thời gian”, Terence nói. “Tất cả thời gian trên thế giới này. Cô có thể ngủ ở đây nếu cô muốn.”

Nhưng cảm giác về sự bất an của nàng quay trở lại. Người đàn ông này dường như không nằm trong số những vị khách ít nguy hiểm nhất, và không giống các khách hàng khác của nàng, anh ta nói chuyện rất điềm

tĩnh. Anh ta biết điều anh ta muốn; anh ta mở một bản nhạc hoàn hảo, ở mức âm thanh hoàn hảo, trong một căn phòng hoàn hảo, với một ô cửa sổ hoàn hảo nhìn ra hồ của một thành phố hoàn hảo. Bộ vét của anh ta được may đo rất khéo, chiếc vali của anh ta ở ngay kia, trong góc phòng, rất nhỏ, như thể anh ta luôn đi du lịch nhẹ nhàng, hoặc như thể anh ta đến Geneva này chỉ vì đêm nay thôi.

“Tôi sẽ ngủ ở nhà” Maria nói.

Người đàn ông đối diện nàng thay đổi hoàn toàn. Một tia sáng lạnh băng xuất hiện trong đôi mắt mới đây thôi còn lịch lãm, hào hiệp.

“Ngồi kia”, anh ta nói, và chỉ vào một cái ghế bành cạnh chiếc bàn làm việc.

Đó là một mệnh lệnh! Một mệnh lệnh thực sự. Maria tuân theo, và thật kỳ lạ, nàng cảm thấy bị kích thích.

“Hãy ngồi một cách đàng hoàng. Lưng thẳng, như một quý bà. Nếu cô không làm được, tôi sẽ trừng phạt cô.”

Trừng phạt nàng! Một khách hàng đặc biệt! Trong giây lát, nàng hiểu ra mọi chuyện, nàng lấy một nghìn franc ra khỏi túi xách và để nó lên chiếc bàn.

“Tôi biết anh muốn gì”, nàng nói, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu, màu xanh da trời ấy. “Và tôi sẽ không làm điều đó.”

Người đàn ông có vẻ đã trở lại là con người của anh ta và anh ta có thể thấy rằng nàng đang nói thật.

“Hãy uống một ly rượu vang”, anh ta nói. “Tôi sẽ không bắt cô làm bất cứ điều gì. Cô có thể ở đây thêm lát nữa nếu cô thích, hoặc cô có thể về.”

Điều đó làm nàng thấy dễ chịu hơn.

“Tôi có một công việc. Tôi có một ông chủ là người bao bọc và tin tưởng tôi. Tôi sẽ rất biết ơn nếu anh không nói bất kỳ điều gì với ông ấy.”

Maria nói điều này mà không có chút gì thể hiện sự van xin hay tự thương hại trong giọng nói; nó chỉ đơn giản là cách mà mọi thứ vốn như vậy.

Terence một lần nữa trở lại là người đàn ông nàng gặp lúc đầu – không dịu dàng cũng chẳng thô bạo, chỉ là một người không giống những khách hàng khác của nàng, cho nàng ấn tượng là anh ta biết rõ điều anh ta muốn. Anh

ta dường như xuất hiện từ một trạng thái xuất thần, từ một vở kịch chỉ vừa mới bắt đầu.

Liệu việc nàng rời khỏi đây bây giờ và không bao giờ có thể tìm ra sự thật về vị “khách hàng đặc biệt” này có đáng không?

“Chính xác thì anh muốn điều gì?”

“Cô biết điều tôi muốn. Sự đau đớn. Sự khốn khổ. Và niềm khoái lạc cho sự đánh đổi ấy.”

“Đau đớn và khốn khổ không thường đi cùng với khoái lạc”, Maria nghĩ. Và nàng tuyệt đối không muốn tin rằng chúng làm được điều đó, vì như thế nó sẽ tạo ra một điều có thực nằm ngoài những trải nghiệm tiêu cực của nàng.

Anh ta nắm lấy tay nàng và dắt nàng ra phía cửa sổ: ở bờ bên kia hồ nước họ có thể nhìn thấy đỉnh của một nhà thờ lớn. Maria nhớ là đã đi ngang qua nhà thờ đó khi nàng đi dạo trên con đường dẫn tới Santiago cùng Ralf Hart.

“Cô nhìn thấy dòng sông, hồ nước, những ngôi nhà và nhà thờ đó chứ? Chúng vẫn đẹp như năm trăm năm trước, ngoại trừ việc thành phố này đã từng bị bỏ hoang. Một căn bệnh kỳ lạ đã lan tràn khắp Châu Âu, và không ai biết vì sao có quá nhiều người chết như thế. Họ bắt đầu gọi căn bệnh đó là Cái Chết Đen – được Chúa Trời gửi xuống vì những tội lỗi của loài người.

Thế rồi một nhóm người quyết định hy sinh bản thân họ vì lợi ích của nhân loại. Họ hiến dâng thứ mà họ sợ hãi nhất: nỗi đau đớn thể xác. Họ bắt đầu dành nhiều ngày và nhiều đêm vừa đi dọc theo những cây cầu, những con phố đó, vừa tự đánh vào thân thể họ bằng những chiếc roi da và dây xích. Họ đang chịu đựng đau đớn dưới cái tên của Chúa và ngợi ca Chúa với nỗi đau của họ. Họ nhanh chóng nhận ra rằng họ hạnh phúc khi làm việc này hơn là làm bánh, làm việc trên những cánh đồng hay chăn nuôi đàn gia súc. Sự đau đớn không còn là nguyên nhân của nỗi khốn khổ nữa, mà là ngọn nguồn của khoái lạc bởi vì họ đang chuộc lại những tội lỗi cho loài người. Sự đau đớn trở thành niềm vui sướng, thành ý nghĩa của cuộc sống, thành khoái lạc.”

Đôi mắt của anh ta lại trở nên lạnh lùng. Anh ta nhặt số tiền Maria để trên

mặt bàn lên, tách ra một trăm và năm mươi franc, rồi cho số tiền đó vào túi xách của nàng.

“Đừng lo lắng gì về ông chủ của cô. Đây là tiền hoa hồng của ông ta, và tôi hứa là tôi sẽ không nói gì cả. Bây giờ cô có thể đi.”

Nàng chộp lại số tiền.

“Không!”

Đó là rượu vang, người đàn ông Á Rập ở trong nhà hàng, người phụ nữ với nụ cười buồn bã, ý nghĩ nàng sẽ không bao giờ trở lại cái nơi bất hạnh này, nỗi sợ hãi về một tình yêu mới đang đến với nàng trong hình hài của một người đàn ông, những lá thư viết cho mẹ để kể về một cuộc sống tuyệt vời với những cơ hội làm việc, chàng trai từ thời thơ ấu, người đã hỏi mượn nàng một cây bút chì, những cuộc đấu tranh với chính bản thân nàng, tội lỗi, sự tò mò, tiền bạc, sự kiếm tìm để khám phá những giới hạn của chính nàng, và tất cả những cơ hội, cơ may nàng đã để lỡ. Một Maria khác đang ở đó: không phải nàng đang dâng tặng những món quà nữa, nàng đang dâng tặng chính bản thân nàng như một vật hiến tế.

“Tôi không còn sợ nữa. Hãy tiếp tục đi. Nếu cần, anh có thể trừng phạt tôi vì sự chống đối. Tôi đã nói dối, phản bội và phỉ báng người đã rất bao bọc và thương yêu tôi.”

Nàng đang bước vào linh hồn của cuộc chơi. Nàng đang nói những điều đúng đắn.

“Quý xuống!” Terence nói bằng một giọng trầm và lạnh băng.

Maria tuân theo. Nàng chưa bao giờ bị đối xử như thế, và nàng không biết liệu điều này là tốt hay là xấu, chỉ biết rằng nàng muốn tiếp tục tiến tới; nàng đáng bị làm nhục vì tất cả những gì nàng đã làm với cuộc đời mình. Nàng đang bước vào một vai diễn, trở thành một người khác, một người phụ nữ mà nàng hoàn toàn không quen biết.

“Cô sẽ bị trừng phạt vì cô là đồ vô dụng, vì cô không biết những luật lệ và vì cô không biết gì về tình dục, cuộc sống hay tình yêu cả.”

Trong lúc nói, Terence đã hoàn toàn biến đổi thành hai người đàn ông khác biệt. Một người đang rất điềm tĩnh giải thích về các luật lệ cho nàng và một con người khác khiến nàng cảm thấy đó là kẻ độc ác, khốn khổ nhất thế

gian này.

“Cô có biết vì sao tôi đang làm điều này không? Bởi vì không có khoái lạc nào to lớn, vĩ đại hơn việc đưa một ai đó vào một thế giới chưa được biết đến. Lấy đi sự trong trắng của một người – sự trong trắng không phải của thân xác, mà là của tâm hồn họ, cô hiểu không?”

Nàng đã hiểu.

“Hôm nay cô có thể hỏi những điều cô thắc mắc, nhưng lần tới, khi tấm màn của rạp hát được kéo lên, vở kịch sẽ bắt đầu và không thể dừng lại. Nếu nó dừng lại, đó là bởi vì tâm hồn của chúng ta không tương hợp với nhau. Hãy nhớ: nó là một vở kịch. Cô phải là người mà cô chưa bao giờ có dũng khí để trở thành. Dần dần, cô sẽ khám phá ra rằng cô chính là người đó, nhưng cho tới khi cô có thể nhìn thấy điều này một cách rõ ràng, cô phải giả vờ và bịa đặt.”

“Điều gì sẽ đến nếu tôi không thể chịu được sự đau đớn đó?”

“Không có sự đau đớn nào cả, chỉ có những điều sẽ biến thành niềm khoái cảm và sự kỳ diệu mà thôi. Nó hình thành nên một phần của vở kịch để nói: “Đừng đối xử với tôi như thế, anh thực sự đang làm tôi đau.” Như là: “Hãy dừng lại đi, tôi không thể chịu hơn nữa!” để tránh nguy hiểm...” Anh ta ngắt ngang ở đây và nói: “Hãy cúi đầu xuống; đừng nhìn tôi như thế!”

Maria, vừa quỳ, vừa cúi thấp đầu nhìn chăm chăm xuống sàn nhà.

“...để tránh cho mối liên hệ này trở thành nguyên nhân gây ra bất kỳ tổn hại nghiêm trọng nào cho cơ thể, chúng ta có hai mật mã. Nếu một người trong chúng ta nói “vàng”, điều đó có nghĩa là mức độ mãnh liệt nên được giảm đi một chút. Còn nếu ai trong chúng ta nói “đỏ”, thì cần phải dừng lại ngay lập tức.”

“Anh nói ‘ một người trong chúng ta’...”

“Chúng ta sẽ thay phiên. Một người không thể tồn tại nếu không có người kia; không ai có thể biết cách làm nhục người khác nếu bản thân họ không trải qua việc bị làm nhục.”

Đó là những từ ngữ khủng khiếp, đến từ một thế giới nàng không hề biết, đầy bóng đen, sự nhớp nhúa và sa đọa. Tuy thế, nàng vẫn muốn tiếp tục – thân thể nàng đang run lên vì sợ hãi và phẫn khích.

Terence đặt tay lên đầu nàng với một sự dịu dàng ngoài mong đợi.

“Đó là tất cả.”

Anh ta yêu cầu nàng đứng lên, không đặc biệt tử tế, nhưng cũng không phải với cùng một sự hung hăng sống sượng như anh ta thể hiện lúc trước. Vẫn còn run rẩy, Maria mặc áo khoác. Terence nhận thấy trạng thái ấy của nàng.

“Hãy hút một điếu thuốc trước khi cô đi.”

“Đã không có gì xảy ra.”

“Nó không cần phải xảy ra. Nó sẽ bắt đầu đến trong tâm hồn cô, và trong lần tới khi chúng ta gặp nhau, cô sẽ sẵn sàng.”

“VẬY tối nay có đáng một nghìn franc không?”

Anh ta không trả lời. Anh ta cũng hút một điếu thuốc và họ cùng uống cạn rượu vang, lắng nghe bản nhạc hoàn hảo, cùng nhau tận hưởng sự im lặng, cho đến khi phải nói điều gì đó, và Maria lấy làm kinh ngạc bởi chính những lời nàng nói:

“Tôi không hiểu tại sao tôi lại muốn bước vào sự nhớp nhúa này.”

“Một nghìn franc.”

“Không, đó không phải là lý do.”

Terence dường như vui vì câu trả lời của nàng.

“Tôi cũng vừa tự hỏi bản thân mình. Marquis de Sade (Donatien Alphonse Francois de Sade, Marquis de Sade (1740-1814): Một nhà quý tộc, nhà cách mạng, tiểu thuyết gia người Pháp. Các tiểu thuyết của ông mang tính triết học và ông đề cập nhiều đến vấn đề thông dâm, ác dâm, khai thác những đề tài gây tranh cãi như cưỡng hiếp, hành động thú tính, bệnh hoạn ‘quan hệ tình dục với xác chết.’) đã nói rằng những kinh nghiệm tốt nhất mà một người đàn ông có thể có là những thứ đưa anh ta đến giới hạn tột cùng; đó là cách duy nhất chúng ta học, bởi vì nó đòi hỏi tất cả sự dũng cảm của chúng ta. Khi một ông chủ làm nhục một nhân viên, hay một người đàn ông làm nhục vợ ang ta, anh ta chỉ đơn thuần là hèn nhát hoặc là đang trả thù cuộc đời, họ là những kẻ không bao giờ dám nhìn thẳng vào đáy sâu tâm hồn mình, không bao giờ nỗ lực để biết khởi nguồn của ham muốn giải phóng con quái vật hoang dã đó, hoặc để hiểu rằng tình dục, sự đau đớn và tình yêu là tất cả những trải nghiệm cuối cùng.

Chỉ có họ, những người đã biết những ranh giới mới biết về cuộc sống; mọi thứ khác chỉ là đang trôi cùng thời gian mà thôi, lặp lại giống nhau những nghĩa vụ, già đi và chết dần mà chưa từng khám phá ra họ đang làm gì ở đây.”

Lại trên con phố này, trong cái giá lạnh này, và lại ham muốn đó. Anh ta đã sai, không nhất thiết phải biết rõ về những con quỷ trong con người bạn để có thể tìm thấy Chúa Trời. Nàng đi ngang qua một nhóm sinh viên đang bước ra từ một quán bar; họ đều vui vẻ và hơi ngà ngà say, họ đều đẹp và trông thật khỏe mạnh; họ sẽ nhanh chóng tốt nghiệp đại học và bắt đầu cái người ta vẫn gọi là “cuộc đời thực”. Làm việc, kết hôn, con cái, truyền hình, sự cay đắng, tuổi già, cảm giác đánh mất đi nhiều thứ, vỡ mộng, đau ốm, bất lực, phụ thuộc vào người khác, sự cô đơn, và cái chết.

Điều gì đang xảy ra đây? Nàng đang kiếm tìm sự yên bình mà ở đó nàng có thể sống “cuộc đời thực” của nàng; quãng thời gian ở Thụy Sĩ, quãng thời gian được làm những điều nàng chưa bao giờ dám mơ tới, chỉ là một giai đoạn khó khăn mà mọi người đều phải trải qua lúc này hay lúc khác. Trong suốt giai đoạn khó khăn này, nàng lui tới Copacabana, đi cùng người đàn ông vì tiền, đóng vai Cô Gái Ngây Thơ, Người Đàn Bà Quyến rũ và Bà Mẹ Hiếu Biết, tùy thuộc vào từng khách hàng. Nhưng đó chỉ là công việc mà nàng làm với toàn bộ sự thành thạo và chuyên nghiệp – vì những món tiền boa – và với rất ít sự hứng thú – vì nàng sợ rằng sẽ quen với nó. Trong chín tháng qua, nàng đã điều khiển cái thế giới quanh nàng, và ngay trước khi định trở về quê nhà nàng lại phát hiện ra rằng nàng có thể yêu mà không cần được đền đáp, có thể chịu đựng tình yêu như thế mà không vì bất kỳ lý do nào. Cứ như là cuộc đời đã chọn cái phương thức kỳ lạ, hèn hạ này để dạy cho nàng về những bí ẩn của chính nàng, về ánh sáng và bóng tối trong con người nàng.

Trích từ nhật ký của Maria, vào đêm sau cuộc gặp gỡ đầu tiên với Terence:

Anh ta đã trích dẫn Marquis de Sade, một nhân vật tôi chẳng biết gì cả, ngoại trừ từ “ác dâm”. Sự thật là chúng ta chỉ biết về nhau khi chúng ta đạt tới những giới hạn của chính mình, nhưng điều đó cũng là sai, bởi vì không cần thiết phải biết mọi điều về bản thân chúng ta; sự tồn tại của con người được tạo ra không phải chỉ để đi kiếm tìm sự khôn ngoan, mà còn để cày cấy trên mảnh đất này, ngóng chờ trời mưa, trồng lúa mì, thu hoạch ngũ cốc, làm bánh mì.

Trong tôi có hai người phụ nữ: một người muốn có tất cả niềm vui sướng, đam mê và phiêu lưu mà cuộc đời có thể mang đến. Một người lại muốn là một kẻ nô lệ cho thói thường, cho cuộc sống gia đình, cho những điều có thể được lên kế hoạch và đạt được. Tôi là một bà nội trợ và là một con điếm, cả hai đều đang sống trong cùng một thân xác và đang tranh đấu.

Cuộc gặp gỡ của hai người phụ nữ đó là một trò chơi đầy những mạo hiểm đáng sợ. Một điệu nhảy tuyệt diệu. Khi chúng tôi gặp nhau, chúng tôi là hai nguồn năng lượng siêu nhiên, hai vũ trụ va chạm vào nhau. Nếu như cuộc gặp gỡ ấy không diễn ra một cách thành kính, vũ trụ này sẽ hủy diệt vũ trụ kia.

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Chương 21

Nàng đã quay trở lại căn phòng khách của Ralf Hart, ngồi bên lò sưởi, cùng một chai rượu vang, hai người ngồi trên sàn nhà, và mọi chuyện nàng đã trải qua đêm trước với nhà quản trị người Anh kia chỉ như một giấc mơ hay một cơn ác mộng – tất cả phụ thuộc vào cảm giác của nàng. Bây giờ một lần nữa nàng lại đang tìm kiếm một lý do để sống, hay hơn thế, để đầu hàng theo cách một người dâng tặng trái tim anh ta hoặc cô ta mà không đòi hỏi đền đáp gì cả.

Nàng đã trưởng thành rất nhiều trong khi chờ đợi khoảnh khắc này. Cuối cùng nàng đã phát hiện ra rằng tình yêu thật sự không giống như những gì nàng tưởng tượng, đó là, một chuỗi những sự kiện xáo động do năng lượng phát sinh bởi tình yêu: đính hôn, kết hôn, những đứa trẻ, chờ đợi, nấu nướng, đến công viên vui chơi vào những ngày Chủ Nhật, chờ đợi nhiều hơn, cùng nhau già đi, và kết thúc trong sự chờ đợi, rồi chồng bạn nghỉ hưu, đau ốm, cảm giác đã quá muộn để có thể cùng nhau hoàn thành giấc mơ.

Maria nhìn người đàn ông mà nàng đã quyết định dâng hiến bản thân cho chàng, và nàng quyết tâm không bao giờ tiết lộ những cảm xúc của mình với chàng, bởi vì những gì nàng đang cảm thấy bây giờ vượt xa bất cứ một hình dạng xác định nào, thậm chí nó còn không phải là một hình dạng vật chất. Còn chàng có vẻ thanh thản, thoải mái hơn, như thể chàng đang bước vào quãng thời gian thú vị nhất của cuộc đời chàng. Chàng đang vừa cười vừa kể cho nàng nghe về chuyến viếng thăm Munich gần đây của chàng để gặp giám đốc một viện bảo tàng quan trọng.

“Ông ta hỏi liệu các bức tranh vẽ những khuôn mặt của Geneva đã hoàn

thành hay chưa. Anh nói rằng anh vừa mới gặp một người quan trọng mà anh muốn vẽ, một phụ nữ tràn ngập ánh sáng. Nhưng anh không muốn nói về mình, anh muốn ôm em vào lòng. Anh khao khát em.”

Khao khát. Khao khát ư? Khao khát! Đó là điểm khởi đầu của tối nay, bởi vì đó là điều nàng biết rất rõ!

Chẳng hạn như việc bạn đánh thức sự khao khát bằng cách không lập tức giao nộp thứ mà niềm khao khát đó đang hướng tới.

“Được thôi, vậy thì, hãy cứ khao khát em. Đó chính là cái chúng ta đang làm lúc này. Anh chỉ cách em chưa đầy một thước, anh đã tới câu lạc bộ, trả tiền cho sự phục vụ của em, và anh biết anh có quyền chạm vào em. Nhưng anh không dám. Hãy nhìn em. Nhìn em và tưởng tượng rằng có thể em không muốn anh nhìn em. Hãy tưởng tượng ra điều đang ẩn giấu dưới bộ váy của em.”

Maria luôn mặc đồ đen để đi làm, và nàng không thể hiểu vì sao các cô gái ở Copacabana lại luôn cố gắng để trông có vẻ khêu gợi trong những chiếc váy cắt ngắn và lòn lẹt của họ. Còn nàng thì cho rằng có lẽ sẽ tạo hứng thú hơn cho một người đàn ông nếu nàng ăn mặc giống như bất cứ người phụ nữ nào mà anh đã gặp ở văn phòng, trên đoàn tàu hay trong ngôi nhà của một người bạn nào đó của vợ anh ta.

Ralf nhìn nàng. Maria cảm thấy như chàng đang cởi dần váy áo của nàng và nàng thấy thích được khao khát như thế - không có một sự liên hệ nào cả, như thể nàng đang đứng trong một nhà hàng hay đang đứng xếp hàng trong một rạp chiếu phim.

“Chúng ta đang ở một sân ga”, Maria tiếp tục. “Em đang đứng cạnh anh, đợi một chuyến tàu, nhưng anh không biết em. Ánh mắt em bắt gặp ánh mắt anh, một cách tình cờ, và em không nhìn đi chỗ khác. Anh không biết điều em đang cố gắng nói, vì mặc dù anh là một người đàn ông thông minh, có thể nhìn thấy được “ánh sáng” của những người khác, nhưng anh vẫn

không đủ nhạy cảm để nhìn thấy thứ ánh sáng đang soi rọi.”

Nàng đã được biết về “rap hát”. Nàng đã muốn nhanh chóng quên đi khuôn mặt của viên quản trị người Anh đó, nhưng hẳn ta đang ở đây, dẫn dắt trí tưởng tượng của nàng.

“Đôi mắt em không thể rời khỏi cặp mắt của anh, và em có thể bắn khoăn tự hỏi: “Mình có biết anh ta đến từ đâu không nhỉ?” Hay là chỉ vì em bị mất trí thôi. Hay em có thể e ngại trước vẻ bề ngoài thân thiện đó; có lẽ anh biết em, và bởi vậy em khiến anh bắn khoăn trong giây lát, cho đến khi rõ ràng hơn, anh thật sự biết em, hay đó chỉ là một sự nhầm lẫn vì vẻ bề ngoài giống nhau.

Nhưng có thể em cũng đang mong muốn một điều giản dị nhất trên thế giới này: kiếm tìm một người đàn ông. Có thể em đang cố gắng chạy trốn nỗi sợ hãi một tình yêu bất hạnh. Có thể em đang hy vọng trả thù cho chính mình vì một sự phản bội mới đây và đến sân ga này để tìm kiếm một người xa lạ. Có thể em muốn được là cô gái điểm của anh chỉ trong một đêm, để làm một điều gì đó khác với cuộc sống nhàm chán của mình. Thậm chí có thể em là một cô gái điểm đang đứng chờ khác để làm việc.”

Một khoảng im lặng; Maria đã quần trí rồi. Nàng trở lại căn trong khách sạn đó, nhớ sự nhục nhã đó – “vàng”, “đỏ”, đau đớn và một cuộc thỏa thuận lớn cho sự khoái cảm. Lần đổi mặt đó đã khuấy động tâm hồn nàng theo cái cách mà nàng không thích một chút nào.

Ralf để ý thấy và cố gắng đưa nàng quay lại sân ga đó.

“Trong lần gặp gỡ này, em cũng khao khát anh chứ?”

“Em không biết. Chúng ta không nói chuyện. Anh không biết.”

Nàng lại trở nên lãng trí. Cái ý tưởng về “rap hát” đó đang chứng minh rằng nó thật sự rất hữu ích; nó lôi ra một con người thật sự và lái con người đó tránh xa những con người giả dối vẫn sống bên trong chúng ta.

“Sự thật là em đã không nhìn đi chỗ khác, và anh không biết phải làm gì. Anh có nên tiếp cận em không? Anh bị từ chối thì sao? Em sẽ gọi bảo vệ thì sao? Hay có thể em sẽ mời anh đi uống cà phê?”

“Anh đang trên đường từ Munich trở về”, Ralf Hart nói, và giọng nói của chàng có một thanh âm thật khác lạ, như thể họ mới gặp nhau lần đầu.

“Anh đang nghĩ đến bộ sưu tập những bức họa nhân vật nổi tiếng theo chủ đề tình dục, họ mang nhiều mặt nạ khác nhau để tránh không bao giờ phải trải qua một cuộc đối đầu thật sự.”

Chàng biết về “rap hát” đó. Milan đã từng nói rằng chàng cũng là một “khách hàng đặc biệt”. Một hồi chuông báo động ngân lên, nhưng nàng cần thời gian để suy nghĩ.

“Vị giám đốc viện bảo tàng đó đã nói với anh rằng: anh định chọn chủ đề nào cho tác phẩm tới của anh? Anh nói: Về những phụ nữ cảm thấy tự do khi kiếm sống bằng việc làm tình. Ông ta nói: Đó không phải là tác phẩm nghệ thuật; chúng ta gọi những phụ nữ như thế là “gái điếm”. Và anh nói: Tốt thôi, họ là gái điếm; tôi sẽ nghiên cứu lịch sử của họ và tạo ra một tác phẩm trí tuệ hơn, gần gũi hơn với thị hiếu của những người đến tham quan viện bảo tàng của ông. Tất cả là văn hóa, ông thấy đấy. Vấn đề ở đây là tìm kiếm một phương thức dễ chịu để giới thiệu một điều mà xét trên phương diện nào đó nó có vẻ rất khó thực hiện.

Ông giám đốc đó vẫn khẳng định: Nhưng tình dục không phải là một điều cấm kỵ nữa. Nó đã được khai thác quá nhiều trong các tác phẩm rồi, vì thế rất khó có thể sáng tạo ra một tác phẩm mới theo chủ đề này. Anh nói: Ông có biết ham muốn tình dục đến từ đâu không? Từ bản năng của chúng ta, nhưng mọi người đều biết điều đó. Làm sao ông có thể tổ chức một cuộc triển lãm tuyệt vời nếu tất cả những gì chúng ta đang nói đến ở đây chỉ là khoa học? Tôi muốn nói về cách con người giải thích sự cuốn hút đó, cái cách mà, hãy nói, như một triết gia giải thích về nó. Ông giám đốc yêu cầu anh cho ông ta một ví dụ. Anh nói là nếu, anh đang trên đường về nhà, có một phụ nữ nhìn anh, thì anh sẽ tiến đến và nói chuyện với cô ấy; anh sẽ nói với cô ấy rằng, vì chúng ta là những người xa lạ, chúng ta có quyền tự do làm bất cứ điều gì chúng ta muốn, để làm sống dậy tất cả những tưởng tượng hoang đường, sau đó trở về nhà với những người chồng, người vợ của chúng ta và không bao giờ gặp lại nhau nữa. Và rồi ở sân ga đó, anh gặp em.”

“Câu chuyện của anh thật thú vị, nó thú vị ở chỗ nó có nguy cơ giết chết sự đam mê.”

Ralf cười và đồng ý. Họ đã uống hết một chai rượu vang và chàng đi vào bếp để lấy thêm chai nữa; nàng ngồi đó nhìn chăm chú vào lò sưởi, biết rõ điều gì sẽ xảy ra tiếp theo, nhưng cùng lúc ấy, tận hưởng bầu không khí ấm áp dễ chịu này, nàng vừa cố quên đi hình ảnh của viên quản trị người Anh, lại vừa có cảm giác muốn đầu hàng, buông xuôi tất cả.

Ralf rót đầy ly của cả hai, và Maria hỏi:

“Em tò mò một chút, anh làm cách nào để kết thúc câu chuyện với ông giám đốc bảo tàng vậy?”

“Vì anh đang nói chuyện với một nhân vật trí thức, nên anh trích dẫn Plato (Plato ‘428-427 sau Công nguyên hoặc 348- 347 sau Công nguyên’ triết gia Hy Lạp cổ đại, cùng với người thầy thông thái Socrates, và người học trò Aristotle, ông đã tạo nên nền tảng của triết học phương Tây). Theo như triết gia này, thì trong thời kỳ khởi đầu của sự sáng tạo, đàn ông và phụ nữ không giống như họ bây giờ; chỉ có một người tồn tại, khá lùn, có cơ thể và một cái cổ, nhưng đầu của nó có hai khuôn mặt nhìn về hai hướng khác nhau. Nó như là hai sinh vật được gắn lại với nhau ở phía sau lưng, với hai bộ phận sinh dục, bốn chân và bốn tay.

Tuy nhiên, các vị thần Hy Lạp đã ghen tỵ, bởi vì sinh vật bốn tay này có thể làm việc chăm chỉ hơn, với hai khuôn mặt nên nó luôn cảnh giác và không thể bị bất ngờ, và với bốn chân thì nó có thể đứng hay đi bộ lâu mà không thấy mệt. Thậm chí còn nguy hiểm hơn nữa khi sinh vật này có hai bộ phận sinh dục khác nhau nên nó không cần có một sinh vật khác để tiếp tục duy trì nòi giống.

Zeus, vị chúa tể tối cao của đỉnh Olympus, đã nói: “Ta đã có cách để làm mất đi sức mạnh của những sinh vật nguy hiểm này.”

Và thần đã cắt sinh vật này ra làm hai bằng một tia sét, vì thế mà tạo ra đàn ông và đàn bà. Điều này đã khiến dân số thế giới tăng lên, cùng lúc ấy, làm những cư dân của thế giới bị thất lạc và yếu đi, vì vậy cho đến nay họ vẫn phải đi tìm một nửa đã mất của mình và ăn nằm với nó, trong quá trình giao hợp, họ lấy lại được sức mạnh trước đây của họ, khả năng của họ để tránh khỏi bị phản bội và sức chịu đựng để có thể đi bộ trong những khoảng thời gian dài và chịu đựng được công việc nặng nhọc. Trong sự giao hợp ấy, hai

cơ thể được tôi luyện để hòa lại làm một, cái đó chúng ta gọi là tình dục.”

“Câu chuyện đó có thật chứ?”

“Theo triết gia Hy Lạp, Plato, thì là như vậy.”

Maria đang nhìn chàng như bị thôi miên, và sự trải nghiệm của đêm hôm trước đã hoàn toàn biến mất. Nàng thấy người đàn ông đang ở trước mặt nàng bây giờ cũng đang tràn đầy cùng một thứ “ánh sáng” mà chính chàng đã từng nhìn thấy ở nàng, chàng hoàn toàn nhập tâm vào việc kể câu chuyện kỳ lạ đó cho nàng nghe, đôi mắt chàng rạng ngời không phải vì sự ham muốn mà là vì niềm vui sướng.

“Em có thể hỏi anh một điều không?”

Ralf nói nàng có thể hỏi bất cứ điều gì nàng muốn.

“Liệu có thể biết được tại sao, sau khi các sinh vật bốn chân bị thần linh tách đôi, một cái kẻ lại quyết định rằng sự giao hợp có thể chỉ đơn thuần là một thứ giao dịch kinh doanh, và thay vì làm tăng thêm sinh lực cho con người, nó lại làm giảm bớt đi?”

“Em ám chỉ việc làm điếm?”

“Phải. Anh có thể khám phá ra liệu ngay khi bắt đầu, tình dục đã là một cái gì đó thiêng liêng không? ”

“Nếu em muốn”, Ralf đáp, “mặc dù nó không phải là điều gì đó mà anh đã từng nghĩ đến, hay là theo như anh biết, không có bất kỳ ai khác nghĩ đến. Có thể không hề có bất cứ tác phẩm văn chương nào về cái đề tài này.”

Maria không thể chịu đựng áp lực này lâu hơn nữa:

“Đã bao giờ điều đó xảy đến với anh chưa, những phụ nữ, cụ thể là những cô gái điếm, có thể yêu?”

“Có, nó đã xảy ra. Nó đến với anh vào cái ngày đầu tiên, khi chúng ta ngồi trong quán cà phê đó và anh nhìn thấy ánh sáng của em. Và rồi, khi anh quyết định mời em một ly cà phê, anh đã lựa chọn niềm tin vào mọi thứ, thậm chí vào khả năng em có thể trả lại cho anh cái thế giới mà anh đã rời bỏ từ lâu, rất lâu rồi.”

Giờ thì không có đường để quay lại nữa. Maria, đang trong vai trò một giáo viên, tìm chế chính mình, nếu không nàng sẽ hôn chàng, ôm chặt lấy chàng và cầu xin chàng đừng rời bỏ nàng mất.

“Hãy quay lại sân ga đó đi”, nàng nói. “Hoặc, tốt hơn, hãy quay trở lại căn phòng này, vào cái ngày chúng ta ngồi ở đây lần đầu tiên, khi anh công nhận sự tồn tại của em và tặng cho em một món quà. Đó là cố gắng đầu tiên của anh để bước đến tâm hồn em, lúc ấy anh đã không chắc liệu anh có được chào đón hay không. Nhưng, như anh đã nói trong câu chuyện của anh, sự tồn tại của con người đã một lần bị chia cách và giờ đây họ đang cố tìm kiếm sự giao hợp để hợp nhất họ lại. Đó là bản năng của chúng ta. Nhưng nó cũng là lý do để chúng ta chịu đựng tất cả những khó khăn gặp phải trên con đường kiếm tìm ấy.

Em muốn anh nhìn em, nhưng em muốn anh nhớ là em không để ý việc anh đang nhìn. Sự ham muốn ban đầu là quan trọng bởi vì nó bị che giấu, bị cấm đoán, và không được tán thành. Anh không biết liệu có phải anh đang nhìn vào một nửa đã mất của anh hay không; cô ấy cũng không biết, nhưng có điều gì đó đang kéo hai người lại với nhau, và anh phải tin ở sự thật: anh là “một nửa còn lại” của cô ấy.”

Tôi đang lấy tất cả những điều này từ đâu? Tôi đang rút nó ra từ sâu thẳm trái tim tôi, bởi vì đó là điều tôi luôn mong muốn. Tôi vẽ lên những giấc mơ này từ giấc mơ của chính tôi với tư cách là một người phụ nữ.

Nàng tuột quai váy khỏi bờ vai mình, để lộ một bên ngực trần.

“Sự ham muốn không phải là cái anh nhìn thấy, mà là thứ anh tưởng tượng ra”

Chàng đang nhìn vào một người phụ nữ với mái tóc đen, mặc trang phục màu đen, ngồi trên sàn phòng khách của chàng, và đang tràn đầy những ham muốn vô lý, giống như là lò sưởi đang cháy giữa mùa hè vậy. Phải, chàng sẽ vui lòng tưởng tượng về cái mà bộ trang phục kia đang che giấu; chàng có thể đoán được kích cỡ bầu ngực của nàng, và chàng biết rằng nàng không thực sự cần đến chiếc áo nịt ngực đang mặc kia, mặc dù có thể nàng phải mặc nó chỉ vì công việc. Bầu ngực của nàng không lớn cũng không quá nhỏ, chúng đơn giản là tươi trẻ. Đôi mắt nàng không ban tặng điều gì đó; nàng đang làm gì ở đây? Tại sao chàng lại đang cố gắng trong mối quan hệ lỗ bịch và nguy hiểm này, khi mà chàng không gặp bất cứ vấn đề gì trong việc tìm kiếm những người phụ nữ? Chàng giàu có, còn trẻ, nổi

tiếng và đẹp trai. Chàng yêu công việc của mình; chàng yêu những người phụ nữ mà chàng đã kết hôn; chàng đã được yêu. Chàng là người làm theo tất những luật lệ và tiêu chuẩn trên đời này, chàng có thể hét lên thật to rằng: “Tôi hạnh phúc.”

Nhưng chàng không hạnh phúc. Trong khi phần lớn nhân loại đang sục sạo để tìm một mẫu bánh mì, một mái nhà che đầu và một công việc cho phép họ sống với phẩm giá và lòng tự trọng của bản thân, thì Ralf Hart đã có tất cả những thứ đó, và chúng chỉ khiến chàng cảm thấy bất hạnh hơn. Nếu nhìn lại cuộc đời chàng mới đây thôi, có thể hai hoặc ba ngày chàng mới ngủ dậy, nhìn mặt trời – hoặc trời mưa – cảm thấy vui vì được thấy bình minh, chỉ vui, mà không mong muốn gì, không có kế hoạch gì hay đòi hỏi điều gì. Ngoài những ngày đó, phần còn lại của cuộc đời chàng tiêu phí trong những giấc mơ, cùng sự nản lòng và việc nhận thức được – một khao khát vượt xa khỏi bản thân chàng, vượt xa khỏi những giới hạn của chính chàng; chàng đã dành cả cuộc đời để cố thử chứng minh một điều gì đó, nhưng chàng không biết nó là gì hoặc dành cho ai.

Chàng nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mặt mình, người phụ nữ được bao bọc kín đáo trong màu áo đen, là người chàng đã tình cờ gặp, dù trước đây chàng từng nhìn thấy nàng trong câu lạc bộ đêm và thoáng nghĩ rằng nàng dường như không thuộc về nơi đó. Nàng đã yêu cầu chàng thèm muốn nàng, và chàng đã thèm muốn nàng mãnh liệt, vượt xa cả điều nàng có thể tưởng tượng, nhưng đó không phải vì bầu ngực của nàng, không phải vì thân thể nàng, mà vì sự đồng hành của nàng, điều mà chàng hằng khao khát. Chàng muốn ôm lấy nàng và ngồi đó trong im lặng, ngắm nhìn ngọn lửa, uống rượu vang, rồi có thể hút một điếu thuốc; như thế là đủ. Cuộc sống được tạo ra từ những điều thật giản dị; chàng đã quá mệt mỏi vì tất cả những năm tháng chàng bỏ ra để kiếm tìm một điều gì đó, dù chàng không biết rõ về nó.

Và giờ đây, nếu chàng làm điều đó, nếu chàng chạm vào nàng, tất cả sẽ biến mất. Vì chàng không chắc nàng có nhận ra việc được ở bên cạnh nàng với chàng là niềm hạnh phúc, dù rằng chàng có thể nhìn thấy “ánh sáng” ở nàng. Có phải chàng đang phải trả giá không? Phải, và chàng sẽ tiếp tục trả

giá chừng nào điều đó còn khuất phục được nàng, để được ngồi cùng nàng bên bờ hồ nói về tình yêu, và để được nghe nàng nói về điều đó. Tốt hơn hết là không nắm bắt bất cứ một cơ hội nào, không vội vàng gấp gáp, và không nói bất kỳ điều gì cả.

Ralf Hart thôi việc giày vò bản thân và một lần nữa tập trung hơn vào trò chơi mà họ vừa cùng nhau tạo ra. Người phụ nữ trước mặt chàng đã đúng; rượu vang, lò sưởi, những điều thuốc và sự đồng hành không đủ cho họ; một kiểu say mê khác, một ngọn lửa nóng bỏng khác là điều bắt buộc phải có.

Maria mặc một chiếc váy hai dây; nàng đang để trần một bên ngực; và chàng có thể nhìn thấy làn da của nàng, sẫm màu chứ không xanh tái. Chàng thèm khát nàng. Chàng thèm khát nàng mãnh liệt.

Maria nhận thấy sự thay đổi trong ánh mắt Ralf. Biết rằng mình đang được khao khát, nàng bị kích động hơn bất cứ điều gì khác. Những công thức máy móc đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa – Em muốn làm tình với anh, em muốn kết hôn, em muốn anh để có khoái lạc tốt cùng, em muốn anh để có một đứa con, em muốn trao gửi tất cả. Không, sự khao khát hoàn toàn là xúc cảm tự do, nó được thả ra trong không khí, sự rung động, nó lấp đầy cuộc sống bằng sự quyết tâm để có được một điều gì đó – và thế là đủ, sự khao khát sẽ mang tất cả tới trước nó, sẽ chuyển dời cả núi, sẽ khiến nàng có cảm giác âm ướt.

Khao khát là khởi nguồn của mọi điều – nó khiến nàng rời khỏi đất nước của mình, khám phá một thế giới mới, học tiếng Pháp, vượt qua những định kiến của bản thân, mơ về cái nông trại riêng của mình, yêu mà không đòi hỏi đền đáp, cảm thấy mình là một người phụ nữ đơn giản chỉ vì có một người đàn ông đang nhìn nàng. Với một sự chậm rãi được tính toán trước, nàng tuột nốt dây áo kia, và chiếc váy trượt khỏi thân nàng rơi xuống. Sau đó nàng cởi bỏ áo ngực. Và nàng ở đó, phần trên để trần, bản khoăn tự hỏi liệu chàng có lao đến với nàng, chạm vào nàng, thốt ra những lời thề nguyện yêu đương, hay chàng đã đủ tinh tế để cảm nhận được khoái cảm tình dục ngay trong bản thân sự khao khát đó.

Mọi thứ quanh họ bắt đầu biến đổi, tất cả âm thanh đều biến mất; lò sưởi,

những bức tranh và những cuốn sách dần tan biến, tất cả nhường chỗ cho một trạng thái xuất thần siêu thực, ở đó chỉ có duy nhất một thứ tồn tại, sự khao khát, và không còn điều gì quan trọng nữa.

Chàng vẫn không cử động. Đầu tiên, nàng cảm thấy có đôi chút e thẹn trong mắt chàng, nhưng điều đó diễn ra không lâu. Chàng đang nhìn nàng, và trong thế giới tưởng tượng của chàng, chàng đang vuốt ve nàng bằng những lời nói, họ đang làm tình, mồ hôi toát ra, cuốn chặt lấy nhau, hòa lẫn sự dịu dàng và mãnh liệt, họ gọi nhau tuyệt vọng và cũng rên lên trong niềm khoái lạc.

Trong thế giới thực này, dù hai người không nói lời nào, cũng không hề cử động, nhưng chính điều đó còn khiến nàng thấy bị kích thích hơn, bởi vì nàng cũng được tự do để nghĩ đến bất cứ điều gì nàng thích. Nàng đang muốn chàng chạm vào nàng một cách dịu dàng, nàng đang mở rộng đôi chân, nàng đang thủ dâm ngay trước mặt chàng, đang nói những điều lãng mạn nhất và những điều dâm dục nhất, như thể họ là một và vẫn luôn là thế; nàng có vài cơn cực khoái, nàng những muốn đánh thức những người láng giềng, đánh thức cả thế giới này bằng những tiếng kêu gào của nàng. Người đàn ông của nàng đang ở đây, đó là người đang mang đến cho nàng khoái lạc và niềm vui sướng, với người đó nàng có thể là con người thật sự của nàng, với người đó nàng có thể nói về những vấn đề của riêng nàng trong chuyện chăn gối, và nói với chàng rằng nàng vui như thế nào khi được ở cùng chàng đến hết đêm nay, đến hết tuần này, đến hết cuộc đời nàng.

Những giọt mồ hôi bắt đầu xuất hiện trên vầng trán họ. Đó là vì hơi nóng của lò sưởi, người này nói thầm trong tâm trí với người kia. Nhưng cả người đàn ông và người đàn bà ở trong căn phòng đó đều đã chạm đến giới hạn của họ, kiệt sức trong thế giới tưởng tượng của họ, cùng nhau trải qua những khoảnh khắc tuyệt vời. Họ cần phải ngừng lại, bởi nếu họ tiến thêm một bước nữa, phép màu đó sẽ bị hiện thực làm tan biến mất.

Rất chậm rãi, bởi vì kết thúc luôn khó khăn hơn là sự khởi đầu, nàng mặc lại áo ngực và che đi bầu ngực của mình. Vũ trụ lại quay về như nó vốn có, mọi thứ xung quanh họ hiện dần trở lại, nàng kéo chiếc váy lên, mỉm cười

và nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt chàng. Chàng nắm lấy bàn tay nàng và áp nó vào má mình, không biết chàng đã giữ nó ở đó bao lâu, hay giữ chặt đến mức nào.

Nàng muốn nói với chàng rằng nàng yêu chàng. Nhưng điều đó sẽ phá hỏng mọi thứ, nó có thể khiến chàng hoảng sợ, hoặc, tồi tệ hơn, có thể khiến chàng nói rằng chàng cũng yêu nàng. Maria không muốn điều đó vì sự tự do trong tình yêu của nàng là tùy thuộc vào việc nàng không đòi hỏi hay hy vọng một điều gì.

“Không người nào có thể biết được rằng việc trải qua khoái lạc trước cả khi chạm vào người kia là điều hoàn toàn có thể. Những lời nói, những cái nhìn, tất cả chúng đều chứa đựng bí mật của vũ điệu này. Nhưng đoàn tàu đã đến rồi, chúng ta sẽ đi những con đường riêng của mình. Em hy vọng có thể đi cùng anh trên cuộc hành trình tới...nơi nào?”

“Trở lại Geneva”, Ralf đáp.

“Bất cứ ai là người hay quan sát, hay khám phá, họ sẽ biết rằng nguồn sinh lực của nhục cảm còn đến trước cả khi nhục cảm hiện diện. Niềm khoái lạc vĩ đại nhất không phải là nhục cảm, mà chính là niềm đam mê và cùng với nó quan hệ chần gối được thực hiện. Khi sự đam mê mãnh liệt lên tới cao độ, thì sự giao hợp sẽ cũng hoàn tất điệu nhảy đó, nhưng bản thân việc giao hợp không bao giờ là mục đích chính yếu cả.”

“Em đang nói về chuyện yêu đương cứ như là một cô giáo vậy.”

Maria tiếp tục nói, bởi vì đây là phương thức phòng vệ của nàng trước chàng, là cách nàng nói về mọi điều mà không giao nộp mình cho bất cứ điều gì cả.

“Không một ai có thể làm tình trong suốt thời gian đang yêu, kể cả khi họ không yêu cũng vậy. Khi cả hai cơ thể gặp nhau, chỉ giống như một ly nước đầy tràn mà thôi. Họ có thể ở cùng nhau nhiều giờ đồng hồ, thậm chí là nhiều ngày. Họ bắt đầu điệu nhảy đó một ngày và kết thúc nó vào ngày tiếp theo, hoặc – như niềm khoái lạc họ trải qua – họ có thể kéo dài nó mãi mãi. Không có 11 phút nào dành cho họ cả.”

“Cái gì cơ?”

“Em yêu anh.”

“Anh cũng yêu em.”

“Em xin lỗi, em không biết mình đang nói gì.”

“Anh cũng vậy.”

Nàng đứng dậy, hôn chàng và rời đi. Lần này nàng tự mở cửa trước, bởi vì theo sự mê tín của người Brazil, người chủ nhà chỉ phải mở cửa vào lần đầu tiên người khách ra về mà thôi.

Trích từ nhật ký của Maria, được viết vào buổi sáng hôm sau:

Đêm qua, khi Ralf Hart nhìn tôi, anh đã mở ra một cánh cửa, giống như anh là một tên trộm vậy; nhưng khi rời đi, anh ấy đã không mang theo thứ gì cả, không những thế, anh ấy đã để lại hương thơm của những bông hồng – anh ấy không phải là một tên trộm, anh ấy là vị hôn phu ngay trước ngày cưới đến thăm tôi.

Mỗi người đều trải qua sự khao khát của chính mình; đó là một phần trong kho báu riêng của mỗi chúng ta, mặc dù, giống như là một xúc cảm, nó có thể lái mọi người đi xa, nhưng nói chung, nó mang những người quan trọng đến gần ta hơn. Nó là một cảm xúc được tâm hồn tôi lựa chọn, và nó quá mãnh liệt đến mức nó có thể đầu độc mọi thứ và mọi người quanh tôi.

Mỗi ngày tôi chọn một sự thật mà tôi cố gắng sống cùng nó. Tôi cố gắng sống thực tế, hiệu quả và chuyên nghiệp. Nhưng tôi sẽ luôn vui sướng nếu có thể lựa chọn sự khát khao như người bầu bạn của tôi. Không vượt quá bốn phần, không làm giảm đi sự cô đơn của tôi, nhưng bởi vì nó là điều tốt đẹp. Phải, rất tốt đẹp.

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Chương 22

Nhìn chung thì ba mươi tám phụ nữ làm việc ở Copacabana cơ bản là người tốt, nhưng chỉ duy nhất một người trong số họ, cô gái người Philippin, Nyah, Maria coi là bạn. Những người phụ nữ làm việc ở đó tối thiểu là sáu tháng và tối đa là ba năm, bởi vì họ sẽ đều có ý định kết hôn, được sắp xếp ở vị trí như một tình nhân, hoặc nếu không còn khả năng lôi kéo được các khách hàng nữa thì khi ấy, Milan sẽ tế nhị đề nghị họ kiếm việc ở nơi khác.

Đó là lý do vì sao việc tôn trọng khách hàng của nhau là rất quan trọng, và không bao giờ được phép cố quyến rũ những người đàn ông vốn được dành cho một cô gái nào đó ngay từ khi họ bước vào quán.

Ngoài ra việc thiếu trung thực, cũng có thể mang lại nguy hiểm. Ngay tuần trước, một cô gái người Colombia đã lặng lẽ rút một con dao cạo sắc lẹm ra khỏi túi và đặt trên ly nước của một trong những cô gái người Yugoslav, cô ta nói bằng giọng điềm tĩnh nhất, cô sẽ đánh dấu vào mặt cô nàng Yugoslav kia nếu cô ta còn khăng khăng nhận những món tiền đặt cọc của một cán bộ quản lý ngân hàng, vốn là khách hàng thường xuyên của cô gái Colombia này. Cô nàng Yugoslav nói rằng người đàn ông đó hoàn toàn không bị ràng buộc, và nếu anh ta chọn cô ta, thì cô ta không thể nói không được.

Tối đó, người đàn ông đến, chào cô gái Colombia, nhưng lại đi đến bàn của cô nàng Yugoslav. Họ đã uống, nhảy và cô nàng Yugoslav nháy mắt với cô gái Colombia (theo Maria thì đó là một sự khiêu khích quá xa), như thể đang nói: “Thấy chưa? Anh ta chọn tôi!”

Nhưng cái nháy mắt đó còn chứa đựng nhiều điều không thể nói ra: Anh ta

chọn tôi bởi vì tôi xinh đẹp hơn, bởi vì tôi đã đi cùng anh ta tuần trước và anh ta thích chuyện ấy, bởi vì tôi trẻ trung. Cô gái Colombia không nói gì. Hai tiếng sau, khi cô nàng Yugoslav trở lại, cô gái Colombia ngồi xuống cạnh cô ta, rút con dao cạo ra khỏi túi và rạch thẳng một đường vào mặt cô nàng Yugoslav, gần tai cô ta. Đó không phải là một vết cắt sâu, và nó không nguy hiểm, nhưng nó cũng đủ để lưu lại một vết sẹo nhỏ, nhắc nhở cho cô nàng nhớ về buổi tối hôm đó. Cả hai bắt đầu đánh nhau, máu phun ra khắp nơi làm khách hàng sợ hãi bỏ đi.

Khi cảnh sát tới và muốn biết rõ chuyện gì đang diễn ra thì cô nàng Yugoslav nói rằng cô ta đã bị một chiếc ly thủy tinh rơi từ cái giá xuống cắt vào mặt (không hề có cái giá nào ở Copacabana cả). Đó là luật im lặng, hoặc là cái mà các cô gái điếm Italia thích gọi là *omertà* (xuất phát từ tiếng Tây Ban Nha có nghĩa là *Nam tính* – đây là một thái độ hành xử phổ biến ở các vùng phía nam Italia, như Italia, Sicily, Calabria, và Campania, nơi các tổ chức tội phạm như mafia phát triển mạnh. Omertà thường được định nghĩa chung là “luật im lặng”): bất kỳ vấn đề gì được giải quyết ở Rue le Berne, từ chuyện yêu đương cho đến chết chóc, tất cả sẽ được giải quyết, nhưng không có sự can thiệp của luật pháp. Ở đó, họ làm theo luật của riêng họ.

Cảnh sát biết về *omertà* và cũng biết rằng cô gái này đang nói dối, nhưng họ không cố chấp – việc bắt giữ ai đó, gây khó dễ cho họ và rồi tống họ vào tù sẽ tiêu phí mất rất nhiều tiền đóng thuế của người Thụy Sĩ. Milan cảm ơn họ vì đã phản ứng kịp thời và đến một cách nhanh chóng, nhưng anh ta nói, đây hoàn toàn chỉ là một sự hiểu lầm, hoặc là chủ một câu lạc bộ đối địch nào đó đang cố gây rắc rối.

Ngay khi cảnh sát rời đi, anh ta yêu cầu hai cô gái không được đến câu lạc bộ nữa. Xét cho cùng thì Copacabana là một nơi mang không khí gia đình (một lời tuyên bố mà Maria thấy khó mà hiểu thấu được) và nó có một danh tiếng để giữ gìn (điều này còn khiến nàng ngạc nhiên hơn). Ở đó

không có việc đánh nhau, bởi vì luật lệ đầu tiên là phải tôn trọng khách hàng của những đồng nghiệp khác.

Luật lệ thứ hai là sự thận trọng tuyệt đối, “giống như một nhà băng Thụy Sĩ”, anh ta nói vậy. Đây là nói trên quy mô lớn, bởi vì, ở đó, các cô gái có thể tin cậy vào các khách hàng, những người đã được lựa chọn như là một ngân hàng chọn lọc khách hàng, dựa trên tình trạng tài chính hiện thời của họ và dựa trên những lời giới thiệu mang tính cá nhân. Đôi khi cũng có sai lầm; như một vài trường hợp hiếm hoi khách không thanh toán, hay các cô gái bị làm cho sợ hãi, hoặc bị đối xử thô bạo, nhưng trong nhiều năm rông Milan đã đấu tranh để tạo lập và phát triển danh tiếng của câu lạc bộ, Milan đã trở thành một chuyên gia trong việc nhận diện ai là người nên được mời đến hay ai là kẻ không nên. Không một cô gái nào biết chính xác các tiêu chuẩn này là gì, nhưng họ vẫn thường thấy một vài người đàn ông ăn mặc bảnh bao được ông chủ câu lạc bộ nói cho biết rằng câu lạc bộ tối hôm đó đã chật chỗ (mặc dù nó trống không) và rằng nó vẫn sẽ chật chỗ vào những đêm tiếp theo (như là nói: xin đừng quay lại). Họ cũng đã thấy có những người đàn ông râu không cạo, mặc những bộ quần áo tuềnh toàng lại được Milan chào đón nồng nhiệt bằng một ly champagne. Ông chủ của Copacabana không đánh giá người ta bằng vẻ bề ngoài, và anh ta luôn luôn đúng.

Đó là một mối quan hệ công việc tốt đẹp, và dường như thích hợp cho tất cả các bên liên quan. Phần lớn các khách hàng đều là những người đã có gia đình, hoặc nắm giữ những vị trí quan trọng trong các công ty hay những nơi khác. Một số phụ nữ, những người làm việc ở đây cũng là người đã có gia đình và con cái, họ vẫn phải đi đến dự các buổi tối dành cho phụ huynh tại trường học của con cái họ, nhưng họ biết rằng họ sẽ không gặp bất cứ nguy hiểm nào về việc bị lộ tẩy; nếu một trong những vị phụ huynh khác đã đến Copacabana, họ sẽ cũng được đảm bảo như thế và vì vậy họ không nói gì cả: đó là cách hoạt động của *omertà*.

Có một tình đồng nghiệp giữa những người phụ nữ, nhưng đó không phải là tình bạn; không ai kể nhiều về cuộc đời họ. Trong một vài lần trò chuyện, Maria không hề nhận thấy sự cay đắng, tội lỗi hay nỗi buồn ở những người đồng nghiệp của nàng, chỉ có một kiểu cam chịu, nhẫn nhục, và một cách chống đối ương ngạnh kỳ lạ trong mắt họ, và như thế, họ tự hào vì cái cách mà họ đối mặt với thế giới này, độc lập và tự tin. Sau một tuần lễ, bất cứ thành viên mới nào cũng được coi là “người bạn chuyên nghiệp” và nhận được sự chỉ dẫn thường xuyên để trợ giúp cho việc giữ gìn những cuộc hôn nhân không bị ảnh hưởng bởi công việc (một cô gái điếm không thể để bị nhìn thấy vì đó là một sự đe dọa đối với một gia đình ổn định), không bao giờ chấp nhận những lời mời gặp gỡ ngoài giờ làm việc, lắng nghe những lời thú tội mà không đưa ra bất kỳ ý kiến nào, kêu rên vào lúc cực khoái (Maria đã biết được mọi người đều làm như thế, nhưng họ không nói cho nàng biết trong ngày làm việc đầu tiên bởi vì đó là một trong những mảnh lối làm ăn), nói lời chào với cảnh sát nếu gặp trên đường phố, giữ giấy phép hành nghề đúng kỳ hạn cũng như là các giấy chứng nhận sức khỏe khác, và cuối cùng là không thể tìm hiểu quá sâu vào các khía cạnh đạo đức hay luật pháp của công việc nàng đang làm; chúng vẫn là chúng, như chúng vốn thế.

Khi công việc không bận rộn, người ta hay bắt gặp Maria cầm một cuốn sách trên tay, và nàng nhanh chóng được xem như là một nhân vật trí thức trong nhóm. Đầu tiên, mọi người muốn biết liệu có phải nàng đang đọc một câu chuyện tình yêu hay không, nhưng khi họ thấy đó là những cuốn sách về các chủ đề khô khan giống như là kinh tế học, tâm lý học và – gần đây – là cách quản lý nông trại, họ đã để mặc một mình nàng tiếp tục với những nghiên cứu và ghi chép trong yên bình.

Vì nàng có rất nhiều khách hàng thường xuyên và vì nàng đến Copacabana đều đặn mỗi tối, thậm chí cả khi câu lạc bộ không bận rộn, nên nàng có được sự tin tưởng của Milan và cả sự ghen tỵ của đồng nghiệp; họ nói nàng tham vọng, kiêu ngạo, chỉ nghĩ đến việc kiếm tiền – một chút trong đó là sự

thật, nhưng nàng thích hỏi xem chẳng phải họ đều ở đó vì cùng một lý do hay sao.

Dù thế nào chẳng nữa, những lời bình luận như thế chẳng bao giờ giết chết ai – chúng là một phần trong cuộc sống của bất cứ người nào có được thành công, và tốt nhất là nên làm quen với những điều đó, hơn là để cho chính nàng bị đi chệch khỏi hai mục tiêu: trở về Brazil vào một ngày đã được định sẵn và mua một nông trại.

Giờ đây, Ralf Hart luôn xuất hiện trong mọi ý nghĩ của nàng từ sáng sớm cho đến đêm khuya, và lần đầu tiên nàng có thể cảm thấy hạnh phúc với một người tình vắng mặt như thế - dù nàng có hơi hối hận là đã thú nhận tình yêu của mình với chàng, như thế là nàng đang mạo hiểm đánh mất mọi thứ. Nhưng nàng có gì để mất chứ, nếu nàng không hề đòi hỏi được đổi lại thứ gì? Nàng nhớ cái cách mà trái tim nàng đập nhanh hơn khi Milan đề cập rằng Ralf là – hoặc đã là – một khách hàng đặc biệt. Điều đó có ý nghĩa gì? Nàng cảm thấy bị phản bội và đổ kỵ.

Cảm thấy ghen tuông là điều bình thường, mặc dù cuộc đời đã dạy cho nàng biết rằng thật vô ích khi nghĩ mình có thể sở hữu người khác – bất kỳ ai tin vào điều đó đều chỉ là đang tự lừa dối chính họ mà thôi. Bất chấp điều này, nàng vẫn không thể ngăn cản chính mình có những cảm giác ghen tuông, hoặc có những suy nghĩ thông minh, cao thượng về nó, hoặc thậm chí là nghĩ đến nó như một minh chứng cho sự yếu đuối.

“Tình yêu mạnh mẽ nhất là tình yêu có thể biểu hiện sự yếu đuối của nó. Dù sao đi nữa, nếu tình yêu của tôi là thực (và không phải chỉ là cách làm sao nhãng bản thân, lừa dối chính mình, và để cho thời gian – thứ mà có vẻ luôn đứng yên trong cái thành phố này – cũng trôi đi)”, thì tự do sẽ chinh phục sự đổ kỵ và mọi nỗi đau mà nó gây ra cho tôi, vì nỗi đau cũng là một phần của quá trình tự nhiên. Bất kỳ ai đã chơi thể thao đều biết điều này: nếu bạn muốn đạt được những mục tiêu của mình, bạn phải chuẩn bị cho việc trải qua sự khó chịu mỗi ngày, đó là sự đau đớn và thiếu thoải mái.

Ban đầu, nó không dễ chịu gì và làm mai một dần động cơ thúc đẩy hành động, nhưng cùng lúc ấy bạn lại nhận thấy nó chính là một phần trong quá trình cảm thụ những điều tốt đẹp, và khi thời điểm đó đến, nếu bạn không cảm thấy đau đớn, bạn sẽ có một cảm giác rằng những bài tập thể dục không có hiệu quả như mong đợi.

Sự nguy hiểm chính là khi ta quá tập trung vào vết thương đó, cho nó một cái tên riêng, và giữ nó hiện diện thường xuyên trong những suy nghĩ của mình. Ông Chúa, Maria đã có thể tự xoay sở để giải thoát cho bản thân nàng khỏi điều đó.

Dù vậy, đôi khi nàng vẫn bắt gặp mình đang băn khoăn tự hỏi xem giờ này chàng đang ở đâu, tại sao chàng không đến gặp nàng, nếu chàng đã thấy rằng toàn bộ câu chuyện về sân ga và ham muốn bị kìm nén là điều ngu ngốc, thì liệu có phải chàng đã ra đi mãi mãi chỉ vì nàng đã thú nhận tình yêu dành cho chàng hay không.

Để những suy nghĩ mơ mộng không biến thành sự đau khổ, nàng đã phát minh ra một phương pháp: Khi có điều gì đó tốt đẹp để làm cùng với Ralf Hart xuất hiện trong đầu nàng – có thể là lò sưởi và rượu vang, hay một ý tưởng mà nàng sẽ rất vui nếu được bàn luận cùng chàng, hoặc đơn giản chỉ là sự mong ngóng dễ chịu muốn biết khi nào chàng sẽ trở lại – Maria sẽ dừng việc nàng đang làm, mỉm cười, ngược nhìn lên trời và cảm tạ vì nàng đang được sống, và không hy vọng gì từ người đàn ông mà nàng yêu.

Còn nếu trái tim nàng bắt đầu phàn nàn về sự vắng mặt của chàng hoặc về những điều nàng không nên nói trong khi họ ở bên nhau, nàng sẽ tự nói với chính mình:

“Ồ, vậy mà muốn nghĩ về điều đó, đúng không? Được thôi, thế thì, mà hãy làm điều mà thích, trong khi tao tiếp tục những việc khác quan trọng hơn.”

Nàng sẽ tiếp tục đọc sách hoặc, nếu nàng đang ở ngoài đường, nàng sẽ chú

ý đến mọi thứ xung quanh như: những màu sắc, những con người, những âm thanh- đặc biệt là những âm thanh, âm thanh của bước chân của nàng, âm thanh của những trang giấy được lật giở, âm thanh của những chiếc ô tô, âm thanh của những cuộc trò chuyện, và cuối cùng, cái ý nghĩ không thích hợp cũng bị gạt bỏ. Nếu nó quay lại sau năm phút, nàng sẽ lặp lại chu trình đó cho tới khi những ý nghĩ tự thấy chúng được chấp nhận nhưng vẫn có một sự chối từ nhẹ nhàng, chúng sẽ tránh xa nàng trong khoảng thời gian đáng kể.

Một trong những “suy nghĩ tiêu cực” của nàng là khả năng không bao giờ được gặp lại chàng. Với một chút kinh nghiệm và một sự thỏa thuận lớn với lòng kiên nhẫn của bản thân, nàng đã điều khiển để nó thành một “suy nghĩ tích cực”: khi nàng ra đi, với mái tóc dài lổm mổm, một nụ cười trẻ thơ và một giọng nói nghiêm nghị, từ tốn. Nhiều năm sau, nếu có ai đó hỏi nàng, nơi nàng đã đến khi còn trẻ như thế nào, nàng có thể đáp rằng: “Rất đẹp, và đáng yêu, và đáng để được yêu”

Trích từ nhật ký của Maria, trong một buổi tối làm việc chèn nhả ở Copacabana:

Sau quãng thời gian tôi đã trải qua với những người đến đây, tôi đã rút ra kết luận rằng tình dục xuất hiện để được sử dụng như một chất gây nghiện: để thoát khỏi hiện thực, để quên đi những rắc rối, để thư giãn. Và giống như tất cả các chất gây nghiện khác, tình dục là một thói quen có hại và có tính hủy hoại. Nếu một người muốn dùng những chất gây nghiện, dưới dạng của tình dục hay bất cứ thứ gì khác, thì đó là vấn đề của họ; và kết quả là những hành động sẽ tốt hơn hay tệ hơn tùy thuộc vào những lựa chọn của họ. Nhưng nếu chúng ta đang nói chuyện trong những thời kỳ tạo nên sự tiến bộ trong cuộc sống, thì chúng ta phải hiểu rằng “đủ tốt” rất khác so với “tốt nhất”.

Ngược lại với điều mà các khách hàng của tôi thường nghĩ, không phải bất

cứ lúc nào chuyện tình dục cũng có thể được thực hiện. Tất cả chúng ta, ai cũng đều có đồng hồ của riêng mình, và để làm tình được, thì những chiếc kim trên cả hai chiếc đồng hồ đó phải chỉ vào cùng một múi giờ. Không phải điều đó ngày nào cũng xảy ra. Nếu bạn yêu ai đó, thì bạn không thể phụ thuộc vào việc giao hợp của hai người để cảm thấy thoải mái. Hai người sống cùng nhau và yêu nhau cần điều chỉnh những chiếc kim đồng hồ với sự nhẫn nại và kiên trì, họ cần điều chỉnh chơi đùa và “đóng kịch”, cho đến khi họ nhận ra rằng việc làm tình còn mang nhiều ý nghĩa hơn là một cuộc đối mặt, nó là một “sự âu yếm” mang tính sinh lý.

Mọi thứ đều quan trọng. Nếu bạn sống cho cuộc đời mình một cách mãnh liệt, bạn sẽ luôn trải nghiệm được niềm khoái lạc và sẽ không cảm thấy cần phải quan hệ. Khi bạn quan hệ, nó sẽ nằm ngoài sự thừa thãi, bởi vì ly rượu vang đã quá đầy để có thể chảy tràn ra một cách tự nhiên, bởi vì điều đó là không thể tránh được, bởi vì bạn đang đáp lại tiếng gọi của cuộc sống, bởi vì vào thời điểm đó, và chỉ thời điểm đó thôi, bạn vừa cho phép bản thân mình đánh mất sự kiểm soát.

Tái bút: Tôi vừa đọc lại những gì tôi đã viết: Khiếp quá! Tôi đã trở nên quá mất tuệ mất rồi!

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Chương 23

Không lâu sau khi viết những điều này, lúc đó nàng đang chuẩn bị cho một buổi tối khác với vai diễn của một Bà Mẹ Hiểu Biết hay một Cô Gái Ngây Thơ, thì cánh cửa Copacabana mở ra và Terence, ủy viên quản trị của công ty ghi âm, một trong những khách hàng đặc biệt, bước vào.

Đằng sau quầy bar, Milan có vẻ hài lòng: Maria đã không làm anh ta thất vọng. Maria nhớ những lời được nói ra cùng một lúc quá nhiều và cũng quá ít: “đau khổ về tinh thần, đau đớn về thể xác, và vô vàn khoái lạc”.

“Tôi đã bay từ London đến chỉ để được gặp cô. Tôi đã nghĩ về cô rất nhiều.”

Nàng mỉm cười, cố gắng để trông không có vẻ quá khích lệ. Một lần nữa anh ta lại không tuân theo đúng trình tự và không hỏi nàng có muốn uống một ly hay không, mà ngồi luôn xuống bàn của nàng.

“Khi một giáo viên giúp ai đó khám phá ra điều gì đấy, chính anh ta cũng học được một điều mới mẻ.”

“Tôi biết ý anh là gì”, Maria nói, vừa nghĩ về Ralf Hart vừa cảm thấy khó chịu với chính mình. Nàng đang ở cùng với một khách hàng khác, nàng phải tôn trọng anh ta và phải làm những điều mà nàng có thể làm để anh ta thấy hài lòng.

“Cô có muốn bắt đầu không?”

Một nghìn franc. Một vũ trụ bí ẩn. Ông chủ của nàng đang theo dõi nàng. Tin chắc nàng có thể dừng lại bất cứ khi nào nàng muốn. Ngày nàng trở về Brazil. Một người đàn ông khác, người không bao giờ đến gặp nàng.

“Anh đang vội à?” Maria hỏi.

Anh ta nói không. Điều nàng muốn là gì vậy?

“Tôi muốn một ly và điệu nhảy như thường lệ, và cả sự tôn trọng đối với

nghề nghiệp của tôi.”

Anh ta do dự trong giây lát, nhưng đó là tất cả các phần của kịch bản, chế ngự và bị chết ngự. Anh ta mua cho nàng một ly, nhảy cùng nàng, rồi gọi một chiếc taxi và đưa tiền cho nàng trong khi họ đi xuyên qua thành phố tới khách sạn lần trước. Họ vào trong, anh ta chào nhân viên gác cửa người Italia y như buổi tối đầu tiên, và họ đi lên dãy buồng cũ, nơi có thể nhìn ra dòng sông.

Terence đứng lên và lấy một chiếc bật lửa, chỉ lúc đó Maria mới để ý có rất nhiều nến được xếp quanh phòng. Anh ta bắt đầu thắp nến.

“Cô muốn biết điều gì? Tại sao tôi lại như thế này? Bởi vì, trừ phi tôi cực kỳ nhầm lẫn, cô đã thực sự thích thú buổi tối chúng ta ở cùng nhau. Cô có muốn biết tại sao cô cũng như thế không?”

“Tôi chỉ đang nghĩ rằng ở Brazil chúng tôi có một điều mê tín là anh không nên thắp sáng nhiều hơn ba thứ với cùng một bao diêm. Anh đang không tuân theo điều cấm kỵ đó.”

Anh ta phớt lờ lời nhận xét của nàng.

“Cô giống tôi. Cô không ở đây vì một nghìn franc, nhưng cũng không có cảm giác tội lỗi và sự phụ thuộc, mà vì vô vàn những phức tạp và bất an của cô. Điều đó không tốt cũng chẳng xấu, nó đơn giản là bản chất của con người.”

Anh ta cầm cái điều khiển lên và chuyển kênh một lúc cho đến khi anh ta tìm thấy chương trình tin tức về những người tỵ nạn đang cố trốn thoát khỏi một cuộc chiến tranh.

“Cô có nhìn thấy điều đó không? Cô đã bao giờ xem những chương trình như thế trước mặt mọi người chưa? Cô đã bao giờ đứng ở một gian bán báo và nhìn thấy những dòng tiêu đề như thế chưa? Thế giới này thích thú với sự khốn khổ và đau đớn. Có cả sự bạo tàn trong cái cách chúng ta nhìn những điều này, và sự khổ tâm trong phần kết luận của chúng ta, chúng ta không cần phải biết tất cả những điều này để được vui vẻ, chúng ta đang

theo dõi những bi kịch của họ và đôi khi trải qua cùng với họ.”

Anh ta rót ra hai ly champagne, tắt tivi và tiếp tục thả nển, hoàn toàn vi phạm vào điều cấm kỵ mà Maria nhắc đến.

“Như tôi đã nói, đó là thân phận con người. Kể từ khi chúng ta bị tống ra khỏi thiên đàng, chúng ta vừa đau khổ, vừa khiến người khác đau khổ hoặc dõi theo sự đau khổ của những người khác. Nó nằm ngoài tầm kiểm soát của chúng ta.”

Từ phía ngoài vọng vào tiếng sấm và ánh chớp; một cơn bão lớn đang đến.

“Nhưng tôi không thể làm điều đó”, Maria nói. “Có vẻ thật ngớ ngẩn khi tôi giả bộ rằng anh là ông chủ của tôi và tôi là nô lệ của anh. Chúng ta không cần “rap hát” để tìm kiếm sự đau khổ; cuộc đời cho chúng ta nhiều hơn cả những cơ hội chúng ta có rồi.”

Terence vừa thả nển xong. Anh ta cầm một cây nển lên và đặt nó vào giữa bàn, rồi phục vụ thêm champagne, và trứng cá muối. Maria uống rất nhanh, và nghĩ về một nghìn franc trong túi xách của nàng, về con người kỳ lạ này, vừa có sức mê hoặc lại vừa làm nàng sợ hãi, về cách mà nàng có thể kiểm soát nỗi sợ hãi của mình. Nàng biết rằng, với anh ta, sẽ không có đêm nào lại giống đêm nào cả, nàng không thể đe dọa anh ta.

“Ngồi xuống.”

Giọng nói của anh ta thay đổi từ dịu dàng sang độc đoán. Maria tuân theo, và một làn sóng từ trái tim quét lên thân thể nàng; mệnh lệnh đó thật quen thuộc, nàng cảm thấy an tâm hơn.

“Đó là một kịch bản. Ta vừa bước vào vở diễn.”

Thật tốt khi được ra lệnh. Nàng sẽ không phải suy nghĩ, chỉ tuân theo. Nàng xin thêm chút champagne, và anh ta mang đến vodka; nó bốc lên đầu nhanh hơn, được thư giãn hơn và ngon hơn với món trứng cá muối.

Anh ta mở chai rượu; dù ít hay nhiều Maria đang uống một mình trong khi lắng nghe tiếng sấm chớp bên ngoài. Mọi thứ đang cùng hòa vào để tạo ra

một khoảnh khắc hoàn hảo, như thể năng lượng của cả bầu trời và trái đất đều đang phô bày cái mặt bạo tàn cả nó.

Sau một lúc, Terence lấy từ tủ ra một chiếc va li nhỏ và đặt nó trên giường.

“Đừng động đây.”

Maria ngồi im bất động. Anh ta mở chiếc va li và lấy ra hai cái còng tay bằng kim loại màu vàng.

“Hãy ngồi giàng chân ra.”

Nàng làm theo – không có khả năng lựa chọn, chỉ ngoan ngoãn làm theo bởi vì nàng muốn vậy. Nàng thấy anh ta đang nhìn vào giữa hai chân nàng, anh ta có thể thấy quần lót màu đen của nàng, đôi tất dài, bắp đùi của nàng, anh ta có thể tưởng tượng lông mu ở chỗ kín và bộ phận thể hiện giới tính của nàng.

“Đứng lên.”

Nàng đứng phắt dậy từ chiếc ghế bành đang ngồi. Nàng thấy khó có thể đứng thẳng được và nhận ra nàng uống nhiều hơn nàng nghĩ.

“Đừng nhìn ta. Hãy cúi thấp xuống, tôn trọng ông chủ của người!”

Trước khi cúi thấp, nàng nhìn thấy một chiếc roi da mảnh được rút ra từ chiếc va li và được quất vun vút trong không khí, như thể nó có cuộc sống của riêng nó.

“Uống đi. Giữ đầu cúi thấp và uống.”

Maria uống thêm một ly, hai ly, rồi ba ly vodka. Bây giờ đây không còn là một vở kịch, nó là hiện thực: quyền kiểm soát nằm ngoài tầm tay của nàng. Nàng cảm thấy mình như một món đồ, một công cụ đơn thuần, và ý nghĩ không có gì lạ thường, có vẻ như cảm giác của sự quy phục mang đến cho nàng ý thức về sự tự do hoàn toàn. Nàng không còn là cô giáo, không còn là người hướng dẫn, an ủi, lắng nghe những lời thú tội, không còn là người kích động; trước cái sức mạnh đáng khiếp sợ của người đàn ông này, nàng chỉ là một cô gái đến từ vùng đất nội địa hẻo lánh của Brazil.

“Cởi quần áo ra.”

Mệnh lệnh này được phát ra một cách xác xược, mà không một chút ham muốn, nhưng cùng lúc đó, không gì có thể mang đến cảm giác gợi tình hơn.

Vẫn cúi đầu như một tu sĩ sùng kính, Maria cúi khụy váy và để nó trượt xuống sàn nhà.

“Không phải người đang cư xử với chính người, người biết chứ?”

Một lần nữa chiếc roi da lại vút lên trong không trung.

“Người cần phải bị trừng phạt. Sao một đứa con gái ở tuổi người lại dám làm trái ý ta? Người nên quỳ xuống trước mặt ta!”

Maria sắp quỳ xuống, thì chiếc roi da làm nàng ngừng lại; lần đầu tiên chiếc roi da chạm vào da thịt nàng – nó quất vào mông nàng. Cảm giác đau nhói, nhưng có vẻ không để lại dấu vết nào.

“Ta đã bảo người quỳ xuống sao?”

“Không.”

Cái roi lại quất nhẹ vào mông nàng.

“Nói: Không, thưa ngài!”

Một cái vụt nhức nhối khác. Trong một giây thoáng qua, điều đó đã xảy ra đến với nàng, dừng lại ngay bây giờ, hay lựa chọn đi tới cùng, không phải vì tiền, mà bởi điều anh ta đã nói trong lần đầu tiên – chỉ có thể nhận biết được bản thân khi đã vượt qua những giới hạn của nó mà thôi.

Và đây là một điều mới mẻ, nó là một Cuộc Phiêu Lưu, và nàng có thể quyết định nếu nàng không muốn tiếp tục, nhưng lúc này, nàng đã không còn là cô gái chỉ có ba mục tiêu trong đời nữa, không còn là người kiếm tiền nhờ thân xác của mình nữa, không còn là cô gái đã gặp người đàn ông có chiếc lò sưởi đang cháy và thích kể những câu chuyện nữa. Ở đây, nàng không là ai cả, nghĩa là nàng có thể làm mọi thứ mà nàng chưa bao giờ mơ tới.

“Cởi nốt quần áo ra. Và đi lại để ta có thể nhìn người.”

Nàng lại vâng lệnh, tiếp tục cúi đầu, im lặng. Người đàn ông đang nhìn nàng, vẫn mặc đầy đủ quần áo và cực kỳ bình thản, không phải là người đã tán chuyện với nàng trên đường từ câu lạc bộ tới đây - anh ta là một Ulysses (hay còn gọi là Odysseus – Vị vua huyền thoại của xứ Ithaca, người anh hùng trong thiên sử thi bằng thơ *Odyssey* của Homer), kẻ đã bôn ba đến từ London, một Theseus (Nhân vật trong thần thoại Hy Lạp, vị vua của Athens, con trai của nàng Aethra, có hai người cha là Aegeus – vua

thành Athens và thần Poseidon. Theseus là vị anh hùng lập nhiều chiến công lẫy lừng, trong đó có chiến công đến đảo Crete và giết Minotaur – con quái vật nửa người nửa bò nhốt trong mê cung, chuyên ăn thịt những người làm vật cống nạp. Giống như hình tượng những người anh hùng Pereus, Cadmus hay Heracles, Theseus đều chiến đấu và vượt qua được những kẻ thù được đồng nhất với một tôn giáo và luật lệ xã hội cổ xưa.), kẻ đến từ thiên đường, một tên bắt cóc – kẻ đang thâm nhập vào thành phố an toàn nhất thế giới, kẻ có trái tim lạnh giá nhất trái đất. Nàng cởi quần áo lót, một lần nữa cảm thấy mình không có khả năng tự vệ. Chiếc roi da lại vút lên, lần này nó không chạm vào cơ thể nàng.

“Cúi đầu xuống! Người ở đây để bị làm nhục, để phục tùng mọi mong muốn của ta, người có hiểu không?”

“Vâng, thưa ngài.”

Anh ta túm lấy hai cánh tay nàng và đeo chiếc còng đầu tiên vào hai cổ tay.

“Người sắp có một sự trừng phạt tuyệt vời. Cho tới khi người học được cách cư xử với chính bản thân người.”

Anh ta đánh vào mông nàng bằng mu bàn tay. Maria bật khóc; lần này nàng đã bị đau.

“Ồ, vậy người đang phàn nàn, phải không? Được, ta vẫn chưa bắt đầu đâu.”

Trước khi nàng có thể làm gì, anh ta đã nhét miếng da vào miệng nàng. Nó không ngăn nàng nói, nàng vẫn có thể nói “vâng” hay “đỏ”, nhưng bây giờ nàng cảm thấy rằng số mệnh của nàng cho phép người đàn ông này làm bất cứ điều gì anh ta muốn, và bây giờ nàng không thể thoát được nữa. Nàng đang trần truồng, bị bịt miệng và bị còng tay, với rượu vodka chảy trong huyết mạch còn nhiều hơn cả máu của nàng.

Một cái phát khác vào mông.

“Đi lại!”

Maria bắt đầu bước đi, làm theo những mệnh lệnh của anh ta: “đứng”, “rẽ phải”, “ngồi xuống”, “giọng chân ra”. Anh ta tiếp tục đánh nàng, nàng cảm thấy đau và nhục nhã – điều này còn dữ dội và có uy lực hơn là sự đau đớn – nàng cảm thấy như mình đang ở một thế giới khác, ở đó không có gì tồn tại, một cảm giác gần như là mộ đạo: tự hủy hoại, bị khuất phục, và hoàn

toàn đánh mất ý thức về bản ngã, ham muốn, hay ý nguyện của bản thân. Nàng đã ướt đẫm nơi vùng kín và cảm thấy bị kích thích, nhưng không thể hiểu điều gì sẽ tiếp tục.

“Quý gối một lần nữa.”

Vì luôn cúi đầu, như một dấu hiệu của sự khuất phục và nhục nhã, Maria không thể trông thấy chính xác điều gì đang diễn ra, nhưng nàng nhận thấy ở cái vũ trụ kia, trên một hành tinh khác, người đàn ông này đang thở khó nhọc, mặc quần áo, nắm chiếc roi da trong tay và đang quất lên mông nàng thật mạnh, trong khi nàng cảm thấy mình tràn đầy sức mạnh và sinh lực. Giờ nàng đã mất tất cả cảm giác xấu hổ, và không ngại ngần thể hiện khoái cảm của mình; nàng bắt đầu kêu rên, van xin anh ta sờ soạng nàng, nhưng không, người đàn ông túm lấy nàng và ném lên giường.

Anh ta buộc hai chân nàng giạng ra một cách thô bạo – dù nàng biết sự hung bạo này thực sự sẽ không tổn hại gì đến nàng – và trói chặt hai chân nàng vào hai góc giường. Giờ thì hai tay bị còng sau lưng, hai chân mở rộng, miệng bị bịt kín, khi nào thì anh ta đưa cái đó vào cửa mình của nàng đây? Chẳng lẽ anh ta không thấy rằng nàng đã sẵn sàng, nàng đang muốn phục dịch anh ta, nàng là nô lệ của anh ta, là sinh vật, là món đồ của anh ta, và sẽ làm bất cứ điều gì anh ta muốn?

“Người vẫn muốn ta đưa người đi xa hơn phải không?”

Nàng nhìn anh ta đặt cái cán của cây roi trước cửa mình của nàng. Anh ta chà xát nó, đưa qua đưa lại, và khi nó chạm vào âm vật của nàng, nàng mất hết khả năng kiểm soát. Nàng không còn khái niệm họ đã ở đó bao lâu, cũng như nàng đã bị quất đánh bao nhiêu lần, nhưng đột nhiên nàng đã chạm tới nó và có cơn khoái cảm tột đỉnh, điều mà trong những tháng qua, hàng tá, không, hàng trăm người đàn ông đều không mang tới cho nàng. Ở nơi đó ánh sáng vỡ òa, nàng thấy mình đang bước vào cái hố đen trong tâm hồn, ở nơi đó sự đau đớn mãnh liệt và nỗi sợ hãi trộn lẫn vào nhau với toàn bộ niềm khoái lạc, nó đẩy nàng đi xa hơn tất cả những ranh giới mà nàng đã từng biết đến, nàng rên rỉ, kêu thét, tiếng kêu của nàng bị bóp nghẹt vì miếng da bịt miệng. Nàng quần quai trên giường, cảm thấy chiếc còng cửa vào hai cổ tay và những cái dây da siết chặt vào hai mắt cá chân. Nàng cử

động như chưa bao giờ cử động một cách chính xác bởi vì lúc này nàng không thể cử động. Nàng gào thét như chưa từng gào thét bởi vì có miếng da trên miệng nên sẽ không ai nghe được tiếng của nàng. Đây là sự đau đớn và khoái lạc, đầu cán cầm của cây roi được ấn mạnh hơn bao giờ hết vào âm vật của nàng và cơn khoái lạc tràn ra ngoài miệng của nàng, cửa mình của nàng, những lỗ chân lông của nàng, đôi mắt của nàng, làn da của nàng. Nàng bước vào trạng thái như không có thực, một cách chậm rãi, rất chậm rãi, nàng bắt đầu rơi xuống; giờ không còn chiếc roi da ấn vào giữa hai chân nàng nữa, chỉ có mái tóc xõa ra như một trận mưa tuôn ngọt ngào, đôi bàn tay đã thoát ra khỏi chiếc còng, không còn sợi dây da trói quanh cổ chân.

Nàng nằm đó, bối rối, không thể nhìn người đàn ông này bởi nàng thấy hổ thẹn, bởi những tiếng kêu thét của nàng, bởi niềm khoái lạc cực điểm của nàng. Anh ta đang vuốt ve mái tóc nàng và cũng đang thở rất nặng nhọc, nhưng cái khoái lạc này là hoàn toàn của riêng nàng; anh ta đã không tham dự vào cái khoảnh khắc cực kỳ sung sướng đó.

Cơ thể trần truồng của nàng ngượng ngùng với cái cơ thể được che kín bằng quần áo của người đàn ông này, người đã kiệt sức vì quát thét những mệnh lệnh và giữ quyền điều khiển trong tình huống vừa qua. Nàng không biết phải nói gì, hay làm gì để tiếp tục, nhưng nàng cảm thấy an toàn và được bảo vệ, vì anh ta đã mời nàng đến một nơi rất sâu trong chính con người nàng, nơi nàng chưa bao giờ biết đến; anh ta là người bảo vệ và là ông chủ của nàng.

Nàng bắt đầu khóc, và anh ta kiên nhẫn chờ cho đến khi nàng không khóc nữa.

“Anh đã làm cái gì với tôi thế?” Nàng hỏi anh ta bằng giọng nói đầy nước mắt.

“Điều mà cô muốn tôi làm.”

Nàng nhìn anh ta, cảm thấy nàng cần anh ta một cách tuyệt vọng.

“Tôi đã không bắt ép cô hay ra lệnh cho cô làm bất cứ điều gì, tôi cũng không nghe thấy cô nói “vâng””; tôi chỉ có duy nhất cái quyền lực mà cô đã trao cho tôi. Không có bốn phận, không có sự hăm dọa từ phía tôi, chỉ có ý

nguyện của bản thân cô thôi, nhưng cái quyền lực duy nhất đó đã đẩy cô vào sự dẫn dắt của chính sự tự do trong cô.”

Chiếc còng tay. Những sợi dây da quanh cổ chân. Miếng da bịt miệng. Sự làm nhục đó còn ghê gớm hơn và có uy lực hơn bất kỳ nỗi đau đớn nào. Và cho đến khi ấy – có vẻ như anh ta đã luôn đúng – cảm xúc này là một sự tự do hoàn toàn. Maria cảm thấy tràn đầy sức sống và sinh lực, và nàng ngạc nhiên khi nhận thấy người đàn ông bên cạnh nàng đang hoàn toàn kiệt sức.

“Anh đã đạt được cực khoái rồi chứ?”

“Không” anh ta nói, “chủ nhân ở đây là để điều khiển nô lệ. Khoái lạc mà kẻ nô lệ có là niềm vui của chủ nhân.”

Điều này chẳng có ý nghĩa gì cả, bởi vì nó không phải là phương thức vốn có trong lịch sử, nó không phải là phương pháp cao trong thực tế. Nhưng ở thế giới hoang đường đó, nàng ngập tràn ánh sáng, trong khi anh ta có vẻ mờ đục và kiệt quệ.

“Cô có thể đi bất cứ khi nào cô muốn”, Terence nói.

“Tôi không muốn đi, tôi muốn hiểu.”

“Chẳng có gì để hiểu cả.”

Nàng đứng dậy với tất cả vẻ đẹp và sự mạnh mẽ của tấm thân trần. Nàng rót hai ly rượu vang, châm hai điếu thuốc và đưa cho anh ta một điếu – vai diễn đã bị đảo ngược, giờ nàng là người hầu gái phục vụ cho tên nô lệ này, thưởng công cho anh ta vì đã đem đến khoái lạc cho nàng.

“Tôi sẽ mặc quần áo và rời khỏi đây, nhưng trước tiên, tôi muốn nói chuyện một chút.”

“Chẳng có gì để nói cả. Đó là tất những gì tôi muốn, và cô thật tuyệt diệu. Bây giờ tôi mệt rồi và tôi phải trở lại London vào ngày mai.”

Anh ta nằm xuống, nhắm mắt lại. Maria không biết liệu có phải anh ta chỉ giả vờ ngủ hay không nhưng nàng không quan tâm; nàng ung dung hút hết điếu thuốc và chậm rãi uống từng ngụm rượu vang, nàng ép sát mặt vào khuôn kính cửa sổ, nhìn ra phía bên kia hồ nước và ước mong rằng ai đó, ở bờ bên kia, có thể nhìn thấy nàng – trần truồng, no nê, thỏa mãn, và tự tin.

Nàng mặc quần áo và rời đi mà không nói một lời tạm biệt, cũng chẳng bận tâm việc nàng là người mở cửa hay anh ta, bởi vì nàng không chắc chắn

mình có muốn quay lại không.

Terence nghe thấy tiếng khép cửa, chờ xem nàng có quay lại không và nói đã để quên thứ gì đó. Sau vài phút, anh ta mới trở dậy và châm điếu thuốc khác.

Cô gái này có phong cách, anh ta nghĩ. Cô ta đã trụ vững được trước cái roi da, mặc dù đây là cách cũ nhất, thông dụng nhất, và ít tính trừng phạt nhất. Trong khoảnh khắc, anh ta ngồi đó nhớ lại lần đầu tiên anh ta ném trái mồi quan hệ bí ẩn giữa hai thực thể tồn tại, nhưng chỉ có thể đạt được gần gũi như thế bằng việc chịu đựng đau đớn.

Mỗi ngày, hàng triệu đôi ở ngoài kia thực hành cái nghệ thuật thống dâm và ác dâm (sự kết hợp giữa tính ác dâm và sự thống dâm trong một con người, mỗi kiểu biểu lộ ở một thời điểm khác nhau) này, mà thậm chí còn không nhận ra điều đó. Họ đi làm, về nhà, phàn nàn về mọi thứ, lãng mạ, sỉ nhục vợ hoặc bị cô ta sỉ nhục, cảm thấy khốn khổ, nhưng là vì bị trói chặt vào sự thiếu hạnh phúc của chính họ mà không nhận ra rằng chỉ cần một hành động thiện ý, một lời tạm biệt cuối cùng, để được giải thoát khỏi sự áp bức đó. Terence có kinh nghiệm này với vợ của mình, một ca sĩ nổi tiếng người Anh; anh bị sự ghen tuông hành hạ, anh đã tưởng tượng, tiêu tốn nhiều ngày trời, đầu độc mình bằng nỗi đau giết người đó, nhiều đêm rùng rợn uống say một cách vô vọng. Cô ta yêu anh và không thể hiểu tại sao anh lại hành xử như vậy; anh yêu cô ta và không thể hiểu được chính cách hành xử của mình. Nó như là sự đau đớn cực độ về thể xác mà một người phải chịu đựng nhưng lại là cần thiết, là điều cơ bản của cuộc sống.

Một ngày nọ, một nhạc công – kẻ mà Terence vẫn luôn nghĩ hẳn ta rất kỳ lạ, bởi vì hẳn dường như là qua bình thường giữa tất cả những con người kỳ cục khác – hẳn ta để quên một cuốn sách trong studio: *Thần vệ nữ trong những bộ lông thú* của tác giả Leopold von Sacher-Masoch (Leopold Ritter von Sacher- Masoch (1836-1895): Nhà văn, nhà báo người Áo, nổi tiếng nhờ loạt truyện viết về cuộc sống của người Galician và những tiểu thuyết lãng mạn. Thuật ngữ *masochism* – bạo dâm và khổ dâm bắt nguồn từ tên của ông.). Terence đọc lướt nó và anh ta bắt đầu hiểu bản thân mình hơn.

“Người phụ nữ đáng yêu trút bỏ bộ đồ của cô ta và cầm một chiếc roi da

dài có tay cầm ngắn.” “Anh đang đòi hỏi điều này”, cô ta nói “vì vậy em sắp sửa đánh anh”. “Ồ, phải”, cô ta thì thầm với người tình, “làm ơn, em van xin anh đấy.”

Vợ Terence đang luyện tập ở phía bên kia của tấm kính. Cô yêu cầu họ tắt mic để các nhạc công nghe được rõ hơn, và họ đã làm vậy. Terence nghĩ có lẽ cô đang hẹn hò với tay chơi piano đó, và anh nhận ra cô ta đang khiến anh phát điên, nhưng có thể giờ đây Terence đã quá quen với đau đớn đến nỗi anh không thể sống thiếu nó.

“Em sắp sửa quất anh”, người phụ nữ trần truồng trong cuốn sách anh đang đọc nói. “Ồ, phải, làm ơn, em van xin anh.”

Anh ta là người đàn ông đẹp trai, và được coi là nhân vật quan trọng trong công ty ghi âm này, tại sao anh ta lại cần một cuộc sống như vậy?

Bởi vì anh ta muốn thế. Anh ta đáng chịu đau khổ bởi vì cuộc đời đã quá tử tế với anh ta, và anh ta không đáng được nhận tất cả những phước lành may mắn – tiền bạc, sự tôn trọng, sự nổi tiếng. Anh ta cảm thấy con đường sự nghiệp đang dẫn anh ta tới một điểm mà ở đó anh ta sẽ trở nên bị phụ thuộc vào sự thành công, điều đó làm anh ta sợ hãi, vì anh ta từng chứng kiến rất nhiều người bị rơi thẳng xuống từ những nấc thang danh vọng cao sang.

Anh ta đọc cuốn sách. Anh ta bắt đầu đọc mọi thứ nói về cái liên minh bí ẩn giữa đau đớn và khoái lạc mà anh ta có thể tìm thấy. Vợ anh ta tìm thấy những cuốn video mà anh ta thuê và những cuốn sách anh ta giấu, cô hỏi những thứ đó là gì, anh ta có bị bệnh không? Terence nói không, đó chỉ là nghiên cứu mà anh ta đang tìm hiểu để làm một cái bìa đĩa mới. Và sau đó anh ta nói một cách lãnh đạm:

“Nhưng có thể chúng ta nên thử.”

Họ đã làm. Họ bắt đầu một cách rụt rè, bẽn lễn, sử dụng sách hướng dẫn ở những cửa hàng sách khiêu dâm.

Dần dần, họ phát triển những kỹ thuật mới, đưa hành động của họ tới những giới hạn nguy hiểm, và tới lúc đó họ cảm thấy cuộc hôn nhân thậm chí còn bền vững hơn. Họ là tông phạm của một điều gì đó bị che giấu, bị cấm đoán, bị bài trừ.

Kinh nghiệm cùng trải qua của họ được biến thành nghệ thuật: họ tạo ra

những đồ trang bị mới – da có tán đinh kim loại. Vợ anh ta đã lên sâu khấu với một đôi boots, mặc quần lót có đai đeo bít tất, cầm một chiếc roi da, và khán giả đã trở nên cuồng nhiệt hơn. Đĩa ghi âm mới của cô ta leo lên top đầu trong bảng xếp hạng ở Anh rồi tiếp tục gặt hái thành công vang dội tại khắp các nước Châu Âu khác. Terence kinh ngạc vì cái cách mà giới trẻ chấp nhận thể giới hoang đường của riêng anh ta như một điều hoàn toàn tự nhiên, và cách giải thích duy nhất anh ta có thể nghĩ ra là nó được xem như một phương tiện thể hiện những cảm xúc bạo lực bị kìm nén thông qua lối hành xử dữ dội nhưng cô thường vô phạt.

Chiếc roi da trở thành logo của tập đoàn và được sao chép cả trên áo phông, hình xăm giả, các đề can, bưu ảnh. Trí tuệ bẩm sinh của Terence đưa anh ta vào cuộc truy lùng tới nguồn gốc của những điều này, vì vậy anh ta có thể hiểu bản thân anh ta nhiều hơn.

Nhưng nguồn gốc không phải là giả dối, khi anh ta kể cho Maria nghe về những kẻ ăn năn sám hối cố thoát khỏi Cái Chết Đen. Suốt từ thời kỳ Đêm Trường Trung Cổ, con người đã hiểu rằng sự đau đớn, nếu được đối mặt mà không sợ hãi, sẽ là chiếc hộ chiếu để đưa anh ta đến với tự do.

Ai Cập, La Mã và Ba Tư đều chia sẻ ý niệm đó: một người đàn ông có thể cứu quốc gia và thế giới của anh ta bằng việc hy sinh chính bản thân mình. Mỗi khi có những bệnh dịch lớn tự nhiên ở Trung Quốc, thì có nghĩa là hoàng đế đang bị trừng phạt, bởi vì ông ta chính là đại diện của thần thánh trên mặt đất này. Ở Hy Lạp cổ đại, những chiến binh Sparta (là một thành bang Hy Lạp cổ đại, nằm trên sông Eurotas ở phần phía nam Peloponese. Người Sparta hình thành từ một dân tộc thiểu số sống trong lãnh thổ của họ ở Lakonia; Tất cả đàn ông tự do người Sparta đều là những chiến binh chuyên nghiệp.) giỏi nhất bị đánh roi da một lần mỗi năm, suốt từ sáng cho đến đêm, với lòng tôn kính đối với nữ thần Artemis (là nữ thần săn bắn, một trong mười hai vị thần trên đỉnh Olympus), trong khi đám đông tiếp tục thôi thúc họ, cổ vũ họ chịu đựng đau đớn cùng với phẩm giá của mình, vì đó là sự chuẩn bị cho một thế giới đầy rẫy chiến tranh. Đến cuối ngày, những thầy tu sẽ kiểm tra các vết thương trên lưng những chiến binh và dùng chúng để tiên đoán về tương lai của thành phố.

Những tu sĩ của vùng sa mạc, trong thời cổ đại, đến thế kỉ IV của một cộng đồng Cơ đốc giáo phát triển, quanh một tu viện ở Alexandria, họ sử dụng hình phạt bằng roi da như một cách để đánh đuổi ma quỷ hoặc để chứng minh sự vô ích của cơ thể trong hành trình tìm kiếm linh hồn. Lịch sử của các vị thánh đầy rẫy những ví dụ như thế - Thánh Rosa ('1586-1671' là vị thánh đầu tiên của châu Mỹ, sinh ra tại Lima, Peru.) cửa lên da thịt bà, Thánh Domingos Loracatus (hay còn gọi là Thánh Dominic Loricatus '995-1060' là vị thánh người Umbrian, sinh tại một ngôi làng Italia của vùng Luceolis gần Cantiano. Người ta kể rằng Thánh Dominic đã chịu bị đánh bằng roi trong khi vẫn ngâm các bài thánh thi, mỗi bài thánh thi Thánh Dominic chịu đánh một trăm roi) tự quất roi da lên người mình mỗi đêm trước khi đi ngủ, những kẻ tử vì đạo tình nguyện dâng hiến bản thân cho một cái chết từ từ trên thánh giá hoặc bị thú hoang xé ra từng mảnh. Tất cả bọn họ đều nói rằng sự đau đớn, một khi đã được điều khiển, có thể dẫn đến trạng thái nhập định mang tính tôn giáo.

Gần đây, những nghiên cứu không được xác nhận chỉ ra rằng một loại nấm đặc biệt với những đặc tính gây ảo giác phát triển từ những vết thương chính là nguyên nhân dẫn đến những ảo ảnh. Khoái cảm đó quá mãnh liệt nên nó đã nhanh chóng rời những tu viện và các nhà tu kín để lan rộng ra toàn thế giới.

Vào năm 1718, một *Chuyên luận về sự tự trừng phạt bằng roi* đã được xuất bản, nó chỉ ra cách để đạt đến khoái cảm thông qua sự đau đớn, nhưng không làm hại đến thân thể. Cuối thế kỷ này, đã xuất hiện hàng tá địa điểm ở Châu Âu, nơi mà người ta được chuẩn bị để chịu đựng đau đớn nhằm đạt đến niềm hoan lạc. Có những ghi chép về các ông vua và bà hoàng đã ra lệnh cho nô lệ của họ quất roi da lên người, cho đến khi họ thấy được một loại khoái cảm khác lạ - dẫu rằng càng bị kiệt sức thì càng ít hài lòng hơn. Khoái cảm ấy được tìm thấy không chỉ bằng cách bị quất roi da, mà còn bằng cách gây ra những vết thương đau đớn khác nữa.

Trong khi hút thuốc, Terence có một cảm giác thích thú tự hào khi biết chắc chắn rằng, hầu hết mọi người sẽ không thể hiểu được những gì anh ta đang nghĩ.

Tốt hơn là chỉ nên thuộc về một câu lạc bộ dành riêng cho những ai đã qua sàng lọc. Anh ta nhớ lại cuộc hôn nhân đau khổ của anh ta đã biến thành cuộc hôn nhân kỳ diệu như thế nào. Vợ anh ta biết anh ta đến thăm Geneva vì mục đích đó, cô ta không để tâm; ngược lại, trong thế giới buồn chán này, cô ta mừng là chồng mình đã có được phần thưởng anh ta mong muốn sau một tuần làm việc mệt nhọc.

Cô gái vừa rời căn phòng này đã hiểu mọi điều. Anh ta cảm thấy rằng tâm hồn anh ta đã rất gần tâm hồn cô gái, mặc dù anh ta chưa sẵn sàng để ngã vào một tình yêu mới, vì anh ta yêu vợ. Nhưng anh ta thích được nghĩ anh ta tự do và có thể mơ đến một mối quan hệ mới.

Tất cả những gì anh ta phải làm là khiến cho nàng nỗ lực hơn vào lần tới, với một sân khấu khó khăn hơn: Sự biến đổi hoàn toàn để trở thành *Thần vệ nữ trong những bộ lông thú* của Sacher-Masoch, một Dominatrix (trong tiếng Latin *dominatrix* có nghĩa là người phụ nữ thống trị hay bà chủ), một Mistress (tiếng anh có nghĩa là bà chủ, người phụ nữ nắm quyền, đồng thời cũng có nghĩa là nhân tình), có khả năng làm nhục và trừng phạt mà không có sự thương xót. Nếu nàng qua được bài kiểm tra này, anh ta sẽ sẵn sàng mở cửa trái tim để nàng bước vào.

Trích từ nhật ký của Maria, khi nàng vẫn đang say volka và khoái lạc:

Khi tôi không có gì để mất, tôi đã có mọi thứ. Khi tôi không là chính mình, tôi đã tìm thấy chính tôi.

Khi tôi trải qua sự sỉ nhục và hoàn toàn phục tùng, tôi lại tự do. Tôi không biết liệu tôi có bị ốm không, liệu tất cả có phải là một giấc mơ không, hay liệu có phải điều đó chỉ xảy ra một lần thôi không? Tôi biết rằng tôi hoàn toàn có thể sống tốt mà không cần nó, nhưng tôi muốn làm điều đó một lần nữa, để lặp lại trải nghiệm đó, để đi xa hơn nữa.

Sự đau đớn đã làm tôi sợ hãi một chút, nhưng nó không tệ bằng việc bị làm nhục, và nó chỉ là một cái cơ thôi. Khi tôi có được lần cực khoái đầu tiên

sau nhiều tháng trời, không phải do những người đàn ông tôi đã ở cùng với hàng trăm thứ khác nhau mà họ đã làm với cơ thể tôi, tôi đã cảm thấy – điều này có thể? – đến gần Chúa hơn. Tôi nhớ rằng anh ta đã nói về cách những người tự hành xác để dâng hiến sự đau đớn của họ cho việc cứu rỗi linh hồn nhân loại, họ đã tìm thấy khoái lạc như thế nào. Tôi không hề muốn cứu vớt nhân loại, hay anh ta hay chính tôi, tôi chỉ đơn giản là ở đó mà thôi.

Nghệ thuật của tình dục là nghệ thuật của sự phóng túng được kiểm soát.

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Chương 24

Lần này không phải là rạp hát, họ đang ở một nhà ga thực sự, theo yêu cầu của Maria, bởi vì nàng thích món pizza ở đó. Chẳng có gì sai trái khi đôi lúc tỏ ra bướng bỉnh một chút. Ralf đáng lẽ nên đến gặp nàng ngày hôm trước, khi nàng vẫn còn là một người phụ nữ đang tìm kiếm tình yêu, một lò sưởi đang cháy, một chai rượu vang và sự khao khát. Nhưng rồi cuộc thì cuộc đời đã lựa chọn, và hôm nay nàng đã trải qua một ngày mà không lần nào phải bắt bản thân tập trung vào những âm thanh xung quanh, hoặc lúc này đây, bởi vì đơn giản là nàng đã không còn nghĩ về Ralf; nàng đã khám phá ra những thứ khác thú vị hơn để nghĩ.

Nàng định làm gì với người đàn ông đang ngay cạnh nàng, đang ăn chiếc pizza mà có lẽ chàng không hề thích và chỉ đợi thời gian trôi đi cho đến lúc họ trở về ngôi nhà của chàng? Khi chàng đến câu lạc bộ và mời nàng uống một ly, nàng đã nghĩ đến việc nói với chàng là nàng không thích một chút nào và chàng nên tìm người khác, nhưng nàng lại có mong muốn được nói chuyện với ai đó về buổi tối hôm trước.

Nàng đã cố thử nói chuyện với một, hai cô gái điếm ở câu lạc bộ, những người đã từng phục vụ “các khách hàng đặc biệt”, nhưng sẽ không ai nói cho nàng biết điều gì cả, bởi vì nàng sáng dạ, nàng học rất nhanh và nàng đã trở thành mối đe dọa ở Copacabana. Trong tất cả những người đàn ông mà nàng biết, Ralf Hart là người duy nhất sẽ hiểu, bởi vì Milan coi chàng trên cả mức “khách hàng đặc biệt”. Nhưng chàng lại đang nhìn nàng với con mắt rạng ngời tình yêu, điều đó khiến mọi chuyện khó khăn hơn, và cách tốt nhất là không nói gì cả.

“Anh biết gì về sự đau đớn, sự chịu đựng và khoái lạc?”

Một lần nữa nàng thất bại trong việc giữ những ý nghĩ cho riêng mình.

Ralf ngừng ăn miếng pizza.

“Mọi thứ. Và nó không gây cho anh chút hứng thú nào cả.”

Câu trả lời đến ngay tức thì, Maria bị sốc. Liệu nàng có phải là người duy nhất trên thế giới này không biết về chúng không? Cái thế giới này kiểu gì vậy?

“Anh đã đổi mặt với sự xấu xa của anh và mặt tối trong anh”, Ralf tiếp tục, “anh đã ở những nơi rất sâu và cố thử mọi thứ, không chỉ ở giới hạn đó, mà còn trong nhiều giới hạn nữa. Nhưng vào buổi tối cuối cùng chúng ta gặp nhau, anh đã đi xa hơn cả những giới hạn mà anh xuyên qua sự ham muốn, mà không đau đớn. Anh đã lao xuống, đi sâu trong tâm hồn anh và anh biết rằng anh vẫn muốn những điều tốt đẹp, rất nhiều những điều tốt đẹp từ cuộc sống này.”

Chàng muốn nói: “Một trong những điều tốt đẹp đó là em, vì vậy, làm ơn, đừng đi vào con đường ấy.” Nhưng chàng đã không đủ can đảm, chàng gọi một chiếc taxi và yêu cầu người lái xe đưa họ tới bờ hồ, ở nơi đó – một khoảng thời gian dường như bất tận trước đây, họ đã cùng đi dạo vào ngày đầu tiên gặp nhau. Maria hiểu lời thỉnh cầu này và không nói gì cả; bản năng mách bảo nàng đã có rất nhiều thứ để mất, dù tâm trí nàng vẫn say trong những gì đã diễn ra đêm hôm trước.

Nàng chỉ thức tỉnh một cách bị động khi họ đến vườn hoa bên hồ; mặc dù đang là mùa hè, nhưng trời đã bắt đầu lạnh vào buổi tối.

“Chúng ta làm gì ở đây vậy?” Nàng hỏi, khi họ ra khỏi taxi. “Trời có gió. Em có thể bị cảm lạnh.”

“Anh vẫn đang nghĩ về những gì em đã nói ở nhà ga, về sự đau đớn và khoái lạc. Hãy cởi giày của em ra.”

Nàng nhớ rằng có lần, một trong những khách hàng đã đề nghị một điều tương tự, và anh ta đã bị kích thích đơn giản chỉ vì nhìn thấy đôi chân của nàng. Cuộc Phiêu Lưu sẽ không bao giờ để nàng được yên ư?

“Em sẽ bị cảm lạnh.”

“Hãy làm như anh bảo”, chàng khẳng khẳng. “Em sẽ không bị cảm lạnh nếu chúng ta hành động nhanh chóng. Hãy tin anh, như anh tin em.”

Vì một vài lý do, Maria nhận ra chàng đang cố gắng giúp nàng; có lẽ vì bản thân chàng đã từng say một loại nước đấng và lo sợ nàng cũng đang lao vào một sự mạo hiểm như thế. Nhưng nàng không muốn được giúp đỡ; nàng cảm thấy hạnh phúc với thế giới mới của nàng, ở đó nàng học được rằng, đau đớn không còn là vấn đề nữa. Rồi nàng nghĩ về Brazil, về việc không thể tìm thấy một người đồng hành để cùng chia sẻ vũ trụ khác lạ kia, và vì Brazil là thứ quan trọng nhất trong cuộc đời nàng, nên nàng đã cởi bỏ đôi giày. Mặt đất được rải lát bằng những viên sỏi nhỏ ngay lập tức cứa rách đôi tất của nàng, nhưng không sao, nàng có thể mua đôi khác.

“Cởi áo khoác của em ra.”

Nàng không thể nói “không”, nhưng, kể từ đêm qua, nàng đã quen với mọi điều xảy ra với nàng. Nàng cởi áo khoác, và thân thể vẫn còn ấm nóng của nàng phải mất một lúc mới phản ứng lại, dần dần cái lạnh bắt đầu ngấm vào người nàng.

“Chúng mình có thể vừa đi vừa nói chuyện.”

“Em không thể bước đi ở đây, mặt đất toàn là sỏi.”

“Chính xác. Anh muốn em cảm thấy những hòn sỏi này, anh muốn chúng làm em bị tổn thương và để lại sẹo, vì như anh đã nói, em vừa mới bắt đầu có một liên kết giữa đau đớn với khoái lạc, và anh cần phải xóa bỏ nó ra khỏi linh hồn em.”

Maria định nói: “Điều đó không cần thiết, em thích nó.” Nhưng nàng bắt

đầu bước đi một cách chậm chạp, và lòng bàn chân nàng bắt đầu cảm thấy bỏng rát vì cái lạnh và gờ cạnh sắc nhọn của những viên sỏi.

“Một cuộc triển lãm tranh đã đưa anh đến Nhật Bản, đó là khi anh đang bị nhấn chìm trong cái em gọi là “sự đau đớn, sự chịu đựng và khoái lạc””. Lần ấy, anh sẽ chìm sâu hơn, sâu hơn nữa, cho đến khi cuộc đời anh không còn gì cả, ngoại trừ sự thèm muốn hành hạ và được hành hạ.

Xét cho cùng, chúng ta là con người, chúng ta được sinh ra đầy tội lỗi; chúng ta cảm thấy khiếp sợ khi hạnh phúc trở thành một khả năng có thực; và chúng ta chết vì muốn hành hạ người khác, vì chúng ta cảm thấy mình bất lực, vô dụng và bất hạnh. Trả giá cho những tội lỗi của một người và trừng phạt những người phạm tội khác không phải là điều hấp dẫn phải không? Ồ, không, tuyệt vời.”

Maria vẫn bước đi, sự đau đớn và cái lạnh khiến nàng khó tập trung vào những điều chàng đang nói nhưng nàng vẫn cố gắng.

“Anh nhận thấy những dấy vết trên cổ tay em ngày hôm nay.”

Cái còng tay. Nàng đã đeo vòng tay để ngụy trang các vết đỏ, nhưng một đôi mắt chuyên gia biết phải tìm kiếm cái gì.

“Bây giờ, nếu những trải nghiệm mới đây đang dẫn em bước tiếp con đường ấy, anh sẽ không ngăn em lại, nhưng em nên biết rằng không có thứ gì ở đó có chỗ đứng trong cuộc sống thực cả.”

“Bước tiếp gì cơ?”

“Đi vào sự đau đớn và khoái lạc, những trò tàn bạo, sự khổ tâm. Hãy gọi nó theo cách em thích, nhưng nếu em chắc rằng đó là con đường đúng đối với em, anh sẽ rất buồn, anh sẽ nhớ cái cảm giác khao khát, những lần gặp gỡ, đi dạo của chúng ta dọc con đường đến Santiago, ánh sáng của em. Anh

sẽ trân trọng, giữ gìn cây bút em tặng anh, và mỗi khi anh nhóm lò sưởi, anh sẽ nhớ đến em. Nhưng anh sẽ không bao giờ tìm đến em nữa.”

Maria bắt đầu sợ hãi; nàng cảm thấy đã đến lúc phải công khai, phải nói cho chàng biết sự thật, phải ngừng việc tỏ ra mình biết nhiều hơn những gì chàng biết.

“Điều em đã trải qua gần đây – thực ra là đêm qua – là cái gì đó em chưa bao giờ từng trải qua. Và nó làm em sợ khi nghĩ rằng em chỉ có thể tìm thấy chính mình ở giới hạn tột cùng của sự hèn hạ, mất phẩm giá ấy.”

Việc nói chuyện bắt đầu trở nên khó khăn hơn vì hai hàm răng nàng đang va vào nhau cầm cập, đôi chân nàng đang thật sự rất đau.

“Cuộc triển lãm của anh được tổ chức ở một vùng gọi là Kumano, và trong số những người đến xem nó có một nghệ nhân khắc gỗ”, Ralf tiếp tục, như thể chàng không nghe thấy điều nàng vừa nói. “Ông ta không thích những bức tranh của anh, nhưng ông ta có thể nhìn thấu chúng, qua những bức tranh, ông ta nhìn rõ được những điều mà anh đang trải qua và cảm xúc của anh. Ngày hôm sau, ông ta đến khách sạn anh ở và hỏi xem liệu anh có hạnh phúc không; nếu anh hạnh phúc, anh nên tiếp tục làm điều anh thích. Nếu anh không hạnh phúc, anh nên đi cùng ông ta vài ngày.

Ông ta bắt anh đi trên sỏi, như anh đang bắt em làm hôm nay. Ông ta làm anh cảm thấy lạnh. Ông ta buộc anh hiểu cái đẹp của nỗi đau, nỗi đau do tự nhiên, chứ không phải do con người. Ông ta gọi đây là shu-gen-do (một tín ngưỡng cổ xưa của người Nhật Bản, trong đó sự khai mở và hòa hợp với

thần linh có được thông qua việc rèn luyện mối quan hệ giữa con người với tự nhiên. Shugendō theo nghĩa đen là “con đường rèn luyện và nghiên cứu”), có vẻ là một cách rèn luyện rất cổ xưa.

Ông ta nói với anh rằng anh là người không sợ sự đau đớn, và điều đó là tốt, bởi vì để nắm giữ được tâm hồn, một con người cũng đồng thời phải học cách nắm giữ cơ thể. Ông ta cũng nói rằng, anh đang sử dụng nỗi đau một cách sai lầm, và đó là điều rất tồi tệ.

Người thợ khắc gỗ không được học hành đầy đủ đó nghĩ rằng ông ta biết anh rõ hơn chính bản thân anh, và dù biết rằng ông ta đã làm phiền anh, nhưng trong lúc ấy, anh lại cảm thấy tự hào khi nghĩ những bức tranh của anh đã có khả năng thể hiện chính xác những gì anh cảm thấy.”

Maria nhận thấy một viên sỏi sắc đang cứa vào chân nàng, nhưng có thể nàng cảm thấy điều đó chỉ vì quá lạnh, cơ thể nàng đang tê cứng, và nàng chỉ theo kịp những gì Ralf Hart đang nói. Tại sao trong thế giới linh thiêng của Chúa những người đàn ông lại chỉ thích thú việc phô bày nỗi đau cả nàng thôi. Nỗi đau thiêng liêng, đau đớn và khoái lạc, đau đớn và những lời giảng giải hoặc không có gì, nhưng luôn luôn là đau đớn, đau đớn, đau đớn...

Bàn chân bị cứa của nàng lại vấp phải một hòn sỏi khác, nàng nén một tiếng kêu và tiếp tục bước đi. Lúc đầu, nàng xoay xở để duy trì sự toàn vẹn, và tự chủ của mình, điều mà chàng gọi là “ánh sáng”. Bây giờ, dù nàng đang bước đi rất chậm, với cái dạ dày cũng như tâm trí đang bị đảo lộn: nàng cảm thấy như nàng sắp sửa nôn ra hết. Nàng nghĩ đến việc dừng lại, bởi vì câu chuyện này chẳng có ý nghĩa gì cả, nhưng nàng không làm vậy.

Chàng có vẻ hoàn toàn đứng đưng, xa cách, như thế đây là cách duy nhất để giải thoát nàng khỏi những điều mà nàng không thực sự biết rõ, những điều nàng thấy rất căm dỗi, nhưng chúng sẽ để lại trong lòng nàng những dấu vết còn sâu hơn bất cứ cái còng tay nào. Dù biết rõ chàng đang cố gắng giúp nàng, nhưng thật khó khăn, nàng không thể tiến lên và cho chàng thấy ánh sáng của sức mạnh ý chí nơi nàng, sự đau đớn sẽ không thể bắt nàng suy nghĩ được, đó là sự cao quý hay phàm tục; nó chỉ là một vết thương, một sự đau đớn đang lấp đầy mọi thứ, nó khiến nàng sợ hãi và buộc nàng phải nghĩ rằng nàng cũng có những giới hạn của mình và nàng không thể tiếp tục được nữa.

Nhưng nàng bước thêm một bước.

Và một bước nữa.

Giờ thì đau đớn dường như đang lan tỏa, xâm chiếm cả tâm hồn nàng và làm suy yếu dần tinh thần nàng, bởi vì buổi trình diễn trên “sân khấu” trong một khách sạn năm sao, lố lồ, với rượu vodka, trứng cá muối trong dạ dày và một chiếc roi da giữa hai chân, là một cái gì đó khác hoàn toàn với việc bị lạnh và đi chân trần, bị những hòn sỏi cứa. Nàng đã mất phương hướng, nàng không thể nghĩ về điều duy nhất với Ralf Hart; tất cả những gì tồn tại trong cái vũ trụ của nàng giờ là những viên sỏi nhỏ, sắc cạnh, đang tạo thành con đường mòn giữa những cái cây ấy.

Rồi ngay khi nàng nghĩ đến việc từ bỏ, thì một cảm xúc kỳ lạ lại lấp đầy nàng: nàng đã đạt tới giới hạn của nàng và xa hơn, nó là một khoảng không trống rỗng, không nhận thức được những gì nàng đang cảm thấy. Đây có phải là điều mà những kẻ sám hối đã phải trải qua không? Ở một điểm tận cùng của giới hạn đau đớn, nàng đã khám phá ra cánh cửa đi vào một cấp độ khác của ý thức, và ở đó không có chỗ cho bất kỳ điều gì, ngoại trừ bản chất tự nhiên không thể thay đổi và sự bất khả chiến bại của chính nàng.

Mọi thứ quanh nàng trở thành một giấc mơ: vườn hoa được chiếu sáng yếu ớt, hồ nước tối đen, người đàn ông đang bước đi bên cạnh nàng không nói gì, lác đác vài đôi đang tản bộ, họ không nhận ra việc nàng đang đi bộ với đôi chân và khó khăn lắm mới cất bước đi được. Nàng không biết liệu có phải do cái giá lạnh hay vì vết thương, nhưng đột nhiên nàng mất hết mọi cảm giác và bước vào trạng thái không ham muốn và không sợ hãi, chỉ có duy nhất một sự bí ẩn – làm sao nàng có thể mô tả nó đây? Một sự bình yên kỳ diệu. Cái rào chắn của đau đớn không còn là một vật cản đối với nàng nữa; nàng có thể vượt xa nó.

Nàng nghĩ về tất cả những người đang nhẫn nại tự nguyện chịu đựng đau đớn và nàng ở đó, đang gánh chịu sự đau đớn của chính mình, nhưng mọi chuyện đã qua, nàng đã vượt qua biên giới của thân xác, và giờ đây chỉ có linh hồn, “ánh sáng”, và một cảm giác trống rỗng, mà ai đó, một ngày nào đó, sẽ gọi là Thiên đường. Có những nỗi đau hiển hiện và có thể chỉ bị lãng quên khi chúng ta vượt lên trên chính nỗi đau của mình.

Điều tiếp theo nàng biết là Ralf đang đỡ nàng và khoác chiếc áo khoác của chàng lên vai nàng. Chắc là nàng đã ngất xỉu vì lạnh, nhưng nàng không quan tâm; nàng đang hạnh phúc, nàng không còn thấy sợ hãi – nàng đã vượt qua được. Nàng đã không hạ thấp mình trước mặt chàng.

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Chương 25

Thời gian như kéo dài vô tận, từng phút rồi từng giờ trôi qua, chắc hẳn nàng đã thiếp đi trong vòng tay chàng, bởi khi nàng thức dậy, mặc dù trời vẫn tối, nhưng nàng đang ở trong một căn phòng chỉ có duy nhất một chiếc ti vi đặt ở góc phòng. Trăng tinh và trống vắng.

Ralf xuất hiện với một cốc chocolate nóng.

“Tốt rồi”, chàng nói, “em đã đến được nơi em cần phải đến.”

“Em không muốn uống chocolate nóng, em muốn rượu vang. Và em muốn xuống tầng dưới, chỗ của chúng mình, bên cạnh lò sưởi, với thật nhiều sách xung quanh.”

Nàng đã nói “chỗ của chúng mình”. Đó không phải là chủ ý của nàng.

Nàng nhìn xuống đôi chân mình; ngoại trừ một vết cắt nhỏ, còn lại chỉ có vài vết sưng đỏ, chúng cũng sẽ nhanh chóng biến mất sau vài giờ nữa. Với đôi chút khó nhọc, cuối cùng nàng đã xuống được tầng dưới, mà không thật sự để ý tới những thứ xung quanh. Nàng đi đến và ngồi xuống tấm thảm trải cạnh lò sưởi – nàng đã phát hiện ra là nàng luôn cảm thấy an lành và thoải mái khi ngồi ở đó, như thể đó thật sự là “chỗ” của nàng trong ngôi nhà này.

“Người thợ khắc gỗ ấy nói với anh rằng mỗi khi em thực hiện một dạng vận động thể chất nào đấy, khi em đòi hỏi mức tối đa từ cơ thể mình, trí não sẽ đạt tới một sức mạnh tinh thần kỳ lạ, nó phải sáng tạo ra cái “ánh sáng” mà anh đã nhìn thấy trong em. Em đã cảm thấy gì?”

“Em thấy rằng sự đau đớn là người bạn của phụ nữ.”

“Điều đó nguy hiểm đấy.”

“Em cũng cảm thấy rằng nỗi đau có những giới hạn của nó.”

“Đó là sự cứu rỗi linh hồn. Đừng quên điều đó.”

Tâm trí Maria vẫn còn rối bời; nàng đã nếm trải sự “yên bình” khi nàng đi xa hơn cả những giới hạn của bản thân mình. Chàng đã chỉ cho nàng một kiểu đau đớn khác cũng đem lại cho nàng khoái lạc kỳ lạ.

Ralf cầm một kẹp đựng giấy lớn và mở nó ra, đưa đến trước mặt nàng. Những bức vẽ.

“Lịch sử của việc làm điếm. Đó là điều mà em đã hỏi anh khi chúng ta gặp nhau.”

Phải, nàng đã hỏi, nhưng đó chỉ là một cách gợi chuyện, cố gắng làm câu chuyện thú vị hơn. Bây giờ nó không còn quan trọng nữa.

“Suốt thời gian này, anh vẫn đang ra khơi trên những vùng biển chưa được ai thăm dò. Anh không nghĩ rằng có một lịch sử nào cả, anh đã nghĩ nó chỉ là một nghề nghiệp cổ xưa nhất trên thế giới này mà thôi, như mọi người vẫn nói. Nhưng nó có một lịch sử, hoặc có thể còn hơn nữa, hai lịch sử.”

“Và những bức vẽ này là gì vậy?”

Ralf Hart nhìn vẻ thiếu quan tâm của nàng đối với điều chàng đã nói bằng một cái nhìn hơi thất vọng, nhưng chàng nhanh chóng gạt cảm giác đó qua một bên và tiếp tục.

“Chúng là những điều anh đã chặt lọc khi anh đọc sách, tra cứu, học tập.”

“Hôm khác hãy nói về nó. Em không muốn thay đổi chủ đề ngày hôm nay. Em cần phải hiểu về sự đau đớn và hình phạt.”

“Em đã nếm trải hình phạt và sự đau đớn ngày hôm qua và anh phát hiện ra là nó đã dẫn em tới khoái cảm. Em đã nếm trải nó ngày hôm nay và tìm thấy sự bình yên. Đó là lý do anh đang nói với em: đừng làm quen với nó, bởi vì nó rất dễ trở thành thói quen; nó là một chất gây nghiện mạnh. Nó có trong cuộc sống hàng ngày của chúng ta, trong sự đau khổ mà chúng ta cố che giấu, trong những hy sinh mà chúng ta làm, đổ lỗi cho tình yêu vì sự tan vỡ của những giấc mơ. Đau đớn thật khủng khiếp khi nó phô bày bộ mặt thật sự của nó, nhưng nó cảm dỗ, lôi cuốn khi nó được trá hình như là một sự hy sinh hay một sự tự phủ nhận. Hay tính hèn nhát. Thế nhưng càng chối bỏ, chúng ta lại càng tìm được cách tồn tại với nó, với sự ve vãn của

nó và biến nó thành một phần trong cuộc sống của chúng ta.”

“Em không tin điều đó. Không một ai muốn đau khổ cả.”

“Nếu em nghĩ em có thể sống mà không đau khổ, đó sẽ là một bước tiến lớn, nhưng đừng tưởng tượng rằng những người khác sẽ hiểu em. Đúng, sự thật là không ai muốn đau khổ, ngay cả những người vẫn tìm kiếm đau đớn và sự hy sinh kia, nhưng rồi họ cảm thấy sự hợp lý, rõ ràng ở đó, và họ đang được nhận sự tôn trọng của con cái, những người chồng, hàng xóm láng giềng, và cả Chúa Trời. Bây giờ chúng ta đừng nghĩ về điều đó nữa; tất cả những gì em cần biết là cách điều khiển cho thế giới này quay tròn, không phải là hành trình kiếm tìm khoái cảm, mà là sự hy sinh quên mình vì tất cả, đó mới là điều quan trọng.

Có phải một người lính tham gia các cuộc chiến tranh là để giết quân thù hay không? Không, anh ta ra đi để hi sinh vì Tổ Quốc. Có phải một người vợ muốn chồng thấy mình đang hạnh phúc như thế nào không? Không, cô ấy muốn chồng thấy cô ấy chân tình như thế nào, cô ấy chịu đựng như thế nào để khiến anh ta hạnh phúc. Có phải một người chồng đi làm vì nghĩ rằng anh ta sẽ tìm được sự đáp ứng đầy đủ nhu cầu cá nhân ở nơi làm việc không? Không, anh ta đang đem những giọt mồ hôi và những giọt nước mắt đổi lấy sự tốt đẹp, an lành cho gia đình. Và vì vậy cuộc sống vẫn có: những đứa con trai từ bỏ những giấc mơ của chúng để làm vui lòng cha mẹ, cha mẹ từ bỏ cuộc sống của họ vì con cái; đau đớn và khổ sở được dùng để bào chữa cho một thứ duy nhất đem lại niềm vui sướng: tình yêu.”

“Dừng lại.”

Ralf dừng lại. Đó là lúc thích hợp để thay đổi chủ đề, và chàng bắt đầu chỉ cho nàng cách vẽ tranh. Đầu tiên có vẻ khá khó hiểu: một vài nét phác thảo chân dung, nhưng khá là nguệch ngoạc, vội vàng, những hình dạng và màu sắc. Dần dần, nàng bắt đầu hiểu những gì chàng nói, bởi vì câu nói của chàng đi kèm với những diễn tả bằng tay, và mỗi cách diễn đạt lại đưa nàng vào một thế giới mà, cho đến khi đó, nàng đã luôn phủ nhận việc nàng là

một phần của nó – nàng tự nhủ với bản thân rằng đó chỉ là một giai đoạn trong cuộc đời nàng thôi, chỉ là một cách để kiếm tiền, không hơn.

“Phải, anh đã khám phá ra không chỉ có một lịch sử về nghề làm điếm, mà có đến hai. Câu chuyện đầu tiên thì em cũng biết khá rõ rồi, bởi vì nó đồng thời là câu chuyện của chính em; một cô gái xinh đẹp, vì một vài lý do mà lựa chọn hoặc chính những lý do đó đã chọn cô ấy, quyết định chỉ có cách duy nhất để có thể tiếp tục sống là bán mình. Một số cô gái kết thúc công việc do luật lệ cai trị của các quốc gia, như Messalina (Valeria Messalina (17/20 – 48 sau công nguyên) là nữ hoàng La Mã, vợ thứ ba của Hoàng đế Claudius. Bà là một người phụ nữ quyền lực và có ảnh hưởng, cùng với sự tai tiếng. Bà ta đã âm mưu chống lại chồng mình và đã bị tử hình khi âm mưu này bại lộ)” đã làm ở Rome, một số khác trở thành những hình tượng huyền thoại, như Madam Du Barry (Marie- Jeanne(tte) Bécu, Comtesse du Barry (1743-1793): một gái điếm cao cấp người Pháp, sau này trở thành tình nhân cuối cùng của vua Louis XV), những người khác vẫn tiếp tục theo đuổi những cuộc phiêu lưu và bất hạnh, giống như điệp viên Mata Hari (có nghệ danh là Margaretha Geertruida (1876-1917): một vũ nữ lai người Hà Lan và là gái điếm hạng sang, cô đã bị xử bắn vì tội làm gián điệp trong Thế chiến thứ Nhất.). Nhưng đa số họ đều không bao giờ có được giây phút huy hoàng, không bao giờ phải đối mặt với thử thách lớn: họ sẽ luôn luôn là những cô gái trẻ đến từ những vùng đất hẻo lánh tìm kiếm sự nổi tiếng, một ông chồng, một cuộc phiêu lưu, nhưng họ kết thúc hành trình tìm kiếm với thực tế khá khác nhau, họ lao vào công việc một thời gian, và họ bắt đầu quen với nó, luôn luôn tin rằng họ đang nắm quyền kiểm soát và rốt cuộc thì không thể làm được bất cứ điều gì khác nữa.

Những nghệ sĩ vẫn luôn tạo ra những tác phẩm điêu khắc, các bức tranh và viết sách từ hơn ba nghìn năm nay. Cùng một phương thức, xuyên suốt khoảng thời gian đó, những cô gái điếm cũng nối tiếp công việc của họ như thể không có gì thay đổi cả. Em có muốn biết chi tiết không?”

Maria gật đầu. Nàng cần có thời gian để hiểu về sự đau đớn và hình phạt,

dù nàng đang bắt đầu cảm thấy dường như cái xấu xa đã rời khỏi thân thể nàng sau cuộc đi dạo ở công viên hồi ban tối.

“Những cô gái điếm xuất hiện trong những văn bản ghi chép kinh điển, trong những bản chữ tượng hình của Ai Cập, trong những bản viết bằng tiếng Sumer (một nền văn minh cổ ở phía nam Iraq- thuộc vùng Mesopotamia), trong Kinh Cựu Ước và Kinh Tân Ước. Nhưng nghề nghiệp này chỉ bắt đầu có tổ chức vào thế kỷ VI trước Công nguyên, khi một nhà lập pháp người Hy Lạp, Solon (‘638-558’ trước công nguyên: Chính khách, nhà lập pháp và nhà thơ của Athens), đưa ra tuyên bố kiểm soát những nhà chứa, nhà thổ và bắt đầu đánh thuế “việc buôn bán thân xác”. Những thương nhân Athens thì hài lòng bởi vì điều vốn từng bị ngăn cấm này giờ đã trở thành luật. Mặt khác, những cô gái điếm bắt đầu được phân loại theo số tiền mà họ được trả.

“Loại rẻ nhất là những *pornai*, những nô lệ, họ thuộc về các người chủ của giới quyền uy. Tiếp đến là những *peripatetica*, những người này đón khách làng chơi trên đường phố. Cuối cùng là loại đắt nhất và chất lượng cao nhất, những *hetaera*, những người phụ nữ bầu bạn, họ đồng hành cùng các thương nhân trong các cuộc hành trình, ăn tối trong những nhà hàng sang trọng, thanh lịch, tự quản lý tiền bạc của họ, đưa ra những lời khuyên và can thiệp vào đời sống chính trị của một thành phố. Em thấy đấy, điều đó đã diễn ra và rồi tiếp tục cho đến bây giờ.

Vào thời kỳ Trung Cổ, do các bệnh truyền nhiễm qua đường tình dục...

Im lặng, nỗi lo sợ bị cảm lạnh, hơi nóng của lò sưởi – giờ là điều cần thiết để làm ấm cơ thể và làm tâm hồn nàng... Maria không muốn nghe bất cứ câu chuyện nào nữa, nàng có cảm giác như thế giới đã ngừng lại, mọi thứ đang lặp đi lặp lại không ngừng, và nhân loại này sẽ không bao giờ cho tình dục một sự tôn trọng mà nó đáng được nhận.

“Em có vẻ không quan tâm lắm.”

Nàng co mình lại. Rốt cuộc thì chàng chính là người đàn ông mà nàng quyết định trao gửi trái tim mình, mặc dù bây giờ đây nàng không còn chắc chắn nữa.

“Em không thấy hứng thú với những gì mà em đã biết, nó chỉ làm em buồn thôi. Anh đã nói là có một lịch sử khác nữa.”

“Cái lịch sử kia chính xác là hoàn toàn ngược lại: công việc bán mình thiêng liêng, thần thánh.”

Nàng đột ngột tỉnh táo lại từ trạng thái ngủ gà ngủ gật và lắng nghe chàng nói một cách chăm chú. Công việc bán thân thiêng liêng thần thánh ư? Kiếm tiền từ tình dục và vẫn có thể tiếp cận Chúa Trời ư?

“Sử gia Hy Lạp, Herodotus (484-425 trước Công nguyên: Sử gia người Hy Lạp, được coi là “cha đẻ của lịch sử” trong nền văn hóa phương Tây.), đã viết về những người Babylon như sau: “Ở nơi đây họ có một phong tục kỳ lạ, đó là mỗi người phụ nữ được sinh ra ở Sumeria đều bị bắt buộc, ít nhất là một lần trong đời, đến đền điện của nữ thần Ishtar (nữ thần sinh sản, tình yêu và chiến tranh) và hiến thân cho một người xa lạ, như là biểu tượng của lòng hiếu khách và nhận một ít tiền mang tính tượng trưng.”

Nàng sẽ hỏi chàng về nữ thần đó sau; có thể vị nữ thần này sẽ giúp cho nàng lấy lại được điều mà nàng đã đánh mất, mặc dù chỉ là một điều mà nàng chẳng biết rõ.

“Sự ảnh hưởng của nữ thần Ishtar lan rộng đến vùng Trung Đông, tới tận Sardinia (Hòn đảo lớn thứ hai ở Địa Trung Hải (đứng sau đảo Sicily), Sicily và các hải cảng Địa Trung Hải. Sau đó, trong suốt thời kỳ Đế Chế La Mã, một nữ thần khác, nữ thần Vesta (là vị nữ thần trong trắng chăm lo lò sưởi và mái ấm gia đình trong thần thoại La Mã. Mặc dù Vesta thường hay bị đồng nhất với nữ thần Hestia trong thần thoại Hy Lạp, nhưng nữ thần này lại có một vai trò lớn, huyền bí trong tôn giáo của La Mã cổ rất lâu trước khi nữ thần Hestia xuất hiện ở Hy Lạp.), lại đòi toàn bộ sự trinh trắng hoặc sự dâng hiến. Để giữ cho ngọn lửa linh thiêng cháy mãi, những người phụ nữ phục vụ trong đền điện của nữ thần phải có nghĩa vụ dẫn dắt khai

mở cho những người đàn ông trẻ và những vị vua trên con đường thực hành bản năng giới tính của họ - họ đã hát vang những bài thánh ca khiêu dâm, gợi tình, đi vào những trạng thái thôi miên và dâng hiến sự sung sướng, hạnh phúc xuất thần của họ cho vũ trụ trong một dạng lễ ban thánh thể với thần thánh.”

Ralf Hart cho nàng xem một bản sao lời của vài bài hát cổ xưa, với một bản dịch tiếng Đức ở dưới chân trang. Chàng đọc chậm rãi, chuyển ngữ từng dòng khi đọc cho nàng:

*“Khi ta đang ngồi ở cửa một quán trọ
Ta, Ishtar, nữ thần,
Là gái điếm, là mẹ, là vợ, là thánh thần.
Ta là cuộc sống
Cho dù người gọi nó là cái chết.
Ta là luật lệ
Cho dù người gọi nó là Tội Lỗi.
Ta là cái mà người tìm kiếm
Và là cái mà người tìm thấy.
Ta là cái người đã rải rắc khắp nơi
Và những mẩu vụn mà người giữ gom lại.”*

Maria đang nhẹ nhàng thốn thức, và Ralf Hart cười; sinh lực đầy sức sống của chàng đang trở lại, “ánh sáng” của chàng bắt đầu chiếu sáng trở lại. Cách tốt nhất là tiếp tục câu chuyện, chỉ cho nàng thấy những bức vẽ, làm cho nàng cảm thấy được yên tâm, phải, đó là cách tốt nhất.

“Không ai biết tại sao việc làm điếm mang tính thần thánh lại biến mất, nhưng nó đã biến mất ít nhất là hai thiên niên kỷ. Có thể do dịch bệnh, hoặc xã hội đã thay đổi những luật lệ chỉ để tạo ra những vết nhơ mà thôi, bất cứ người phụ nữ nào bước qua lằn ranh ấy đều sẽ tự động bị gán là gái điếm.”

“Anh có thể đến Copacabana vào ngày mai được không?”

Ralf không hiểu vì sao nàng lại đề nghị chàng điều này, nhưng chàng đồng ý ngay lập tức.

Trích từ nhật ký của Maria, sau đêm nàng đi bộ bằng đôi chân trần ở jardin Anglais, Geneva :

Tôi không quan tâm liệu rằng nó có từng là điều gì đó thiêng liêng hay không, tôi ghét việc tôi làm đang hủy hoại tâm hồn tôi ,khiến tôi đánh mất cảm giác của chính mình ,dạy cho tôi rằng đau đớn là một phần thưởng ,và tiền mua được mọi thứ và bào chữa cho mọi điều.

Không ai quanh tôi hạnh phúc cả; những khách hàng biết họ đang trả tiền cho một thứ mà đáng ra là được miễn phí, và đó là nỗi chán chường. Những phụ nữ biết rằng họ phải bán một thứ mà họ sẽ thích cho đi khoái lạc và cả bệnh tật, nó có tính hủy hoại. Tôi đã đấu tranh rất lâu và rất khó khăn trước khi viết điều này, trước khi thừa nhận việc mình bất hạnh và bất mãn đến thế nào – tôi đã cần và tôi vẫn cần chịu đựng thêm vài tuần nữa.

Nhưng tôi không thể đơn giản là không làm gì cả và giả vờ như tất cả đều bình thường, rằng nó chỉ là một thời kỳ, một giai đoạn trong cuộc đời tôi. Tôi muốn quên nó, tôi cần phải yêu – đó là tất cả, tôi cần phải yêu.

Cuộc đời quá ngắn ngủi, hay quá dài, để tôi cho phép bản thân mình được hưởng sự xa hoa của cuộc sống tồi tệ như thế này.

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Chương 26

Đó không phải là ngôi nhà của chàng. Đó cũng không phải ngôi nhà của nàng. Đó không phải là Brazil hay Thụy Sĩ. Đó là một khách sạn, có thể ở bất cứ đâu trên thế giới, nội thất giống như những căn phòng khách khác, theo cái lối cố gắng tạo ra một bầu không khí gần gũi, quen thuộc, nhưng điều đó lại chỉ làm cho nó có vẻ hoàn toàn xa cách với con người hơn.

Đó không phải là cái khách sạn có thể nhìn ra hồ, có ký ức về sự hành hạ, đau đớn và sự sung sướng xuất thần kia; khách sạn này nhìn ra con đường dẫn tới Santiago, một tuyến đường hành hương chứ không phải là nơi tự hành xác để sám hối, một nơi mà người ta gặp nhau trong các tiệm cà phê ven đường, khám phá ra “ánh sáng” của nhau, nói chuyện, trở thành bạn bè, và yêu nhau. Trời đang mưa, và giờ đã là buổi tối, không còn ai đi dạo ở đó nữa, mặc dù họ đã làm thế từ nhiều năm, nhiều thập kỷ, nhiều thế kỷ nay – nhưng có lẽ con đường này cần được hít thở, được nghỉ ngơi sau mỗi ngày có bao nhiêu bước chân bước dọc theo nó.

Tắt đèn. Kéo rèm lại.

Nàng để nghị chàng cởi bỏ áo quần và nàng cũng làm vậy. Bóng tối không bao giờ là tuyệt đối cả, ngay khi mắt nàng đã quen với bóng tối, nàng có thể nhìn thấy hình bóng của chàng, với những đường nét nổi lên trên nền cái ánh sáng yếu ớt trong gian phòng. Lần cuối cùng họ gặp nhau với ý định này, nàng đã chỉ để trần một phần cơ thể.

Nàng cầm hai chiếc khăn tay với nếp gấp cẩn thận, chúng đã được giặt và giữ nhiều lần để loại bỏ dấu tích dù là nhỏ nhất của mùi nước hoa và xà phòng. Nàng đi đến phía chàng và bảo chàng tự bịt mắt lại. Chàng chần chừ một lát, và đưa ra vài lời bình luận về những thứ quý quái mà chàng đã

vượt qua trước đây. Nàng nói rằng không có gì cả, nàng chỉ muốn hoàn toàn là bóng tối thôi; bây giờ nàng muốn dạy chàng một vài điều, như ngày hôm qua chàng đã dạy nàng về sự đau đớn. Chàng nhượng bộ và buộc khăn bịt mắt. Nàng cũng làm thế; giờ thì không còn một tia sáng lờ mờ nào nữa, họ đã hoàn toàn ở trong bóng tối, và hai người phải nắm tay nhau để tiến đến chiếc giường.

“Không, chúng ta không được nằm xuống. Chúng ta hãy ngồi như chúng ta vẫn làm thế, mặt đối mặt, chỉ gần hơn một chút nữa để đầu gối của em có thể chạm vào đầu gối của anh thôi.”

Nàng đã luôn muốn làm điều này, nhưng nàng đã không bao giờ có được cái cần thiết nhất: thời gian. Không phải với người bạn trai đầu tiên. Không phải với người đàn ông chiếm hữu nàng đầu tiên. Không phải với người đàn ông Á Rập đã trả nàng một nghìn franc, có lẽ ông ta hy vọng nhiều hơn cái mà nàng có thể cho ông ta, mặc dù một nghìn franc ấy không đủ để mua điều nàng mong muốn. Không phải với những người đàn ông đã đi qua thân thể nàng, những người đã đến và đi từ vùng kín giữa hai chân nàng, có khi nghĩ về chính bản thân họ, có khi họ cũng nghĩ về nàng, có khi là che giấu những giấc mơ lãng mạn, có khi là lặp lại những lời nói có sẵn nào đó bởi vì họ đã được bảo rằng đó là điều đàn ông phải làm, và nếu họ không làm vậy, họ không phải là những người đàn ông thực sự.

Nàng nghĩ về cuốn nhật ký của nàng. Nàng đã có đủ, nàng muốn những tuần còn lại này qua đi nhanh chóng, và đó là lý do tại sao nàng đang dâng hiến bản thân cho người đàn ông này, bởi vì ánh sáng tình yêu mà chính nàng đang ẩn mình ở đó. Khởi nguồn đầu tiên của tội lỗi không phải là quả táo Eve đã ăn, mà là niềm tin của Eve rằng Adam cần được chia sẻ những thứ mà mình đã được ném qua. Eve đã sợ phải đi theo con đường đó mà không có ai giúp đỡ, và bởi vậy Eve muốn chia sẻ những gì mình đang cảm thấy.

Có những điều chắc chắn không thể chia sẻ được. Cũng như chúng ta

không thể sợ hãi những đại dương mênh mông mà ở đó chúng ta lao mình vào với ý chí tự do; sợ hãi sự tù túng, gò bó theo phong cách của mọi người. Con người đã phải đi qua cả địa ngục để hiểu được điều này. Yêu một ai đó, nhưng ta đừng cố gắng để sở hữu người đó.

Tôi yêu người đàn ông đang ngồi trước tôi đây, bởi vì tôi không sở hữu anh ấy và anh ấy cũng không sở hữu tôi. Chúng tôi tự do trong sự đầu hàng của cả hai phía; tôi cần lập lại điều này hàng chục, hàng trăm, hàng triệu lần, cho tới khi cuối cùng tôi tin vào chính những lời mình nói.

Nàng nghĩ về những cô gái điếm cùng làm việc với nàng. Nàng nghĩ về mẹ nàng và những người bạn của nàng. Họ đều tin rằng người đàn ông kia cảm thấy thèm khát cái 11 phút duy nhất mỗi ngày, và họ sẽ trả cả một món tiền lớn cho điều đó. Đó không phải là sự thật; một người đàn ông cũng chỉ như một phụ nữ; anh ta muốn tìm một người đem đến ý nghĩa cho cuộc đời anh ta.

Có phải mẹ nàng đã cư xử như nàng vẫn làm, vờ như đang có một cơn khoái cảm cực độ mỗi khi ở bên cha nàng hay không? Hay ở những miền đất hẻo lánh của Brazil, việc một người phụ nữ có được khoái cảm khi quan hệ vẫn là một điều bị cấm? Nàng biết quá ít về cuộc đời và tình yêu, giờ đây – với đôi mắt đã bị bịt kín, với toàn bộ thời gian trên thế giới này, nàng đang khám phá nguồn gốc của mọi điều, mọi điều bắt đầu từ đâu và nàng muốn nó bắt đầu ra sao.

Sự đụng chạm. Quên đi những cô gái điếm, những khách làng chơi, quên đi người mẹ và người cha của nàng, nàng đang ở trong bóng tối. Nàng đã mất cả buổi chiều bán khoán tự hỏi liệu nàng có thể dâng tặng thứ gì cho một người đàn ông đã hoàn trả lại phẩm giá cho nàng và khiến nàng hiểu rằng việc kiếm tìm hạnh phúc còn quan trọng hơn là nhu cầu tìm kiếm sự đau đớn, hành hạ.

Tôi muốn dâng tặng chàng niềm hạnh phúc vì những điều mới mẻ chàng đã dạy cho tôi, như ngày hôm qua chàng đã dạy cho tôi về sự đau khổ, về những cô gái điếm đứng đường và những cô gái điếm của thần thánh. Tôi đã thấy chàng vui thích khi nói với tôi những điều này như thế nào, vì vậy hãy để chàng dạy tôi, dẫn dắt tôi. Tôi muốn được biết làm thế nào một

người chạm tới một cơ thể mà không đi thông qua con đường tâm linh, không qua việc giao hợp, và khoái cảm tột cùng.

Nàng đưa tay ra và bảo chàng làm như nàng. Nàng thì thầm vài lời, nói rằng tối hôm nay, ở mảnh đất không thuộc về con người này, nàng muốn chàng hãy khám phá da thịt nàng, khám phá cái ranh giới giữa nàng và thế giới này. Nàng bảo chàng hãy chạm vào nàng, để cảm nhận nàng bằng đôi bàn tay của chàng, bởi vì những cơ thể luôn luôn hiểu lẫn nhau, thậm chí cả khi những tâm hồn không làm được điều đó. Chàng bắt đầu chạm vào nàng, và nàng cũng vậy, như thể đã thỏa thuận từ trước, cả hai đều tránh những phần cơ thể mà năng lượng của nhục cảm sẽ thức tỉnh nó nhanh chóng nhất.

Những ngón tay chàng chạm vào khuôn mặt nàng, và nàng có thể nghĩ thấy một chút dấu vết của mực trên những ngón tay ấy, mùi hương ấy sẽ ở đó mãi mãi, thậm chí nếu chàng có rửa tay hàng nghìn, hàng triệu lần, một mùi hương đã có từ khi chàng được sinh ra, từ khi chàng nhìn thấy cái cây đầu tiên, ngôi nhà đầu tiên của chàng, và quyết định vẽ chúng trong những giấc mơ của mình. Có lẽ chàng cũng nghĩ thấy mùi hương nào đó trên đôi bàn tay của nàng, nhưng nàng không biết rõ, và cũng không muốn hỏi, bởi vì vào giây phút ấy mọi thứ là cơ thể, và sự thanh thản này là sự tĩnh lặng.

Nàng vuốt ve mơn trớn và được vuốt ve mơn trớn. Nàng có thể ở đây thế này suốt đêm, bởi vì nó quá tuyệt vời và không cần thiết phải kết thúc bằng việc làm tình, chính xác là giây phút đó, bởi vì hai người không hề có nghĩa vụ phải quan hệ, nàng cảm thấy nóng ran giữa hai chân và bắt đầu thấy ẩm ướt ở chỗ kín. Khi chàng chạm vào nàng ở nơi ấy, chàng sẽ phát hiện ra, và nàng không biết liệu điều này là tốt hay xấu, đây chỉ là cách cơ thể nàng đang phản ứng lại mà thôi, nàng không định bảo chàng đến chỗ này hay chỗ kia, chậm hơn hay nhanh hơn. Giờ hai bàn tay chàng đang chạm vào chỗ trũng dưới cánh tay nàng, những chiếc lông tơ nơi cánh tay nàng đang dựng cả lên, và nàng cảm thấy như mình đang đẩy hai tay chàng ra, nhưng nó thật tuyệt, mặc dù nàng cảm thấy hơi đau. Nàng cũng làm như vậy với chàng và nhận thấy lớp da ở dưới cánh tay chàng có một cảm giác rất khác, có lẽ là do loại lẫn khứu mùi cả hai dùng, nhưng nàng đang nghĩ gì vậy?

Nàng không được suy nghĩ. Nàng phải chạm và sờ bằng tay, đó là tất cả. Những ngón tay chàng lần vòng quanh ngực nàng, như một con thú đang đi canh phòng vậy. Nàng những muốn chúng di chuyển nhanh hơn nữa để chạm vào đôi nhũ hoa của nàng, bởi vì những ý nghĩ của nàng đang di chuyển nhanh hơn cả đôi tay chàng, nhưng, có lẽ vì biết điều này, mà chàng khiêu khích, nấn ná lại mất một lúc lâu ở đó. Giờ hai nhũ hoa của nàng đã căng cứng, chàng chơi đùa với chúng một chút, và điều đó khiến nàng dựng cả gai ốc, khiến nàng cảm thấy nóng hơn và ẩm ướt hơn. Giờ thì chàng đang di chuyển ngang qua vùng bụng của nàng, rồi xuống chân nàng, hai bàn chân nàng, chàng vuốt ve lên xuống phía trong bắp đùi của nàng, chàng cảm thấy sức nóng, nhưng không tiếp cận gần hơn, sự đụng chạm của chàng nhẹ nhàng, êm ái và càng nhẹ nhàng nó lại khiến nàng say sưa hơn. Nàng cũng làm như thế, đôi tay nàng đang trôi lướt đi trên làn da chàng, và nàng cũng cảm thấy sức nóng khi nàng đến gần phần giữa hai chân chàng. Đột nhiên, như thể nàng đã khôi phục lại sự trong trắng của mình một cách kỳ diệu, như thể nàng đang khám phá cơ thể của một người đàn ông lần đầu tiên. Nàng chạm vào dương vật của chàng. Nó không cương cứng như nàng tưởng tượng, và lúc đó nàng đã quá ẩm ướt, thật không công bằng, nhưng có thể đàn ông cần nhiều thời gian hơn, ai biết được.

Và nàng bắt đầu vuốt ve nó như chỉ có những trinh nữ mới biết làm thế, bởi vì các cô gái điếm đã quên cái cách này từ lâu. Người đàn ông phản ứng lại, nó bắt đầu dựng lên trong đôi bàn tay nàng, và nàng từ từ tăng dần áp lực, giờ nàng biết nàng nên chạm vào chỗ nào, ở dưới cùng hơn là ở trên đỉnh, nàng phải đan những ngón tay nàng quanh nó, đẩy lớp da ngược lại về phía cơ thể chàng. Bây giờ thì chàng đã bị kích thích, rất kích thích; chàng chạm vào cửa mình của nàng, vẫn rất nhẹ nhàng, và nàng cảm thấy như đang yêu cầu chàng mạnh mẽ hơn, đưa những ngón tay chàng vào trong đó. Nhưng chàng không làm như thế, mà làm ướt âm vật của nàng bằng thứ dịch đang đi ra từ tử cung của nàng, và một lần nữa làm một chuyển động tròn vòng quanh như chàng đã làm với hai nhũ hoa của nàng. Người đàn ông này chạm vào nàng chính xác như cái cách mà nàng sẽ làm với cơ thể mình.

Một bàn tay chàng trở lại nơi ngực nàng; nó thật tuyệt, nàng ước gì chàng sẽ vòng cánh tay quanh nàng ngay bây giờ. Nhưng, không, họ đang khám phá thân thể này, họ có thời gian, họ cần thật nhiều thời gian. Họ có thể làm tình ngay bây giờ; nó sẽ là điều tự nhiên nhất trên thế gian, và nó có thể là điều tốt lành, nhưng tất cả thật quá mới mẻ, nàng cần phải kiểm soát được bản thân mình, nàng không muốn làm hỏng mọi thứ. Nàng nhớ tới thứ rượu vang mà họ đã uống vào đêm đầu tiên, nhớ tới cái cách mà họ nhắm nháp nó thật chậm rãi, thường thức từng hớp một, cái cách nàng cảm thấy nó hâm nóng nàng và cách nó khiến nàng nhìn thế giới này khác đi và để lại trong nàng cảm giác thư thái hơn, gần gũi hơn với cuộc đời.

Nàng cũng ham muốn uống người đàn ông này như thế, và rồi nàng có thể mãi mãi quên đi loại rượu vang rẻ tiền mà nàng đã uống rất nhiều, nó khiến bạn say nhưng luôn luôn để lại cho bạn một cơn đau đầu và một khoảng trống trong tâm hồn.

Nàng dừng lại, chậm rãi đan những ngón tay của mình vào những ngón tay của chàng, nàng nghe thấy một tiếng rên và cũng muốn rên lên, nhưng nàng ngăn mình lại, nàng cảm thấy hơi nóng lan khắp người, điều này chắc hẳn cũng đang xảy ra với chàng. Không có một cơn cực khoái nào, năng lượng tản đi, trở lại với bộ não, không để cho nàng suy nghĩ bất kỳ điều gì ngoài trừ việc tiếp tục, nhưng đây là điều nàng muốn, dừng lại, dừng lại giữa chừng, để trải rộng khoái cảm xuyên suốt thân thể, để cho phép nó xâm chiếm tâm trí nàng, làm mới lời cam kết và sự khao khát của nàng, phục hồi sự trong trắng của nàng.

Nàng nhẹ nhàng tháo chiếc khăn bịt mắt của cả nàng và cả chàng nữa. Nàng bật đèn ngủ cạnh giường. Cả hai người đều khóa thân; họ không cười, chỉ đơn giản là đang nhìn nhau. Em là tình yêu, Em là âm nhạc, nàng nghĩ. Chúng ta hãy cùng nhảy nào.

Nhưng nàng không nói những điều ấy: họ nói chuyện về thứ gì bình thường, như khi nào họ gặp lại nhau, nàng đề nghị một ngày, có thể là hai ngày nữa. Chàng nói chàng muốn mời nàng tới một cuộc triển lãm, nhưng nàng do dự. Điều đó có nghĩa nàng bắt đầu biết về thế giới của chàng, bạn bè chàng, và những điều họ sẽ nói, những điều họ sẽ nghĩ.

Nàng từ chối, nhưng chàng nhận thấy nàng rất muốn nhận lời, vì vậy chàng vẫn cố nài, dùng tới cả một vài lý lẽ ngốc nghếch, nhưng chúng đều là một phần của điệu nhảy mà họ đang nhảy lúc đó, cuối cùng nàng đồng ý, bởi đó là điều nàng sẽ thích. Họ chọn nơi hẹn hò – quán cà phê họ gặp nhau lần đầu chẳng? Không, nàng nói, những người Brazil rất mê tín, và bạn không bao giờ được phép hẹn ở nơi bạn gặp lần đầu, điều đó có thể khép lại một chu kỳ và đưa mọi thứ đến điểm kết thúc.

Chàng nói rằng chàng rất vui vì nàng không muốn khép lại cái chu kỳ đặc biệt đó. Họ quyết định gặp nhau ở một nhà thờ mà từ đó có thể nhìn thấy toàn bộ thành phố, một phần của cuộc hành hương bí ẩn mà hai người đã cùng thực hiện khi họ gặp nhau lần đầu.

Trích từ nhật ký của Maria, vào buổi tối nàng mua chiếc vé máy bay trở về Brazil:

Từ rất lâu rồi, có một chú chim. Chú ta được tô điểm bởi đôi cánh hoàn hảo và những chiếc lông rực rỡ, đầy màu sắc và đẹp lạ thường. Tóm lại, chú ta là một sinh vật được tạo ra để sai tự do cánh trên bầu trời, đem niềm vui đến cho bất kỳ ai nhìn thấy chú.

Một hôm, một phụ nữ nhìn thấy chú chim này và đã đem lòng yêu chú. Khi ngắm nhìn chú chim bay liệng, miệng cô há to vì ngạc nhiên, trái tim cô đập mạnh, đôi mắt cô sáng ngời niềm hứng khởi, phấn khích. Cô mời chú chim bay cùng cô, và cả hai cùng du hành qua bầu trời trong sự giao hòa trọn vẹn. Cô ngưỡng mộ, tôn sùng và ca tụng chú.

Nhưng rồi cô nghĩ: chú ta có lẽ muốn tới thăm những ngọn núi xa tít đằng kia! Và cô lo sợ, sợ rằng cô sẽ không bao giờ còn có được những xúc cảm ấy với một chú chim khác. Và cô cảm thấy ghen tỵ, đố kỵ với khả năng bay lượn của chú.

Và cô cảm thấy cô đơn.

Rồi cô nghĩ: “Mình sẽ đặt một cái bẫy. Lần tới khi chú chim xuất hiện, chú ta sẽ không bao giờ có thể ra đi được nữa.”

Chú chim cũng đang yêu, chú quay trở lại vào ngày hôm sau, rơi vào cái

bầy và bị nhốt trong một chiếc lồng.

Cô nhìn ngắm chú chim mỗi ngày. Chú ta ở đó, niềm say mê của cô, và cô để bạn bè cùng ngắm nhìn, họ nói: “Giờ thì cậu có mọi thứ mà cậu mong muốn rồi.”

Thế nhưng, một sự biến đổi kỳ lạ đã xảy ra: khi cô đã có chú chim này và không cần phải theo đuổi chú nữa, cô bắt đầu mất đi hứng thú. Còn chú chim, không thể bay và thể hiện ý nghĩa đích thực của cuộc đời chú, bắt đầu ốm yếu gầy mòn, những sợi lông mất đi sự hào nhoáng vốn có, trở nên xấu xí; và người phụ nữ không còn quan tâm đến chú nữa, ngoại trừ việc cho ăn và dọn dẹp chiếc lồng.

Một ngày kia, chú chim chết. Người phụ nữ cảm thấy buồn khổ vô cùng và dành tất cả thời gian để nghĩ về chú chim. Nhưng cô ta không nhớ đến cái chuồng nhốt chú, cô ta chỉ nhớ đến cái ngày khi cô ta nhìn thấy chú lần đầu tiên, khi chú đang thỏa sức bay lượn giữa những đám mây.

Nếu cô ta nhìn sâu hơn vào chính con người mình, chắc cô ta sẽ nhận ra rằng điều làm cô ta rung động trước chú chim chính là sự tự do của chú chim, cái sức sống của đôi cánh khi chúng chuyển động, chứ không phải là cơ thể của chú chim đó.

Không có chú chim, cuộc sống của cô ta cũng mất đi ý nghĩa, và Thần Chết đã đến gõ cửa. “Tại sao mi lại đến?” Cô hỏi Thần Chết. “Để người có thể bay cùng chú chim ấy trên bầu trời một lần nữa”, Thần Chết trả lời. “Nếu người để cho chú chim đến rồi đi, người chắc hẳn sẽ yêu và ngưỡng mộ chú ta thậm chí còn nhiều hơn; nhưng than ôi! Giờ đây người cần ta để tìm lại chú chim ấy một lần nữa”.

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Chương 27

Maria bắt đầu ngày hôm đó bằng cách thực hiện những việc nàng đã tự nhủ là phải làm rất nhiều lần trong thời gian vừa qua: nàng đến đại lý du lịch và mua tấm vé về Brazil vào ngày nàng đã đánh dấu trên tờ lịch, hai tuần nữa.

Từ lúc đó trở đi, Geneva sẽ là khuôn mặt của một người đàn ông nàng yêu và người ấy cũng yêu nàng. Rue de Berne sẽ chỉ là một cái tên, một sự tôn kính dành cho thành phố thủ đô của Thụy Sĩ. Nàng sẽ nhớ căn phòng của nàng, nhớ hồ nước, nhớ tiếng Pháp, nhớ những thứ điên cuồng mà một cô gái hai mươi ba tuổi (tối hôm trước đã là sinh nhật nàng) có thể nhớ - cho tới khi nàng nhận ra có một giới hạn.

Nàng sẽ không nốt chú chim trong lồng, cũng không đề nghị chàng đến Brazil cùng nàng; chàng là sự thanh khiết, trong trẻo thật sự và duy nhất đã đến với cuộc đời nàng. Một chú chim như thế phải bay nhảy tự do và được nuôi bằng nỗi luyến tiếc nhớ nhung về quãng thời gian chú ta sát cánh bay bên một ai đó. Và nàng cũng là một chú chim; có Ralf Hart ở bên cạnh, nghĩa là nàng sẽ nhớ mãi những ngày nàng ở Copacabana. Và đó là quá khứ chứ không phải tương lai của nàng.

Nàng quyết định sẽ nói “tạm biệt” chỉ một lần thôi, khi thời khắc đó đến, nàng sẽ ra đi, còn hơn là phải đau khổ mỗi khi nghĩ rằng: “Nhanh thôi, mình không còn ở đây lâu nữa.” Bởi vậy, nàng chơi trò lừa dối trái tim mình, sáng hôm đó, nàng đi dạo quanh Geneva như thể nàng luôn biết những con đường đó, ngọn đồi đó, con đường tới Santiago, cây cầu Montblanc, những quán bar nàng đã từng tới. Nàng ngắm nhìn những con mòng biển đang bay trên mặt sông, những người buôn bán ở chợ đang dỡ những sạp hàng, những người đang rời văn phòng để đi ăn trưa, để ý đến cả

màu sắc và hương vị của trái táo nài đang ăn, những chiếc máy bay đang hạ cánh ở phía xa xa, chiếc cầu vồng ở cột nước phun lên từ giữa hồ, niềm vui thích nhút nhát mà người khách qua đường cố giấu, những cái nhìn nài nhân được, một số đầy vẻ thèm khát, một số lại chẳng biểu hiện gì. Nài đã sống gần một năm ở một thành phố nhỏ, giống như nhiều thành phố nhỏ khác trên thế giới, và nếu không do kiến trúc kỳ lạ độc đáo của nơi này cùng số lượng quá mức thừa thãi của các nhà băng, thì có lẽ nó cũng như là một vùng hẻo lánh nằm sâu trong lòng Brazil mà thôi. Nó có một hội chợ, một cái chợ. Những bà nội trợ đang mặc cả giá. Những cô cậu sinh viên trốn tiết với lý do có lẽ là mẹ họ hoặc bố họ bị ốm, những người đang tản bộ bên dòng sông, trao nhau những nụ hôn. Có người cảm thấy như họ thuộc về một miền đất khác. Thành phố này cũng có những tờ báo lá cải đầy chuyện tai tiếng, bê bối và những tạp chí đáng coi trọng của các thương nhân, nhưng những thương nhân đó lại là những người mà chỉ được nhìn thấy khi đọc các tờ báo lá cải.

Maria đi đến thư viện để trả lại cuốn sách hướng dẫn quản lý nông trại. Nài không thể hiểu được dù chỉ một từ trong đó, nhưng những khi nài cảm thấy mất khả năng kiểm soát bản thân và số phận của mình, cuốn sách đó lại giống như lời nhắc nhở về mục đích của nài trong cuộc sống này. Nó là một người bạn đồng hành lặng lẽ, với một cái bìa sách phẳng phiu màu vàng vẽ những dãy biểu đồ, nhưng trên tất cả, nó đã là một ngọn hải đăng soi sáng trong những đêm tối của nài suốt những tuần lễ gần đây.

Luôn luôn lập những kế hoạch cho tương lai, và luôn luôn bị ngạc nhiên bởi thực tại, Maria nghĩ về bản thân. Nài cảm thấy nài đã khám phá ra chính mình trong cuộc hành trình: độc lập, tuyệt vọng, tình yêu – và nài muốn mọi thứ kết thúc ở đó.

Thứ cổ xưa nhất trong tất cả là, khi một số đồng nghiệp của nài nói về sự tuyệt vời hay cảm giác đê mê, sung sướng lúc lên giường với những người đàn ông, thì nài lại không bao giờ khám phá được bất cứ điều gì dù tốt

hay xấu liên quan đến bản thân nàng, thông qua tình dục. Nàng không giải quyết được rắc rối của riêng nàng, nàng vẫn không thể có được niềm khoái lạc tốt cùng khi giao hợp, và nàng đã tầm thường hóa việc quan hệ tình dục đến mức nàng có thể không bao giờ tìm lại được “sự âu yếm, ái ân khi được thừa nhận” – như Ralf Hart đã gọi nó thế - hay ngọn lửa và niềm vui sướng mà nàng đang cố kiếm tìm.

Hay có thể (như đôi khi nàng vẫn nghĩ, và như những người cha, người mẹ, những người lãng mạn đều nói) tình yêu là cần thiết khi chúng ta trải nghiệm khoái lạc trên giường.

Người thủ thư vẫn nghiêm túc như thường lệ (và là người bạn duy nhất của Maria, dù nàng không bao giờ nói với bà ta như vậy), bà đang vui vẻ. Bà đang ăn trưa và mời Maria cùng chia sẻ chiếc bánh sandwich. Maria cảm ơn bà và nói rằng nàng vừa ăn xong.

“Cô đã mất một thời gian khá lâu để đọc cuốn này nhỉ?”

“Tôi đã không hiểu được lấy một từ.”

“Cô có còn nhớ điều mà cô đã từng hỏi tôi không?”

Không, nàng không nhớ, nhưng khi nàng nhìn thấy cái nhìn tinh quái trên khuôn mặt của người phụ nữ kia, nàng đã đoán ra. Tình dục.

“Cô biết đấy, sau khi cô đến đây để kiểm những cuốn sách về chủ đề đó, tôi đã quyết định lập một danh sách những thứ chúng tôi có. Nó cũng không nhiều, và vì chúng tôi cần phải giáo dục cho những người trẻ tuổi về vấn đề này, nên tôi đã đặt hàng thêm vài cuốn sách. Ít nhất, bằng những cuốn sách bọn trẻ sẽ không cần phải học về tình dục qua những con đường tệ hại nhất – bằng việc đi với những cô gái làng chơi.”

Người thủ thư chỉ vào chồng sách để ở một góc phòng, tất cả đều được bọc cẩn thận trong giấy gói màu nâu.

“Tôi vẫn chưa có thời gian để lập mục lục cho chúng, nhưng tôi đã ngó qua và bị làm cho chết khiếp vì những gì tôi đọc được.”

Maria có thể tưởng tượng điều người phụ nữ đang định nói: các tư thế làm tình, thống dâm và ác dâm, những thứ đại loại thế. Tốt hơn là nàng nên nói với bà rằng nàng phải trở lại làm việc bây giờ (nàng không thể nhớ được là mình đã nói với bà rằng hiện nàng làm việc trong một ngân hàng hay là một cửa hàng – việc nói dối khiến cho cuộc sống quá là rắc rối, nàng luôn quên điều nàng đã nói).

Nàng cảm ơn người phụ nữ và chuẩn bị đi, thì bà ta nói:

“Chắc cô cũng bị làm cho phát khiếp thôi. Cô có biết không, ví dụ như, âm vật mới chỉ được phát hiện ra gần đây thôi.”

Một phát hiện? Gần đây? Trong tuần này đã có người chạm vào cái đó của nàng, như thể nó vẫn luôn ở đó và như thể những bàn tay biết rõ địa hình sẽ khám phá ra thôi, cho dù hoàn toàn trong bóng tối.

“Nó được chính thức công nhận vào năm 1559. sau khi bác sĩ Realdo Columbo (Realdo Columbo (1515-1559) là một trong những nhà giải phẫu học và người thầy vĩ đại của thời kỳ Phục Hưng. Ông cũng là một trong những nhà giải phẫu đầu tiên cả phương Tây miêu tả về sự lưu thông của phổi, và quan sát sự lưu thông của máu giữa tâm thất phải và tâm thất trái bằng đường phổi.) xuất bản một cuốn sách có tiêu đề *De re anatomica*. Con người đã cố ý lờ nó đi trong suốt một nghìn năm trăm năm mươi năm thời kỳ Cơ đốc giáo. Columbo miêu tả nó trong cuốn sách của ông ta như là “một thứ xinh đẹp và hữu ích”. Cô có tin không?”

Cả hai người cùng phá lên cười.

“Hai năm sau, vào năm 1561, một bác sĩ khác, Gabrielle Falloppio (‘1523-1562’: bác sĩ, chuyên gia giải phẫu học quan trọng nhất thế kỷ XVI), nói rằng ông ta đã “phát hiện” ra nó. Tưởng tượng xem! Hai người đàn ông – người Italia, tất nhiên, là người biết được những thứ ấy- đã tranh cãi nhau về việc ai là người đã chính thức đưa âm vật vào sách!”

Một cuộc trò chuyện thú vị, nhưng Maria không muốn nghĩ về những thứ này nữa, chủ yếu là vì nàng có thể cảm thấy chất dịch đang chảy ra và phần ngoài cửa mình của nàng bắt đầu ẩm ướt – nàng nhớ lại sự đụng chạm của anh, chiếc khăn bịt mắt, đôi bàn tay anh di chuyển khắp cơ thể nàng.

Không, nàng không chết vì tình dục; người đàn ông đó đã cố giải thoát nàng. Thật tốt khi nàng vẫn đang sống.

Tuy nhiên, người thủ thư đang rất nhiệt tình với chủ đề của bà ta.

“Dù vậy, việc “phát hiện” ra nó không có nghĩa là nó được nhận thêm sự coi trọng.” Người thủ thư dường như đã trở thành một chuyên gia về âm đạo học, hay bất cứ thứ gì mà môn khoa học đó được gọi. “Việc cắt xẻo nó mà chúng ta đọc được trong phong tục của các câu lạc bộ châu Phi, nơi người ta vẫn khẳng khái muốn loại bỏ quyền được có khoái cảm nhục dục của người phụ nữ, không có gì là mới mẻ cả. Ở thế kỷ XIX, ngay tại Châu Âu này, họ vẫn tiến hành cắt bỏ nó, với niềm tin rằng trong cái phần nhỏ bé, đáng khinh của đàn bà con gái có chứa gốc rễ của chứng cuồng loạn, chứng động kinh, những khuynh hướng thông dâm ngoại tình và chứng vô sinh.”

Maria đưa tay ra để chào tạm biệt, nhưng người phụ nữ này vẫn say sưa nói.

“Tệ hơn nữa, Tiến sĩ Freud (Sigmund Freud (1856-1939): bác sĩ người Áo gốc Do Thái, là người đã sáng lập lên trường dạy chuyên ngành phân tâm học của bộ môn tâm lý học) yêu quý, người sáng lập ra môn phân tâm học, đã nói rằng với một phụ nữ bình thường, cơn cực khoái đáng ra nên di chuyển từ âm vật đến âm đạo. Những môn đồ chung thủy nhất của ông ta còn tiến xa hơn và nói rằng nếu khoái lạc tình dục của phụ nữ vẫn còn tập trung ở âm vật, thì đây là dấu hiệu của sự thiếu phát triển, vẫn còn trẻ con, hay tệ hơn, là dấu hiệu của chứng lưỡng tính.

Mà cho đến bây giờ, như chúng ta đều biết, rất khó để có được một cơn cực khoái nếu chỉ qua giao hợp. Thật tốt khi được quan hệ với một người đàn ông, nhưng khoái cảm nằm trong một cái cục u nhỏ đó được phát hiện bởi một người Italia!”

Như mất trí, Maria nhận ra rằng nàng có vấn đề như chuẩn đoán của Freud: nàng vẫn còn ở giai đoạn trẻ con, cơn cực khoái của nàng không chuyển xuống âm đạo. Hay là Freud đã sai?

“Và cô nghĩ gì về điểm G? (G-spot: từ viết tắt của Grafenberg spot là vùng nhạy cảm kích thích tình dục của nữ giới, nó kích thích và đưa đến sự kích

động cao độ và cực khoái cực mạnh.)”

“Bà có biết nó ở đâu không?”

Người phụ nữ đỏ mặt và ho, nhưng bà vẫn cố nói:

“Khi bạn đi vào một ngôi nhà, ở tầng một, cửa sổ phía sau.”

Xuất sắc! Bà ấy đã miêu tả âm đạo như thế nó là một tòa nhà! Có lẽ bà ấy đã đọc lời giải thích trong một cuốn sách dành cho các cô gái trẻ, để nói rằng nếu có gai đó gõ cửa và bước vào, bạn sẽ khám phá ra toàn bộ vũ trụ bên trong cơ thể bạn. Mỗi khi thủ dâm, nàng thích tập trung vào điểm G của nàng hơn là vào âm vật, vì cái nói đến sau kia làm nàng cảm thấy không thoải mái, và khoái cảm trộn lẫn với đau đớn thực sự là khá rắc rối.

Nàng luôn luôn đi thẳng tới tầng một, cửa sổ phía sau!

Maria thấy người thủ thư rõ ràng là không bao giờ định dừng cuộc nói chuyện đó, có thể bà ấy đã phát hiện trong Maria một kẻ đồng lõa với bản năng giới tính đã mất của chính bà, nên nàng ra hiệu vẫy tay tạm biệt và rời đi, cố gắng tập trung vào bất kỳ cái gì vô nghĩa xuất hiện trong đầu nàng, bởi vì hôm nay không phải là ngày để nghĩ về việc chia tay, âm vật, khôi phục trinh tiết hay điểm G. Nàng chú tâm vào những thứ quanh nàng- tiếng chuông kêu, tiếng chó sủa, tiếng xe điện leng keng trên đường ray, tiếng bước chân, tiếng hơi thở của nàng, những biển hiệu của các cửa hàng đang chào mời dưới ánh mặt trời.

Nàng không thích trở lại Copacabana, mà cho đến lúc ấy nàng vẫn cảm thấy có nghĩa vụ phải làm việc cho đến cùng, dù nàng không hề rõ vì lý do gì – rốt cuộc, thì nàng cũng đã tiết kiệm đủ tiền rồi.

Nàng có thể dành buổi chiều hôm nay để mua sắm, nói chuyện với người quản lý nhà băng, một trong những khách hàng của nàng, nhưng người đã hứa giúp đỡ việc quản lý tiền tiết kiệm của nàng, đang uống cà phê ở đâu đó, và gửi đến những bộ quần áo chắc chắn sẽ không thể vừa với chiếc va li của nàng. Thật kỳ lạ, vì một vài lý do, nàng đang cảm thấy man mác buồn; có lẽ vì vẫn còn hai tuần nữa trước khi nàng ra đi, và nàng cần phải vượt qua quãng thời gian đó để nhìn thành phố này với một con mắt khác và cảm thấy vui vì những điều nàng đã trải qua ở đây.

Nàng đi đến một ngã tư nơi nàng đã qua hàng trăm lần trước đây; từ đó có

thể nhìn thấy hồ nước và cột nước, trên vỉa hè phía xa, giữa vườn hoa công cộng, là chiếc đồng hồ hoa đáng yêu, một trong những biểu tượng của thành phố này... chiếc đồng hồ đó cũng không cho phép nàng nói dối, bởi vì...

Đột nhiên, thời gian và thế giới bỗng đứng yên.

Câu chuyện mà nàng vẫn đang kể với chính mình từ buổi sáng, một điều về việc phục hồi sự trong trắng của nàng mới đây, là gì đây?

Thế giới dường như đóng băng, giây phút đó sẽ kéo dài mãi mãi, nàng đang đối mặt với một điều rất nghiêm túc và rất quan trọng trong cuộc đời nàng, nàng không thể quên nó đi, nàng không thể làm như nàng vẫn làm với những giấc mơ ban đêm của nàng, những giấc mơ mà nàng luôn tự hứa là sẽ ghi lại và nàng không bao giờ thực hiện...

“Đừng nghĩ về bất cứ điều gì! Thế giới này đã ngừng lại. Điều gì sẽ xảy ra đây?”

ĐỦ RỒI!

Chú chim ấy, câu chuyện đáng yêu về chú chim mà nàng đã viết – có phải là về Ralf Hart?

Không, là về nàng!

DỪNG LẠI!

Lúc đó là 11:11 sáng, và nàng đã bị đông cứng vào giây phút ấy. Nàng là một người ngoại quốc ngay trong chính cơ thể nàng, nàng tìm lại sự trinh trắng được phục hồi gần đây của chính nàng, nhưng sự tái sinh ấy quá mong manh đến nỗi nếu nàng còn ở đó, nó sẽ biến mất mãi mãi. Nàng đã trải qua Thiên đường, có lẽ, dĩ nhiên cả Địa ngục, nhưng Cuộc Phiêu Lưu đang dần đến hồi kết thúc. Nàng không thể đợi hai tuần, mười ngày, một tuần – nàng phải đi ngay bây giờ, bởi vì, khi nàng đứng nhìn chiếc đồng hồ hoa, với những vị khách du lịch đang ngồi vẽ nó và những đứa trẻ vui chơi đùa xung quanh, nàng nhận ra lý do nàng cảm thấy buồn.

Lý do là: nàng không muốn quay về.

Nàng không muốn quay về không phải là vì Ralf Hart, Thụy Sĩ hay Cuộc Phiêu Lưu. Lý do thật sự không thể đơn giản hơn: tiền.

Tiền! Một mẫu giấy đặc biệt, được trang trí những màu sắc ảm đạm, mẫu

giấy mà mọi người đều nhất trí là nó rất đáng giá – và nàng tin nó, mọi người tin nó – cho tới khi bạn mang một đồng giấy đó tới ngân hàng, một ngân hàng có truyền thống, đáng trọng, và bảo mật của Thụy Sĩ, rồi nói:

“Tôi có thể mua lại một vài tiếng đồng hồ của cuộc đời tôi không?”

“Không, thưa bà, chúng tôi không bán, chúng tôi chỉ mua thôi.”

Tiếng phanh xe đánh thức Maria tỉnh lại từ cơn mê man của nàng, một người lái mô tô đang la hét, và một người đàn ông cao tuổi lịch thiệp, nói tiếng Anh, bảo nàng hãy quay lại vỉa hè – đèn báo cho người đi bộ đang màu đỏ.

“Nhưng đó không thể là một phát hiện khiến mọi người kinh ngạc. Chắc mọi người đều cảm nhận được những gì mình đang trải qua. Chắc họ phải biết.”

Nhưng họ không biết. Nàng nhìn xung quanh. Mọi người đang đi bộ, cầm túi, khẩn trương tới nơi làm việc, tới trường, tới các văn phòng việc làm, tới Rue de Berne, tự nhủ với chính mình: “Mình có thể đợi thêm chút nữa. Mình có một giấc mơ, nhưng không cần phải thực hiện nó hôm nay, hơn nữa, mình cần kiếm thêm tiền.” Dĩ nhiên, mọi người nói xấu về nghề nghiệp của nàng, nhưng, về cơ bản, nó hoàn toàn là việc bán đi thời gian của nàng mà thôi, cũng giống như bất kỳ ai. Chịu đựng những con người kinh khủng, cũng giống như bất kỳ ai. Giao thân thể và linh hồn quý giá của nàng cho cái tên của một tương lai không bao giờ đến, cũng giống như bất kỳ ai. Nói rằng nàng vẫn chưa có đủ, cũng giống như bất kỳ ai. Chờ đợi thêm chút nữa, cũng giống như bất kỳ ai. Chờ đợi để rồi nàng có thể kiếm thêm chút nữa, trì hoãn việc thực hiện những ước mơ của nàng; bây giờ nàng quá bận rộn, nàng có một cơ hội lớn ở phía trước, những khách hàng trung thành đang đợi nàng, họ có thể trả tiền từ ba trăm năm mươi đến một nghìn franc mỗi tối.

Và lần đầu tiên trong đời, bất chấp tất cả những thứ tốt đẹp nàng có thể mua bằng số tiền nàng kiếm được – ai biết được, nàng có thể chỉ phải làm việc một năm nữa thôi – nàng đã quyết định một cách tỉnh táo, sáng suốt và

thận trọng: để một cơ hội nữa lướt qua.

Maria đợi cho đèn đổi màu, nàng băng qua đường và dừng bước trước chiếc đồng hồ hoa; nàng nghĩ về Ralf, thấy lại cái nhìn khao khát trong đôi mắt chàng vào cái đêm khi nàng kéo tuột nửa thân trên của chiếc váy, cảm thấy đôi bàn tay chàng đang chạm vào ngực nàng, chỗ kín của nàng, khuôn mặt nàng và nàng bắt đầu thấy cửa mình ẩm ướt; rồi khi nàng nhìn ra cái cột nước lớn ở phía xa kia, không chạm vào một chỗ nào trên cơ thể, nàng đã cảm thấy một cơn cực khoái ngay ở đó, trước mặt mọi người.

Không phải ai cũng nhận ra rằng; vì họ đều quá bận rộn.

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Chương 28

Nyah, người duy nhất trong số các đồng nghiệp mà Maria chia sẻ một mối quan hệ có thể coi là tình bạn, gọi nàng lại ngay khi nàng bước vào câu lạc bộ. Chị ta đang ngồi với một quý ông phương Đông, và cả hai đang cười vui vẻ.

“Nhìn này”, chị ta nói với Maria. “Hãy nhìn cái thứ mà anh ta muốn tôi làm với anh ta này.”

Người đàn ông phương Đông lịch lãm trao một cái nhìn hiểu ý, vẫn mỉm cười, anh ta mở cái hộp trông có vẻ giống hộp đựng xì gà. Milan đang theo dõi từ xa để phòng trường hợp chiếc hộp đó chứa thuốc phiện hay ống tiêm chích. Nhưng không phải, đó là một thứ mà thậm chí Milan cũng không biết mình phải làm gì với nó, nhưng không phải là quá đặc biệt.

“Nó trông giống thứ gì đó có từ thế kỷ trước!” Maria nói.

“Nó là”, người đàn ông phương Đông nói với vẻ phần nộ. “Nó đã có hơn một trăm năm tuổi rồi và nó đáng giá một gia tài.”

Cái Maria nhìn thấy là một mạch điện đèn chân không, có tay cầm, có những mạch dẫn điện, những chỗ tiếp nối kim loại nhỏ xíu và những bộ pin. Nó trông như bên trong của một chiếc radio cổ, với hai đầu dây dẫn ra ngoài, ở cuối mỗi đầu là những cái que nhỏ bằng thủy tinh, khoảng bằng một ngón tay. Nó chắc chắn là không giống thứ gì đó đáng giá cả một gia tài.

“Nó hoạt động thế nào?”

Nyah không thích câu hỏi của Maria. Mặc dù chị ta tin tưởng Maria, nhưng người ta vẫn có thể thay đổi chỉ trong giây lát, và Maria cũng có thể để mắt đến ông khách của chị ta.

“Anh ấy vừa giải thích xong. Nó là cây Gậy Tía.”

Và quay sang người đàn ông phương Đông, chị ta đề nghị họ nên đi, vì chị ta đã quyết định nhận lời mời của anh ta. Tuy nhiên, người đàn ông dường như thấy vui vì món đồ chơi của anh ta đã khuấy động được sự quan tâm thích thú đến thế.

“Khoảng năm 1900, khi những bộ pin đầu tiên xuất hiện trên thị trường, nền y học truyền thống bắt đầu thử nghiệm với điện để xem liệu nó có thể điều trị được bệnh tâm thần và chứng cuồng loạn hay không. Nó cũng được dùng để loại bỏ các chấm mụn và kích thích da. Cô nhìn thấy hai điểm đầu cuối này chứ? Vậy thì, chúng được đặt ở đây”, anh ta ra dấu về phía hai thái dương, “và bộ pin này tạo ra một hiện tượng tĩnh điện mà cô vẫn thấy ở Thụy Sĩ mỗi khi không khí quá khô.”

Hiện tượng tĩnh điện không bao giờ xuất hiện ở Brazil, nhưng lại rất thường xảy ra ở Thụy Sĩ. Maria đã phát hiện thấy nó vào một ngày khi nàng mở cửa xe taxi, nàng đã nghe thấy một tiếng tanh tách và bị giật mình. Nàng nghĩ chắc đó là bộ phận nào đó bị hỏng trong chiếc ô tô nên đã phàn nàn, nói rằng nàng sẽ không trả tiền xe, người lái xe đã lảng mạt nàng và bảo nàng ngu ngốc. Anh ta đã đúng; đó không phải là tại chiếc xe mà do không khí hanh khô. Sau vài lần bị giật mình nữa, nàng bắt đầu sợ chạm vào những thứ làm từ kim loại, cho tới khi ở trong một siêu thị nàng phát hiện ra một chiếc vòng tay nàng đeo có thể phóng điện đã được tích tụ vào cơ thể.

Nàng quay qua người đàn ông:

“Nhưng thật là khó chịu.”

Nyah càng lúc càng bức tức với những lời bình luận của Maria. Để tránh những cuộc mâu thuẫn trong tương lai với người bạn có thể là duy nhất, chị ta vòng tay qua vai của anh chàng phương Đông, để thể hiện rõ là sẽ không còn nghi ngờ nào nữa về việc anh ta thuộc về ai.

“Tùy thuộc vào chỗ cô đặt nó”, anh ta nói và cười to.

Anh ta xoay cái tay cầm nhỏ và hai đầu que như chuyển sang màu tím. Anh

ta đặt nhanh chúng lên người hai cô gái; có một tiếng tanh tách, nhưng có va chạm tạo cảm giác buồn hơn là đau.

Milan đi tới.

“Xin ông vui lòng không sử dụng thứ đó ở đây.”

Người đàn ông cho những chiếc que trở lại hộp. Nyah chộp lấy thời cơ ấy đề nghị rằng họ nên đi thẳng tới khách sạn. Anh chàng có vẻ khá là thất vọng, vì sự xuất hiện của người mới đến có vẻ thích thú với thứ máy móc của anh ta hơn người phụ nữ đang đề nghị trở lại khách sạn cùng anh ta. Anh ta mặc áo khoác và xếp gọn chiếc hộp vào trong một chiếc túi xách da, nói:

“Họ bắt đầu tái sản xuất chúng, chúng đã trở nên khá là thịnh hành đối với những người đang tìm kiếm khoái cảm đặc biệt. Nhưng cô chỉ tìm thấy được những cái như thế này ở những bộ sưu tập y học hiếm hoi, ở viện bảo tàng và cửa hàng đồ cổ thôi.”

Milan và Maria chỉ đứng đó, không biết nói gì.

“Anh đã bao giờ nhìn thấy một cái như thế trước đây chưa?”

“Không giống thế, chưa. Nó có thể đáng giá cả một gia tài, nhưng anh ta là quản lý cao cấp của một công ty dầu khí... Dù sao tôi đã nhìn thấy những cái hiện đại như thế.”

“Họ làm gì với chúng?”

“Một người đàn ông đặt chúng vào phía trong cơ thể anh ta...và rồi yêu cầu người phụ nữ xoay tay cầm. Anh ta có một cơn sốc điện ở bên trong.”

“Anh ta không thể tự làm điều đó sao?”

“Cô có thể tự thực hiện những hành động gợi tình, nhưng nếu họ không còn tin rằng nó thú vị hơn là cùng với một người khác, quán bar của tôi sẽ phá sản còn cô sẽ phải tìm việc ở một cửa hàng bán rau quả. À, vị khách đặc biệt của cô nói sẽ tới đây tối nay, vì vậy hãy đảm bảo rằng cô từ chối bất kỳ lời mời nào khác.”

“Ồ, tôi sẽ làm thế, bao gồm cả anh. Tôi đến để nói lời chào tạm biệt. Tôi sắp đi.”

Milan không phản ứng gì.

“Là anh chàng họa sĩ phải không?”

“Không, là Copacabana. Luôn có một giới hạn cho mọi thứ, và tôi đã chạm tới giới hạn của mình vào sáng nay khi tôi đang nhìn chiếc đồng hồ hoa gân cái hồ đó.”

“Và giới hạn đó là gì?”

“Cái giá của một nông trại tại một vùng hẻo lánh của Brazil. Tôi biết tôi có thể kiếm nhiều tiền hơn, tôi có thể làm việc thêm một năm nữa – rất cuộc thì nó có gì khác biệt chứ?”

À, tôi biết nó sẽ tạo ra điều gì khác biệt rồi; tôi sẽ bị mắc trong các bẫy này vĩnh viễn, giống như ngài và những khách hàng vậy, những thương gia, những chiêu đãi viên hàng không, những anh chàng tài năng, những nhà điều hành các công ty ghi âm, và rất nhiều những người đàn ông tôi đã biết, với họ tôi đã bán thời gian của tôi và đó là thứ họ không thể bán lại cho tôi. Nếu tôi ở đây thêm một ngày, tôi sẽ ở đây thêm một năm nữa, và nếu tôi ở đây thêm một năm nữa, tôi sẽ không bao giờ có thể ra đi.

Milan gật đầu một cách thận trọng, như thể anh ta hiểu và đồng ý với mọi điều nàng nói, mặc dù anh ta không thể nói bất cứ điều gì, vì sợ tiếm nhiệm điều đó vào đầu tất cả các cô gái đang làm việc cho anh ta. Anh ta là một người đàn ông tốt, dù anh ta không chúc phúc cho nàng, cũng không cố thử thuyết phục rằng nàng đã sai.

Nàng cảm ơn anh ta và gọi một ly champagne, nàng không thể chịu được nếu thêm một ly cocktail hoa quả nữa. Nàng có thể uống bây giờ khi nàng không làm việc. Milan bảo nàng gọi điện cho anh ta nếu nàng cần bất cứ thứ gì; nàng sẽ luôn được chào đón.

Nàng trả tiền cho ly rượu và anh ta nói nó là của nhà. Nàng chấp nhận: xét tới cùng thì nàng đã mang lại cho ngôi nhà này một món lời còn lớn hơn nhiều so với ly rượu đó.

Trích từ nhật ký của Maria, khi nàng về đến nhà.

Tôi không thể nhớ chính xác là khi nào, nhưng một ngày Chủ nhật gần đây, tôi đã quyết định đi dự lễ ở nhà thờ. Sau một lúc, tôi nhận ra là tôi đã vào nhầm – đó là một nhà thờ của người theo đạo Tin Lành.

Tôi đã định đi ra, nhưng cha xứ vừa bắt đầu bài thuyết giảng của ông, và tôi nghĩ sẽ thật thô lỗ nếu đứng dậy, một bài kinh thật sự, bởi vì ngày hôm đó tôi đã nghe được những điều tôi rất cần phải nghe.

Cha xứ đã nói điều gì đó giống như:

“Trong tất cả các ngôn ngữ trên thế gian, đều có cùng một câu ngạn ngữ: “Mắt không nhìn thấy thì trái tim không đau”. À, tôi nói rằng không hề có một chút sự thật nào trong câu nói đó. Chúng càng ở xa, thì tất cả những cảm xúc mà chúng ta cố trấn áp và quên lãng lại càng gần gũi với trái tim ta hơn. Nếu chúng ta đang phải sống tha hương, chúng ta sẽ muốn tích giữ mọi ký ức dù là nhỏ bé của nguồn cội ấy. Nếu ta ở cách xa những người ta yêu thương, mỗi người lướt qua trên phố đều sẽ gợi cho ta nhớ về họ.”

Những chân lý trong sách Phúc âm đã dạy, cũng như tất cả những lời dạy thiêng liêng của tất cả các tôn giáo đều được ghi lại trong hoàn cảnh phải sống tha hương, trong hành trình kiếm tìm sự thấu hiểu của Chúa, niềm tin ở con người, cuộc hành hương của những linh hồn phiêu bạt trên mặt đất. Tổ tiên của chúng ta đã không biết, cũng như chúng ta không biết, thánh thần kỳ vọng từ cuộc sống của chúng ta – và không có gì để nghi ngờ cả khi sách được viết, tranh được vẽ, bởi vì chúng ta không muốn quên đi chúng ta là ai – và chúng ta cũng không thể biết điều kỳ vọng ấy là gì.

Cuối buổi lễ, tôi gặp cha xứ để cảm ơn ông: Tôi đã nói rằng tôi là một người lạ mặt giữa một miền đất xa lạ, và tôi cảm ơn cha vì đã nhắc tôi nhớ rằng có những thứ đôi mắt không nhìn thấy, nhưng trái tim vẫn đau. Và trái tim tôi đang rất đau, hôm nay tôi sẽ ra đi.

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Chương 29

Nàng nhắc hai chiếc va li và đặt chúng lên giường; chúng đã luôn ở đó, luôn đợi ngày mà mọi thứ kết thúc. Nàng đã tưởng tượng rằng nàng sẽ nhét đầy hai chiếc va li ấy với những món quà, những bộ quần áo mới, những bức ảnh chụp tuyệt và những thủ đô lớn của Châu Âu, những món đồ lưu niệm của quãng thời gian vui vẻ khi nàng sống ở xứ sở an toàn và tươi đẹp nhất của thế giới. Nàng có vài bộ quần áo mới, điều đó là sự thật, vài tấm ảnh chụp cảnh tuyết rơi một ngày ở Geneva, ngoài ra, không có gì giống như nàng tưởng tượng.

Nàng đã đến đây với giấc mơ kiếm thật nhiều tiền, học hỏi về cuộc sống và chính con người nàng, mua một nông trại cho bố mẹ nàng, kiếm một tấm chồng, và đưa gia đình của nàng đến thăm nơi nàng đã sống. Nàng đang trở về với số tiền chỉ vừa đủ để thực hiện một trong những ước mơ đó, mà thậm chí nàng còn chưa đến thăm những ngọn núi, và tệ hơn, là một người xa lạ với chính bản thân nàng. Nhưng nàng đang vui; nàng biết đã đến lúc dừng lại.

Không có nhiều người làm được.

Nàng đã có bốn cuộc phiêu lưu – là một vũ công trong một hộp đêm, học tiếng Pháp, làm việc như một cô gái điếm và rơi vào một tình yêu vô vọng. Bao nhiêu người có thể khoe khoang về sự trải nghiệm quá nhiều kịch tính như thế chỉ trong một năm trời? Nàng đang vui thay vì buồn, và nỗi buồn mang một cái tên: không phải nghề làm điếm, hay Thụy Sĩ hay tiền bạc – đó là Ralf Hart. Mặc dù, nàng chưa bao giờ thừa nhận với bản thân mình, nhưng trong thâm tâm, nàng mong muốn được kết hôn cùng chàng, người đàn ông đang đợi nàng trong một nhà thờ, sẵn sàng đưa nàng đi gặp những người bạn của chàng, những bức tranh của chàng, thế giới của chàng.

Nàng cân nhắc việc đến gặp chàng và thuê một phòng khách sạn gần sân

bay, vì chuyến bay sẽ cất cánh vào sáng sớm ngày mai; và từ nay trở đi, mỗi khoảnh khắc ở bên chàng sẽ là một năm đau khổ trong tương lai, vì mọi điều nàng đã nói với chàng và ngay cả những điều không nói, vì những kỷ niệm về bàn tay của chàng, giọng nói của chàng, sự cố vũ đầy yêu thương của chàng, và những câu chuyện của chàng.

Nàng mở một chiếc vali và lấy ra cái toa tàu nhỏ từ bộ đồ chơi lắp ghép tàu điện chàng đã tặng nàng trong buổi tối đầu tiên ở ngôi nhà của chàng. Nàng nhìn nó vài phút, rồi vứt nó vào thùng rác; nó không xứng được đến Brazil, và nó đã chứng tỏ mình vô dụng và bất công đối với một đứa trẻ đã luôn mong muốn có nó.

Không, nàng sẽ không đến nhà thờ; chàng có thể sẽ hỏi nàng điều gì đó về ngày mai, và nếu nàng thành thật và nói cho chàng biết rằng nàng sắp đi, thì chàng sẽ cầu xin nàng ở lại, hứa với nàng mọi điều để không đánh mất nàng ngay lúc đó, chàng sẽ bày tỏ một cách thẳng thắn tất cả tình yêu chàng dành cho nàng trong suốt thời gian họ ở cùng nhau. Nhưng mỗi quan hệ của họ có nền tảng là sự tự do, và không một kiểu quan hệ nào khác có thể có được- đó là lý do duy nhất khiến họ yêu nhau, bởi vì họ biết họ không cần có nhau. Đàn ông luôn luôn hoảng sợ khi người phụ nữ nói: “Em cần anh”, và Maria muốn mang theo hình ảnh của Ralf Hart, một người đang yêu, hoàn toàn thuộc về nàng, và sẵn sàng làm mọi việc vì nàng.

Nàng vẫn còn thời gian để quyết định liệu có nên đến gặp chàng hay không; lúc này, nàng cần phải tập trung cao hơn vào những vấn đề thực tế. Nàng nhìn tất cả đồ đạc nàng không thể đóng gói cũng không biết phải làm gì với chúng. Nàng cho rằng chủ nhà có thể quyết định số phận của chúng khi ông ta đến để kiểm tra căn hộ và thấy tất cả những món đồ dùng gia đình trong bếp, những bức tranh được mua ở một khu chợ bán đồ đã qua sử dụng, những chiếc khăn tắm, bộ khăn trải giường và chăn. Nàng không thể mang bất cứ thứ gì trong số đó về Brazil, ngay cả khi bố mẹ nàng còn cần chúng hơn bất cứ người ăn mày Thụy Sĩ nào; chúng sẽ luôn nhắc nàng nhớ về những điều nàng đã mạo hiểm.

Nàng rời căn hộ và đi đến ngân hàng, yêu cầu được rút tất cả số tiền của

nàng. Người quản lý – người đã từng lên giường với nàng – nói rằng điều này thật sự không phải là một ý tưởng hay, vì những đồng franc của nàng sẽ tiếp tục kiếm ra tiền và nàng sẽ nhận được tiền lãi ở Brazil. Hơn nữa, điều gì sẽ xảy ra nếu nàng bị cướp, điều đó có nghĩa hàng tháng trời làm việc sẽ bị lãng phí. Maria do dự trong chốc lát, suy nghĩ – như nàng vẫn làm – anh ta thực sự đang cố giúp nàng. Tuy nhiên, sau khi suy ngẫm một lúc, nàng kết luận rằng vấn đề là không phải số tiền này nên sinh sôi nhiều hơn, mà phải biến thành một cái nông trại, một ngôi nhà cho bố mẹ nàng, vài con bò và nhiều việc khác nữa.

Nàng rút hết số tiền cho đến đồng centime cuối cùng, cho nó vào một chiếc túi mà nàng đã mua dành cho dịp này và đeo nó vào chiếc thắt lưng bên dưới lớp áo của nàng.

Nàng đi đến đại lý du lịch, vừa đi vừa cầu nguyện rằng nàng sẽ có can đảm để thực hiện quyết định của mình. Khi nàng nói muốn đổi chuyến bay khác, nàng được cho biết rằng nếu đi chuyến ngày mai, nàng sẽ phải chuyển máy bay ở Paris. Đó không phải là vấn đề- tất cả những gì nàng cần là đi xa khỏi nơi đây, trước khi nàng có những ý nghĩ khác.

Nàng đi bộ đến một trong những chiếc cầu và mua một cây kem, dù lúc ấy thời tiết đã bắt đầu trở lạnh, và nàng nhìn lại Geneva lần cuối. Mọi thứ đều có vẻ khác lạ đối với nàng, như thể nàng chỉ vừa đến đây và cần tham quan những viện bảo tàng, những đài kỷ niệm, những quán bar và nhà hàng thời thượng. Thật kỳ quặc làm sao, khi bạn sống trong một thành phố, bạn luôn trì hoãn việc tìm hiểu nó và rồi cuối cùng chẳng bao giờ biết rõ thành phố ấy.

Nàng đã nghĩ là nàng sẽ thấy vui vì sắp được về nhà, nhưng không. Nàng đã nghĩ là nàng sẽ thấy buồn vì sắp phải rời khỏi thành phố đã đối xử với nàng rất tử tế, nhưng nàng thì không. Điều duy nhất nàng có thể làm lúc

này là rơi vài giọt nước mắt, cảm thấy sợ chính bản thân mình, một người phụ nữ trẻ trung, thông minh, có mọi điều mời gọi nhưng lại là người luôn đưa ra những quyết định sai lầm.

Nàng chỉ hy vọng rằng lần này nàng quyết định đúng đắn.

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Chương 30

Trong nhà thờ không có một ai khi nàng bước vào, và trong sự tĩnh lặng, nàng có thể kiểm tra những ô cửa kính màu lộng lẫy, được ánh sáng ban ngày chiếu vào từ bên ngoài, và đã được rửa sạch nhờ trận bão đêm trước. Nàng đứng trước một cây thánh giá rỗng không; đối mặt với nàng không phải một dụng cụ tra tấn mà là một cái xác chết đẫm máu của một người đàn ông đã chết, nhưng là biểu tượng của sự hồi sinh, nơi mà dụng cụ tra tấn đã mất đi tất cả ý nghĩa của nó, sự kinh hoàng của nó, tầm quan trọng của nó. Nàng nhớ đến chiếc roi da vào cái đêm đầy sấm chớp; nó cũng là một thứ tra tấn. “Chúa ơi, tôi đang nói gì thế này?”

Nàng cảm thấy hài lòng khi không phải nhìn bất cứ hình ảnh nào của những vị thánh chịu cực hình, bị phủ đầy những vết máu và các vết thương hở hoác – đây chỉ đơn giản là nơi người ta tụ họp để sùng kính một cái gì đó mà họ không thể hiểu được.

Nàng đứng trước chiếc bình đựng nước thánh, nơi giữ thân xác của Chúa Jesus, người mà nàng vẫn luôn tin tưởng, mặc dù từ lâu nay nàng đã không còn nghĩ đến Người. Nàng quỳ xuống và hứa với Chúa Trời, Đức Mẹ Đồng Trinh, Chúa Jesus và tất cả các vị thánh rằng dù cho điều gì xảy ra vào ngày hôm đó, nàng cũng không thay đổi ý định của mình, nàng sẽ ra đi. Nàng hứa bởi nàng biết quá rõ cái bẫy của tình yêu, và biết chúng có thể làm thay đổi ý định của một phụ nữ dễ dàng như thế nào.

Ngay sau đó, nàng cảm thấy có một bàn tay chạm lên vai mình, nàng hơi ngẩng đầu lên và thế là khuôn mặt nàng nằm yên trong bàn tay đó.

“Em thế nào?”

“Em ổn”, nàng trả lời bằng một giọng nói không có chút biểu hiện nào của

sự băn khoăn hay xúc động. “Em ổn. Chúng mình đi uống một ly cà phê nhé.”

Họ rời khỏi nhà thờ, tay trong tay, như thể họ là hai người yêu nhau mới gặp lại sau thời gian dài. Họ hôn nhau ngay ở nơi công cộng, một số kẻ ném cho họ những ánh nhìn khó chịu; nhưng cả hai đều mỉm cười trước sự bức bối mà họ đang là nguyên nhân và trước những khao khát mà họ đang khuấy động bằng lối cư xử đáng xấu hổ của mình, bởi vì họ biết rằng thực ra những người đó đang ước chính họ có thể làm điều ấy. Đó là một hành động thực sự đáng xấu hổ.

Họ vào một quán cà phê giống như bất kỳ quán cà phê nào, nhưng chiều hôm đó, nó lại khác, bởi vì họ đang ở cùng nhau và bởi vì họ đang yêu nhau. Họ nói chuyện về Geneva, về những khó khăn trong tiếng Pháp, về những ô cửa sổ kính màu trong nhà thờ họ, về những tác hại của việc hút thuốc – cả hai đều hút thuốc và không có ý định sẽ từ bỏ dù là một chút.

Nàng cố nài đòi trả tiền cà phê và chàng đồng ý. Họ đến cuộc triển lãm và nàng đã được biết thế giới của chàng: những nghệ sĩ, những người giàu có, họ trông còn giàu có hơn cả bình thường, những triệu phú trông có vẻ khiêm tốn, họ đang bàn luận về những thứ mà thậm chí nàng chưa từng nghe nói đến. Tất cả bọn họ đều thích nàng và tán thưởng tiếng Pháp của nàng; họ hỏi về lễ hội Carnival, về bóng đá, về âm nhạc Brazil. Họ tốt bụng, lịch sự, tử tế và quyến rũ.

Khi họ đi rồi, chàng quay sang nói với nàng rằng chàng sẽ đến câu lạc bộ tối nay để gặp nàng. Nàng xin chàng đừng đến, nàng sẽ nghỉ làm tối nay và muốn mời chàng ăn tối.

Chàng nhận lời và họ chào tạm biệt, sắp xếp cuộc hẹn tại nhà chàng trước khi cùng đi ăn tối ở một nhà hàng thú vị trên quảng trường nhỏ ở Cologne, nơi họ thường đi taxi ngang qua, và là nơi nàng đã luôn muốn dừng lại

nhưng chưa bao giờ dám yêu cầu chàng làm vậy.

Rồi Maria nhớ ra một người bạn của nàng và quyết định đi đến thư viện để nói với bà ấy rằng nàng sẽ không quay lại đó nữa.

Nàng bị kẹt giữa dòng xe đường như bất tận, cho tới khi những người Kurd (lại một lần nữa) kết thúc cuộc biểu tình của họ và những chiếc ô tô con có thể di chuyển. Nhưng bây giờ nàng đang là bà chủ thời gian của chính nàng, và chuyện kẹt xe không là vấn đề gì cả.

Khi nàng đến thư viện có vẻ như nó sắp đóng cửa.

“Tha lỗi cho tôi nếu tôi đang quá tự ý nhưng tôi không có bất kỳ ai khác, bất kỳ cô bạn nào, tôi có thể nói chuyện với cô một lát được không?”

Người thủ thư nói ngay khi Maria đến nơi.

Bà ấy không có một người bạn gái nào ư? Sau khi dành cả cuộc đời bà để sống ở một nơi và gặp gỡ tất cả mọi loại người trong công việc, chẳng lẽ bà ấy thực sự không có một ai có thể nói chuyện cùng sao? Maria đã tìm thấy một ai đó giống chính nàng, hay đúng hơn là, giống mọi người.

“Tôi đang suy nghĩ về điều tôi đã đọc được về âm vật...”

Cứ như thế bà ấy chưa từng nghĩ về bất cứ điều gì khác ấy!

“Chỉ là, dù tôi đã từng quan hệ với chồng mình, nhưng tôi luôn thấy rất khó khăn để đạt được khoái cảm tột đỉnh trong suốt quá trình giao hợp. Cô có nghĩ điều đó là bình thường không?”

“Bà có thấy là bình thường không khi hàng ngày có cuộc biểu tình của những người Kurd? Khi những người phụ nữ đang yêu chạy trốn khỏi chàng Hoàng Tử Quyển Rũ của họ? Khi người ta mong muốn có những nông trại hơn là tình yêu? Khi đàn ông và đàn bà bán thời gian của họ, nhưng không bao giờ có thể mua lại nó? Và còn nữa, tất cả những điều đang xảy ra, vậy thì việc tôi tin hay không tin, thật sự không thành vấn đề; tất cả những điều này là bình thường. Mọi thứ đi ngược lại Tự nhiên, ngược lại những khao khát thầm kín nhất, đều là bình thường trong mắt chúng ta, thậm chí cho dù nó có là sự lầm lạc dưới con mắt của Chúa. Chúng ta kiếm tìm cảnh địa ngục của chính chúng ta, chúng ta dành hàng thiên niên kỷ để

xây dựng nó, và sau rất nhiều nỗ lực, giờ chúng ta có thể sống theo cách tồi tệ nhất.”

Nàng nhìn người phụ nữ đang đứng trước mặt nàng, lần đầu tiên, nàng hỏi tên bà là gì (nàng chỉ biết họ của bà). Tên bà là Heidi, bà đã kết hôn được ba mươi năm và chưa bao giờ - chưa bao giờ! – trong suốt thời gian đó bà tự hỏi chính mình xem liệu việc không có được một lần khoái cảm tột đỉnh khi quan hệ với chồng có phải là bình thường hay không.

“Tôi không biết là tôi có nên đọc tất cả những thứ này hay không nữa! Có lẽ tốt hơn là nên sống trong sự ngây thơ, luôn tin rằng một người chồng chung thủy, một căn hộ có thể nhìn ra hồ, cùng ba đứa con và công việc của một công chức nhà nước, là tất cả những gì mà một người phụ nữ có thể mong muốn. Nhưng giờ đây, từ khi cô đến, và từ khi tôi đọc cuốn sách đầu tiên đó, tôi đã bị ám ảnh về việc cuộc đời tôi đã trở thành cái gì. Liệu có phải mọi người đều như thế không?”

“Tôi không thể đảm bảo với bà là họ đều thế.”

Và đứng trước người phụ nữ đang hỏi xin lời khuyên của nàng, Maria cảm thấy bản thân nàng cực kỳ thông thái và hiểu biết.

“Cô có muốn cho cô biết vài điều không?”

Maria gật đầu.

“Hiển nhiên cô còn quá trẻ để hiểu những điều này, nhưng đó chính là lý do tôi muốn chia sẻ chút ít về cuộc đời mình với cô, để cô không mắc phải những sai lầm giống tôi.

Nhưng vì sao chồng tôi lại không bao giờ chú ý đến âm vật của tôi? Anh ấy cho rằng cơn cực khoái xảy ra ở trong đường âm đạo, và tôi thấy rằng thật sự, thật sự rất khó khăn khi phải giả vờ như điều mà anh ấy tưởng tượng chính là điều tôi cảm thấy. Dĩ nhiên, tôi đã trải qua khoái cảm, nhưng là một loại khoái cảm khác. Đó chỉ là khi sự cọ xát diễn ra ở phần cơ thể phía trên... cô hiểu ý tôi là gì chứ? ”

“Tôi hiểu.”

“Và giờ thì tôi đã biết lý do tại sao. Nó ở trong đó”, bà chỉ tay về phía một cuốn sách ở trên bàn, mà tựa đề của nó Maria không nhìn thấy được.

“Trong đó có rất nhiều dây thần kinh đầu mút để kết nối âm đạo với điểm

G, và đó là điểm mấu chốt để có khoái cảm tột đỉnh. Nhưng đàn ông nghĩ rằng tất cả việc phải làm chỉ là đưa cái đó vào. Cô có biết điểm G là cái gì không?”

“Có, chúng ta đã nói về nó vào hôm trước”, Maria nói, nhập vai Cô Gái Ngây Thơ. “Khi bạn đi vào một ngôi nhà, ở tầng một, cửa sổ phía sau.”

“Đúng vậy!” Và đôi mắt của bà thủ thư sáng lên. “Chỉ cần cô thử hỏi trong đám bạn trai của cô xem đã có ai nghe nói về nó chưa. Không ai cả! Thật ngu xuẩn. Nhưng sau khi một người Italia phát hiện ra âm vật, điểm G là phát hiện của thế kỷ XX! Nó nhanh chóng có mặt trên tất cả các tiêu đề lớn, và rồi không ai sẽ có thể làm ngơ với nó lâu hơn nữa! Cô có suy nghĩ gì về cuộc cách mạng trong thời đại chúng ta đang sống không?”

Maria liếc nhìn đồng hồ đeo tay của nàng, và Heidi nhận ra là bà cần phải nói nhanh, để dạy cho cô gái trẻ xinh đẹp này biết rằng tất cả phụ nữ đều có quyền được hạnh phúc và được thỏa mãn, để thế hệ sau nên được hưởng lợi ích từ tất cả những khám phá khoa học lạ thường này.

“Tiến sĩ Freud đã không đồng ý với điều đó bởi vì ông ta không phải là phụ nữ, và khi ông ta đã có được cực khoái thông qua cái của quý của ông ta, thì ông ta cảm thấy rằng phụ nữ, vì thế, phải có được khoái cảm ở âm đạo của họ. Chúng ta phải bắt đầu quay về với những điều căn bản, với những thứ đã luôn cho chúng ta khoái cảm: âm vật và điểm G! Rất ít phụ nữ được hưởng một quan hệ tình dục thỏa mãn, vì vậy nếu cô có vấn đề khó khăn trong việc đạt tới khoái cảm mà cô đáng được hưởng, hãy để tôi gợi ý điều này: thay đổi tư thế. Hãy để bạn tình của cô nằm và cô ở trên; âm vật của cô sẽ chạm vào cơ thể anh ta mạnh hơn và cô – chứ không phải anh ta – sẽ có được những kích thích mà cô cần. Hoặc hơn thế nữa, là những kích thích mà cô đáng được hưởng!”

Trong lúc đó, Maria đang cố giả vờ như nàng không chú ý lắng nghe cuộc nói chuyện này. Nàng không phải là người duy nhất! Nàng không có vấn đề gì về giới tính, tất cả chỉ là vấn đề của khoa học giải phẫu! Nàng muốn ôm hôn người phụ nữ này, như thể một khối nặng khổng lồ đã được nhắc ra khỏi tim nàng. Thật tốt biết bao khi khám phá ra điều này trong khi nàng vẫn còn trẻ trung! Thật là một ngày kỳ diệu! Heidi nở một nụ cười bí ẩn.

“Họ có thể không biết nó, nhưng chúng ta cũng có một cái dựng lên được. Âm vật trở nên cương cứng!”

“Họ” chắc chắn là ám chỉ đàn ông. Vì đây là một cuộc nói chuyện thân tình, nên Maria quyết định đặt một câu hỏi mạo hiểm:

“Bà từng có một cuộc tình vụng trộm nào chưa?”

Bà thủ thỉ nhìn có vẻ bị sốc. Đôi mắt bà mất đi ánh sáng của một ngọn lửa thiêng, bà đỏ mặt, dù cho nó là cơn thịnh nộ hay một sự ngượng ngùng thì cũng không thể nói thành lời. Tuy vậy, sau một lúc, trận chiến giữa việc nói ra sự thật hay ngụy biện kết thúc. Bà chỉ đơn giản là thay đổi chủ đề của cuộc nói chuyện.

“Trở lại với trạng thái cương cứng của chúng ta, cô có biết rằng nó sẽ trở nên cương cứng không?”

“Có, tôi đã biết điều đó từ khi còn là một đứa trẻ cơ.”

Heidi có vẻ thất vọng. Có lẽ bà đã chưa bao giờ chú ý tới điều đó. Tuy nhiên, bà vẫn tiếp tục:

“Dù sao thì, nhìn bên ngoài, nếu cô chà xát một ngón tay quanh nó, và không chạm vào chỗ đỉnh thực sự, cô có thể trải qua khoái cảm mãnh liệt hơn. Bởi vậy hãy chú ý đấy! Đàn ông, những người thực sự tôn trọng cơ thể phụ nữ thì gần như ngay lập tức sẽ chạm vào cái đỉnh đó, mà không biết rằng điều này đôi khi có thể là khá đau, cô có đồng ý không? Vậy thì, sau lần đầu tiên hoặc lần thứ hai quan hệ, hãy kiểm soát tình huống: lên tới đỉnh, quyết định mức độ nào và khi nào nên gấp gáp, thúc bách, và khi nào thì mức độ nên tăng và giảm với nhịp điệu khi cô thấy phù hợp. Theo cuốn sách mà tôi đang đọc, thì một cuộc trao đổi cởi mở, thẳng thắn về chuyện ấy cũng có thể là một ý tưởng hay đấy.

“Bà đã bao giờ có một cuộc nói chuyện thẳng thắn với chồng bà chưa?”

Một lần nữa, Heidi tránh câu hỏi thẳng thắn này, và nói rằng mọi chuyện rồi sẽ khác. Giờ bà thấy hứng thú hơn với việc chia sẻ những kinh nghiệm tri thức của bà.

“Hãy cố nghĩ về âm vật của cô như là những cái kim đồng hồ và yêu cầu bạn tình của cô di chuyển nó trở về sau và tới trước trong khoảng một và

một, cô có hiểu không?”

Phải, nàng biết người phụ nữ này đang nói về điều gì và không hoàn toàn đồng ý, cho dù cuốn sách đó không nói quá thật. Ngay khi bà nói đến từ “đồng hồ”, Maria lại liếc vào chiếc đồng hồ đeo tay của nàng và giải thích rằng nàng thật sự đến để nói lời tạm biệt, vì công việc của nàng ở đây đã kết thúc. Nhưng người phụ nữ dường như không nghe nàng nói.

“Cô có muốn mượn cuốn sách này không?”

“Không, cảm ơn. Tôi đang có nhiều thứ khác phải suy nghĩ trong lúc này.”

“Và cô không muốn mượn bất cứ cuốn nào khác sao?”

“Không. Tôi sắp về nước, nhưng tôi chỉ muốn đến cảm ơn bà vì đã luôn luôn đối xử với tôi bằng sự tôn trọng và thấu hiểu. Có lẽ chúng ta sẽ gặp lại nhau vào một dịp nào đó.”

Họ bắt tay và chúc nhau hạnh phúc.

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Chương 31

Heidi đợi cho tới khi cô gái đi hẳn, rồi mới dấn mạnh xuống bàn. Tại sao bà không nắm lấy cái cơ hội này để chia sẻ những điều đó, cái cách mà câu chuyện diễn ra, sẽ có thể đưa bà xuống mồ hay sao? Khi cô gái đã có can đảm hỏi rằng bà đã từng phản bội chồng bà hay chưa, tại sao bà không trả lời rằng giờ đây bà đang khám phá ra một thế giới mới nơi đó phụ nữ, cuối cùng đang công nhận việc đạt được một cơn cực khoái trong âm đạo là khó khăn đến mức nào?

“Ồ, tốt thôi, không vấn đề gì cả. Thế giới này không chỉ có tình dục.”

Không, nó không phải là quan trọng nhất trên thế gian này, nhưng nó vẫn quan trọng. Bà nhìn quanh mình; phần lớn trong số hàng nghìn cuốn sách bao quanh bà đều là truyện về tình yêu. Đều giống nhau cả: hai người gặp nhau, yêu nhau, đánh mất nhau và tìm lại nhau. Có những linh hồn nói với những linh hồn, có những nơi xa xôi, những cuộc phiêu lưu mạo hiểm, những đau khổ, những bản khoán, nhưng rất hiếm ai nói: “Xin kiếu lỗi, thưa ngài, nhưng tại sao những cuốn sách lại không nói một cách công khai về điều đó?

Có lẽ người ta không thực sự quan tâm. Đàn ông sẽ luôn đi kiếm tìm cái mới lạ; họ vẫn luôn là những thợ săn thời tiền sử, tuân theo bản năng duy trì nòi giống của loài người. Còn phụ nữ thì sao? Theo kinh nghiệm của cá nhân bà, thì niềm khao khát có một cơn khoái cảm tột cùng tuyệt vời với bạn tình chỉ diễn ra trong vài năm đầu thôi; sau đó những cơn cực khoái thường xuyên giảm đi, nhưng không ai nói ra điều đó, bởi vì mọi phụ nữ nghĩ rằng đó chỉ là vấn đề của mình cô ta mà thôi. Và rồi họ nói dối, tỏ vẻ là họ thấy mong muốn của chồng họ được làm tình mỗi đêm là gánh nặng.

Và bằng việc nói dối, họ khiến những người phụ nữ khác cảm thấy lo lắng.

Họ chuyên hướng suy nghĩ tới những thứ khác: con cái, nấu nướng, thời gian biểu, việc nhà, các hóa đơn thanh toán, những cuộc tình vụng trộm của chồng họ - những thứ mà họ phải chịu đựng – những kỳ nghỉ ở nước ngoài, chúng được nhắc tới với con cái họ nhiều hơn là với chính họ, và thậm chí là tình yêu, nhưng không có tình dục.

Bà nên cởi mở với cô gái Brazil trẻ tuổi ấy, cô ấy đối với bà dường như là một sinh vật vô tội, đáng tuổi con gái bà, và vẫn chưa có khả năng hiểu được thế giới này. Một người nhập cư, sống xa nhà, làm việc chăm chỉ với một công việc chán ngán, đang chờ đợi một người đàn ông mà cô có thể kết hôn, và với người ấy, cô có thể có một vài cơn cực khoái, âm vật hay điểm G (thứ mới chỉ được phát hiện ra ở thế kỷ XX!!). Là một người vợ tốt, một người mẹ tốt, tin chắc rằng không có gì thiếu thốn trong mái ấm gia đình, đôi khi bí mật thủ dâm, nghĩ về vài người đàn ông đã đi ngang qua trên đường và nhìn cô một cách khao khát. Gìn giữ dáng vẻ bề ngoài – tại sao cái thế giới này lại quá quan tâm để ý tới diện mạo bề ngoài như vậy?

Đó là lý do tại sao bà đã không trả lời câu hỏi: “Bà từng có một cuộc tình vụng trộm nào chưa?”

Nhưng điều này sẽ theo người xuống mồ, bà nghĩ. Chồng bà là người đàn ông duy nhất trong đời bà, nhưng tình dục giờ đã một thứ xa xôi trong dĩ vãng. Ông đã là một người bầu bạn tuyệt vời, trung thực, khoan dung và hóm hỉnh, và đã đấu tranh để đưa gia đình đi lên và giữ cho tất cả mọi người được hòa cùng niềm hạnh phúc của ông. Ông là người đàn ông lý tưởng mà tất cả phụ nữ đều mơ ước, và đó chính là lý do tại sao bà cảm thấy thật tồi tệ khi bà nghĩ về cái cách mà bà đã từng ham muốn và cùng với một người đàn ông khác.

Bà nhớ họ đã gặp nhau như thế nào. Bà đang trên đường trở về từ một thị

trần nhỏ miền núi của Davos, khi tất cả các chuyến tàu phục vụ đều đã bị ngưng trệ trong nhiều tiếng đồng hồ vì một vụ lở tuyết. Bà gọi về nhà để mọi người không phải lo lắng, bà mua một vài cuốn tạp chí và chuẩn bị cho công cuộc chờ đợi kéo dài ở nhà ga.

Đó là khi bà chú ý đến người đàn ông ngồi cạnh, đến chiếc ba lô và cái túi ngủ của anh ta. Anh ta có mái tóc màu nâu và nước da rám nắng, và là người duy nhất ở sân ga có vẻ không quan tâm đến sự ngưng trệ của chuyến tàu; ngược lại, anh ta đang mỉm cười và nhìn quanh để tìm người trò chuyện. Heidi giở một tờ tạp chí, nhưng – sự bí ẩn ngọt ngào của cuộc sống!- mắt bà tình cờ gặp ánh mắt anh ta và bà đã không kịp quay đi ngay để tránh việc anh ta tiến lại phía bà.

Trước khi Heidi có thể - một cách lịch sự - nói rằng bà thật sự cần đọc xong một bài báo quan trọng, thì anh ta đã bắt đầu nói chuyện. Anh ta nói với bà anh ta là một nhà văn và đang trở về sau một cuộc hội họp ở Davos và sự trì hoãn này có nghĩa là anh ta sẽ lỡ mất chuyến bay về nhà. Khi họ đến Geneva, không biết bà có vui lòng giúp anh ta tìm một khách sạn hay không?

Heidi nhìn anh ta: Làm sao mà có người nào lại có thể quá ư háo hức, vui mừng như thế khi lỡ mất một chuyến bay và đang phải ngồi đợi ở một sân ga thiếu tiện nghi như thế này cho đến khi mọi thứ được sắp xếp lại?

Người đàn ông bắt đầu nói chuyện với bà như thể họ là những người bạn cũ. Anh ta kể với bà về những chuyến du lịch của anh ta, về sự thần bí trong việc sáng tác văn chương, và trước sự kinh hãi của bà, anh ta kể về tất cả những người phụ nữ mà anh ta đã biết và yêu trong cuộc đời mình. Heidi chỉ gật đầu và để cho anh ta nói. Đôi lúc anh ta xin lỗi là đã nói quá nhiều và xin bà kể cho anh ta vài điều về bà, nhưng tất cả những gì bà có thể nói là: “Ồ, tôi chỉ là một người bình thường, không có gì đặc biệt cả.”

Đột nhiên, bà nhận ra là bà đang thầm hy vọng rằng chuyến tàu sẽ không bao giờ đến; cuộc nói chuyện đang rất tuyệt vời và cuốn hút; bà đang khám phá ra những thứ mà bà chỉ có thể gặp trong những cuốn tiểu thuyết viễn tưởng. Và vì bà sẽ không bao giờ gặp lại anh ta nữa, nên bà thu hết can đảm và (lạ là tại sao bà không bao giờ có thể nói) bắt đầu hỏi anh ta về những chủ đề mà bà đặc biệt quan tâm. Cuộc hôn nhân của bà đang trải qua giai đoạn sóng gió, chồng bà rất khắt khe với đòi hỏi về thời gian của bà, và Heidi muốn biết bà có thể làm gì để khiến chồng mình vui vẻ. Người đàn ông đưa ra cho bà vài lời giải thích, kể cho bà nghe một câu chuyện, nhưng dường như anh ta không thật thoải mái khi nói chuyện về chồng bà.

“Cô là một phụ nữ thật thú vị”, anh ta nói, một điều mà đã nhiều năm rồi không còn ai nói với bà.

Heidi không biết phải phản ứng như thế nào, anh ta nhìn thấy vẻ ngượng ngùng của bà và ngay lập tức bắt đầu nói chuyện về những sa mạc, những ngọn núi, những thành phố đã mất, những phụ nữ đeo mạng che mặt hoặc những phụ nữ để hở cả phần bụng, về những chiến binh, những tên cướp và những người đàn ông khôn ngoan, trí tuệ.

Đoàn tàu đến. Họ ngồi cạnh nhau, và bà không còn là một người phụ nữ đã có gia đình nữa, không còn là người chỉ sống trong ngôi nhà gỗ ván nhìn ra hồ và có ba đứa con phải nuôi dạy nữa, lần đầu tiên bà đang bước vào một cuộc phiêu lưu trên đường trở về Geneva. Bà nhìn những ngọn núi, con sông và cảm thấy vui vì đang được ngồi bên cạnh một người đàn ông muốn lên giường với bà (bởi vì tất cả đàn ông đều nghĩ thế), và người đàn ông này đang cố gắng hết sức để gây ấn tượng với bà. Bà băn khoăn liệu có bao nhiêu người đàn ông khác cũng cảm thấy như thế, nhưng với họ bà không bao giờ tỏ ra một sự khuyến khích dù là nhỏ nhất nào; tuy nhiên, buổi sáng hôm đó, thế giới đã thay đổi, và bà đột nhiên là một phụ nữ trẻ ba mươi tuổi, bị mù quáng vì nỗ lực của một người đàn ông nhằm quyến rũ bà, đó là một cảm xúc tuyệt vời nhất trên thế gian.

Trong buổi chớm thu của cuộc đời, khi bà nghĩ là mình đã có mọi thứ có thể mong muốn rồi, thì người đàn ông này xuất hiện trên sân ga và đi thẳng tới cuộc đời bà mà không cần hỏi xin sự đồng ý trước. Họ xuống tàu ở Geneva và bà chỉ cho anh ta một khách sạn (một khách sạn rẻ tiền, anh ta nói, bởi vì anh ta có lẽ sẽ rời đi ngay sáng hôm sau và không có nhiều tiền trên người để qua đêm tại xứ sở Thụy Sĩ đắt đỏ một cách thái quá như thế); anh ta mời bà cùng lên phòng với anh ta, để xem xem mọi thứ có ổn không. Heidi biết điều gì đang chờ đợi, tuy thế bà vẫn nhận lời đề nghị của anh ta. Họ đóng cửa, họ hôn nhau ngẫu nhiên, điên cuồng, anh ta xé bỏ quần áo của bà – Chúa ơi – anh ta biết tất cả về thân thể phụ nữ, bởi vì anh ta đã biết những đau khổ và tâm trạng vỡ mộng của quá nhiều phụ nữ.

Họ làm tình cả buổi chiều hôm đó, chỉ khi trời đổ tối bùa yêu mới tiêu tan, và bà đã nói những lời mà bà không muốn nói:

“Em phải về, chồng em đang chờ em.”

Anh ta đốt một điếu thuốc và họ nằm đó trong yên lặng một lúc, và không ai trong số họ nói lời “tạm biệt” cả. Heidi trở dậy và rời đi mà không hề nhìn lại, biết rằng, bất cứ điều gì mà cả hai có thể nói, cũng không có từ ngữ nào, không lời nào có ý nghĩa gì cả.

Bà sẽ không bao giờ gặp lại anh ta nữa, nhưng, trong một vài tiếng đồng hồ, vào mùa thu của sự tuyệt vọng trong lòng bà, bà đã không còn là một người vợ chung thủy, một người nội trợ, một người mẹ đáng yêu, một tấm gương phục vụ xã hội, một người bạn trung thành, và chỉ đơn giản, bà quay về là một người phụ nữ mà thôi.

Trong một vài ngày, chồng bà nói đi nói lại rằng bà có vẻ khác lạ, dù vui hay buồn, chồng bà cũng không thể làm gì được. Một tuần sau đó, mọi thứ trở lại bình thường.

“Mình ngượng cái gì mà không kể cho cô gái trẻ đó cơ chứ”, bà nghĩ. “Không, cô ấy sẽ không hiểu, cô ấy vẫn còn sống trong một thế giới mà ở

đó người ta chung thủy và thề nguyện yêu nhau mãi mãi.”

Trích từ nhật ký của Maria:

Tôi không biết anh ấy phải nghĩ gì khi mở cửa tối hôm đó và nhìn thấy tôi đứng đấy, tay xách hai chiếc va li.

“Đừng lo lắng”, tôi nói. “Em không định chuyển đến đây đâu. Chúng ta đi ăn tối chứ?”

Anh không nói gì, chỉ giúp tôi mang chiếc va li vào. Sau đó, không nói “cái gì tiếp theo đây?” hay “trông em thật đáng yêu làm sao”, anh chỉ đơn giản vòng tay quanh người tôi và bắt đầu hôn tôi, chạm vào thân thể tôi, ngực, vùng bí mật, như thể anh ấy đã chờ đợi điều này từ rất lâu rồi và giờ đây anh đang lo sợ phút giây đó sẽ không bao giờ đến nữa.

Anh tuột áo khoác ngoài và cởi bỏ chiếc váy của tôi, để tôi trần truồng, ngay ở tiền sảnh, mà không có một trình tự hay sự chuẩn bị nào, không có cả thời gian để nói điều gì là tốt và điều gì là xấu, với cơn gió lạnh thổi luôn qua cửa trước, chúng tôi làm tình lần đầu tiên. Tôi nghĩ có lẽ tôi nên bảo anh dừng lại, để chúng tôi có thể tìm một chỗ nào đó thoải mái hơn, để chúng tôi có thời gian khám phá cái thế giới mênh mông của sự ham muốn khoái lạc ở cả hai người, nhưng, lúc ấy, tôi lại muốn anh ở bên trong tôi, bởi vì anh là người đàn ông mà tôi chưa bao giờ sở hữu được và sẽ không bao giờ lại được sở hữu lần nữa. Đó là lý do vì sao tôi có thể yêu anh bằng tất cả sinh lực của tôi, và có được, ít nhất là trong một đêm, đó là điều tôi chưa từng có và sẽ không bao giờ có thể có sau này.

Anh để tôi nằm trên sàn và đi vào trong tôi trước cả khi tôi sẵn sàng và cảm thấy phấn khích, nhưng sự đau đớn đó không làm tôi khó chịu; ngược lại, tôi thích điều đó, bởi lẽ dĩ nhiên anh hiểu rằng tôi là của anh và anh không cần phải xin phép. Tôi không ở đó để dạy anh bất cứ điều gì, hay để chứng minh rằng tôi gợi cảm hay quyến rũ hơn những người phụ nữ khác, tôi ở đó để nói đồng ý, chào đón, tôi cũng đã đợi điều này từ rất lâu rồi, tôi hài lòng vì cách anh hoàn toàn phớt lờ những luật lệ mà chúng tôi đã tạo ra giữa hai người và giờ đây anh đang đòi hỏi cái chúng tôi nên được dẫn dắt duy nhất chỉ bằng bản năng của mình mà thôi, giữa nam giới và nữ

giới.

Chúng tôi đang có một tư thế thoải mái nhất – tôi ở dưới anh, với hai chân dang rộng, và anh ở phía trên tôi, chuyển động vào ra, trong khi tôi nhìn anh, không có mong muốn giả vờ hay kêu rên hay làm bất cứ điều gì, chỉ mong giữ cho đôi mắt mình mở to để có thể ghi nhớ từng giây phút một, nhìn ngắm khuôn mặt anh đang thay đổi, đôi bàn tay anh đang túm lấy tóc tôi, miệng anh đang cắn vào tôi, hôn tôi. Không có những sự mào đầu, không có những mơn trớn, âu yếm, không có sự chuẩn bị, không có sự giả dối, chỉ đơn giản là anh ở trong tôi và tôi ở trong tâm hồn anh.

Anh đến và đi, nhanh rồi lại chậm, đôi khi dừng lại để nhìn tôi, nhưng anh không hỏi xem tôi có thích nó không, bởi vì anh ấy biết rằng đây là cách duy nhất để linh hồn chúng tôi có thể giao tiếp vào lúc này. Nhịp điệu lại tăng lên, và tôi biết rằng cái 11 phút ấy đang đến hồi kết, và tôi muốn chúng sẽ kéo dài mãi mãi, bởi vì nó quá tuyệt vời – ôi, Chúa ơi, nó thật tuyệt vời – để được sở hữu và không sở hữu! Và suốt thời gian đó, chúng tôi mở to mắt, cho tới khi tôi chú ý vào một điểm duy nhất, chúng tôi không còn nhìn thấy gì rõ ràng nữa và chúng tôi dường như đang di chuyển vào một vùng mênh mang rộng lớn, nơi đó tôi là người mẹ vĩ đại, là vũ trụ, là người được yêu, là một cô gái điểm của thánh thần theo những nghi lễ cổ xưa mà anh đã kể cho tôi nghe bên những ly rượu vang và cạnh lò sưởi đang cháy. Tôi thấy anh đang chuẩn bị đến đỉnh điểm, và đôi cánh tay anh ghì chặt lấy tôi, những chuyển động của anh tăng lên mãnh liệt, và rồi anh hét – anh không rên la, anh không nghiêng chặt răng, mà anh la hét. Anh gào thét. Anh gầm rống như một loài thú hoang! Một ý nghĩ lóe lên, xuyên qua tâm trí tôi là những hàng xóm có thể gọi cảnh sát, nhưng điều đó không thành vấn đề, và tôi cảm thấy một khoái lạc bao la, bởi vì điều này là cách nó phải thế ngay từ khi thời gian bắt đầu, khi người đàn ông đầu tiên gặp người đàn bà đầu tiên và họ quan hệ lần đầu tiên: họ đã gào thét. Rồi thân thể ** đổ lên người tôi, và tôi không biết là chúng tôi đã ở đó bao lâu nữa, cánh tay chúng tôi cuốn chặt lấy nhau; tôi vuốt mái tóc anh như tôi đã làm một lần duy nhất trước đây, vào cái đêm khi chúng tôi khóa mình trong bóng tối tại căn phòng của khách sạn nọ; tôi cảm thấy trái tim đang

đập dồn của anh dần dần chậm lại, trở về nhịp điệu bình thường của nó; bàn tay anh bắt đầu tinh tế di chuyển lên xuống dọc cánh tay tôi, khiến cho tất cả lông tơ trên cơ thể tôi dựng cả lên.

Anh chắc hẳn đã bắt đầu ý thức về thực tại – sức nặng cơ thể anh trên người tôi – bởi vì anh lật người qua bên, nắm lấy tay tôi, và chúng tôi nằm đó nhìn chăm chăm lên trần nhà và giá treo đèn có vài chiếc bóng được thấp sáng.

“Chúc buổi tối tốt lành”, tôi nói.

Anh kéo tôi lên để đầu tôi đặt trên ngực anh. Trong một lúc lâu, anh chỉ vuốt ve tôi, và rồi anh cũng nói “Chúc buổi tối tốt lành”.

“Những người hàng xóm chắc đã nghe thấy”, tôi nói, không biết rõ phải nói gì tiếp theo, bởi vì nói rằng “Em yêu anh” trong tình huống này không mang nhiều ý nghĩa; anh ấy đã biết điều đó, và tôi cũng vậy.

“Có một cơn gió lùa kinh khủng đến từ dưới cánh cửa”, anh nói, trong khi anh có thể đã nói: “Tuyệt!”

“Hãy đi vào bếp đi.”

Chúng tôi ngồi dậy và tôi thấy anh ấy thậm chí đã không cởi cả quần dài, anh ấy vẫn mặc như khi tôi nhìn thấy anh ấy khi ra mở cửa, chỉ có cái đồ của anh lộ ra ngoài. Tôi khoác áo khoác của tôi lên đôi vai trần. Chúng tôi đi vào nhà bếp; anh pha một ít cà phê; anh hút hai điếu thuốc và tôi hút một điếu. Ngồi bên cạnh bàn, anh nói: “Cám ơn em” bằng ánh mắt anh, và tôi đáp lại: “Em cũng cảm ơn anh”, nhưng miệng tôi vẫn ngậm chặt.

Anh ấy thu hết can đảm để hỏi về chuyện chiếc va li.

“Em sẽ bay về Brazil vào ngày mai, khoảng giữa trưa.”

Một người phụ nữ biết khi nào một người đàn ông là quan trọng đối với cô ta. Liệu những người đàn ông có cái khả năng phát hiện kiểu như vậy không? Hay tôi sẽ phải nói: “em yêu anh”, “em muốn ở đây với anh”, “hãy yêu cầu em ở lại”.

“Đừng đi.” Phải anh đã hiểu rằng anh có thể nói điều đó với tôi.

“Em phải đi. Em đã hứa.”

Bởi vì, nếu tôi không làm thế, anh ấy có thể nghĩ rằng chuyện này có thể kéo dài mãi mãi. Mà nó không như vậy; đó chỉ là một phần giấc mơ của

một cô gái trẻ đến từ một vùng đất xa xôi hẻo lánh, cô gái đó đã đến một thành phố lớn (À, cũng không thực sự lớn lắm), đối mặt với tất cả các khó khăn, nhưng tìm thấy được người đàn ông yêu cô. Bởi vậy, đây là một kết thúc tốt đẹp cho những khoảng thời gian khó khăn mà tôi đã trải qua, và mỗi khi tôi nhớ lại cuộc sống ở châu Âu, tôi sẽ kết thúc với câu chuyện về một người đàn ông quyến rũ đắm mê trong tình yêu với tôi, và người đó sẽ luôn là của tôi, bởi vì tôi đã đến thăm tâm hồn anh ấy.

À, Ralf, anh không hề biết em đã yêu anh đến mức nào. Em nghĩ rằng có lẽ chúng ta đã luôn yêu ngay từ giây phút đầu tiên chúng ta nhìn thấy người đàn ông trong mơ của mình, thậm chí, khi ấy, lý do có lẽ sẽ nói với chúng ta điều ngược lại, chúng ta có thể sẽ chống lại bản năng đó, với hy vọng chống lại cho tới khi chúng ta đồng ý cho phép bản thân bị chế ngự bởi tình cảm của mình. Điều đó đã xảy ra vào cái đêm em đi bộ bằng đôi chân trần trong công viên, bị lạnh và đau, nhưng đồng thời biết được anh yêu em nhiều đến mức nào.

Phải, em yêu anh rất nhiều, như em chưa bao giờ yêu một người đàn ông nào khác, và đó chính là lý do tại sao em sắp ra đi, vì nếu em ở lại, giấc mơ sẽ thành hiện thực, niềm khao khát thành sự sở hữu, để bắt đầu mong muốn biến cuộc đời anh thành của em nhanh chóng, tất cả những thứ này sẽ biến tình yêu thành gông cùm, xiềng xích. Tốt nhất là để mọi thứ như thế này – một giấc mơ. Chúng ta phải cẩn thận với điều chúng ta mang đến từ một đất nước hay một cuộc đời khác.

“Em đã không có được khoái cảm cực độ”, anh nói, cố gắng thay đổi chủ đề, để thận trọng và không ép buộc tình huống. Anh ấy đang sợ mất mình, và đang nghĩ rằng anh ấy vẫn có cả đêm nay để làm mình thay đổi ý định.

“Không, em không có sự cực khoái, nhưng em đã có cả một biển khoái lạc.”

“Nhưng vẫn sẽ tốt hơn nếu em cũng có cả khoái cảm cực độ.”

“Em có thể giả vờ, chỉ để làm anh hài lòng, nhưng anh không đáng bị như vậy. Ralf Hart, anh là một người đàn ông, mà như người ta vẫn nói, có cảm xúc mãnh liệt và đẹp đẽ nhất. Anh đã cố vũ em và giúp em, anh đã để em cố

vũ và giúp anh, mà không hề có bất kỳ sự hạ nhục nào từ cả hai phía. Phải, sẽ tốt hơn nếu có được một lần khoái cảm cực độ, nhưng em đã không có. Tuy nhiên, em đã yêu cái sàn nhà lạnh đó, yêu thân thể ấm áp của anh, yêu cái uy lực mà anh đã đặt lên em.

Em đã trở lại thư viện sách của em vào ngày hôm nay, và người thủ thư ở đó hỏi em có nói chuyện với bạn tình của mình về tình dục hay không. Em muốn nói rằng: Bạn tình nào cơ? Bà muốn ám chỉ loại tình dục nào? Nhưng bà ấy không đáng bị như vậy, bà ấy đã luôn dịu dàng, tử tế với em.

Em chỉ thực sự có hai người bạn tình từ khi đến Geneva: một người đánh thức điều tồi tệ nhất trong em, bởi vì em đã để anh ta và thậm chí là cầu xin anh ta làm vậy. Còn người kia, là anh, người đã khiến em lại cảm nhận được mình là một phần của thế giới này. Em muốn có thể được dạy anh phải chạm vào cơ thể em ở chỗ nào, và cần dùng bao nhiêu áp lực, trong bao lâu, và em biết anh hiểu điều này không phải như một lời chỉ trích, mà như là một phương thức để tăng thêm sự giao tiếp giữa hai tâm hồn chúng ta. Nghệ thuật của tình yêu giống như những bức tranh của anh, nó yêu cầu phải có kỹ thuật, sự kiên trì, và trên hết, là sự thực hành của cả đôi bên. Nó yêu cầu sự táo bạo, liều lĩnh, sự can đảm để tiến xa hơn cái mà mọi người vẫn thường quen gọi là “làm tình”.

Con người giáo viên trong tôi đã trở lại, và tôi không muốn điều đó, nhưng Ralf biết phải điều khiển tình huống như thế nào. Thay vì đồng ý với tôi, anh châm điếu thuốc thứ ba trong vòng chưa đầy nửa giờ đồng hồ và anh nói:

“Đầu tiên, em đang ở đây tối nay.”

Đó không phải là một yêu cầu, mà là một mệnh lệnh.

“Thứ hai, chúng ta sắp sửa làm tình một lần nữa, nhưng lần này ít lo âu, nôn nóng hơn và nhiều khao khát hơn. Và cuối cùng, anh muốn em hiểu đàn ông nhiều hơn.”

Hiểu đàn ông nhiều hơn ư? Tôi đã ở bên họ hàng đêm, người da trắng, người da đen, người châu Á, người Do Thái, người theo đạo Hồi, người theo Công Giáo, người theo đạo Phật. Chẳng lẽ Ralf không biết điều đó sao?

Tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn, vui mừng vì cuộc trò chuyện này đã chuyển sang một cuộc thảo luận. Khi đó, tôi thậm chí đã cân nhắc tới việc cầu xin sự tha thứ của Chúa và phá bỏ lời hứa của tôi. Nhưng hiện thực quay trở lại, nhắc tôi nhớ phải gìn giữ giấc mơ của mình còn nguyên vẹn để không bị rơi vào những cái bẫy của số phận.

“Phải, để hiểu đàn ông hơn”, Ralf nhắc lại, nhìn thẳng vào mắt tôi bằng một cái nhìn ngờ vực. “Em nói về sự ham muốn nhục dục của phái nữ, về việc giúp anh tìm ra con đường đến với cơ thể em, để kiên nhẫn, để nắm lấy thời gian. Anh đồng ý, nhưng em đã bao giờ quan sát thấy rằng chúng ta khác nhau, ít nhất là về vấn đề thời hay không? Em nên phàn nàn với Chúa về điều đó.

Khi chúng ta gặp nhau, anh đã xin em dạy anh về tình dục, bởi vì anh đã đánh mất tất cả khao khát nhục dục của anh. Em có biết tại sao không? Bởi vì sau một khoảng thời gian nhất định nào đó, mọi mối quan hệ nhục dục của anh đều kết thúc trong tế nhị và sự vỡ mộng, bởi vì anh đã nhận ra nó khó khăn đến mức nào để mang đến cho những người phụ nữ mà anh đã yêu cùng một mức khoái lạc như họ đã mang lại cho anh.”

Tôi không thích cái âm thanh “những người phụ nữ mà anh đã yêu”, nhưng tôi giả vờ thờ ơ, lãnh đạm và châm một điếu thuốc khác.

“Anh đã không có can đảm để yêu cầu: hãy cho anh thấy thân thể của em. Nhưng khi anh gặp em, anh đã nhìn thấy ánh sáng của em, anh đã yêu em ngay lập tức, và anh nghĩ rằng, đến bây giờ, anh đã không có gì để mất khi thành thật với chính bản thân anh và người phụ nữ anh muốn có bên cạnh.”

Điếu thuốc của tôi có một vị ngon lành, và tôi muốn anh mời tôi một ít rượu vang nữa, nhưng tôi không muốn làm đứt mạch cuộc nói chuyện này.

“Tại sao đàn ông chỉ nghĩ về tình dục, thay vì làm như là anh đã làm với em và khám phá xem em cảm thấy như thế nào?”

“Ai nói bọn anh chỉ nghĩ về tình dục? Ngược lại, bọn anh dành hàng năm trời của cuộc đời mình để cố thuyết phục bản thân rằng tình dục thực sự là điều quan trọng đối với bọn anh. Bọn anh học về chuyện yêu đương từ những cô gái điểm hoặc những trinh nữ; bọn anh kể những câu chuyện của mình cho bất cứ ai sẵn sàng lắng nghe; khi bọn anh già hơn, bọn anh lại phô diễn với những người tình trẻ hơn, chỉ để chứng minh với người khác rằng bọn anh thật sự là những gì mà phụ nữ luôn mong đợi.

Nhưng em có biết điều này không? Đơn giản không phải là sự thật. Bọn anh chẳng hiểu điều gì cả. Bọn anh nghĩ rằng tình dục và việc phóng tinh là một, và như em vừa nói, chúng không phải là như vậy. Bọn anh không biết được điều đó bởi vì bọn anh không có can đảm để nói với phụ nữ là: hãy chỉ cho anh về cơ thể em. Bọn anh không học được bởi vì phụ nữ không có can đảm để nói: đây là điều em muốn. Chúng ta bị sa lầy với những bản năng sinh tồn nguyên thủy của mình, và điều đó là như thế. Suy nghĩ xuân ngốc đó có lẽ là như thế, em có biết đối với một người đàn ông điều gì còn quan trọng hơn cả tình dục không?”

Tôi nghĩ đó có thể là tiền hoặc quyền lực, nhưng tôi không nói gì cả.

“Thế thao. Bởi vì một người đàn ông có thể hiểu về cơ thể của những người đàn ông khác. Chúng ta đều thấy rằng thế thao là một cuộc đối thoại giữa hai cơ thể lẫn nhau.”

“Anh thật điên.”

“Có thể. Nhưng nó có ý nghĩa. Em đã bao giờ ngừng suy nghĩ về cảm xúc của những người đàn ông mà em đã lên giường cùng chưa?”

“Có, em đã nghĩ đến. Tất cả bọn họ đều bất an. Họ đều sợ hãi.”

“Còn tệ hơn cả sợ hãi, họ dễ bị tổn thương. Họ thật sự không biết rõ mình đang làm gì, họ chỉ biết điều mà xã hội, bạn bè và những người phụ nữ đã nói với họ là quan trọng. Tình dục, tình dục, tình dục, đó là nền tảng của cuộc sống, của những tiếng kêu thét trên quảng cáo, của những người khác, của những bộ phim, của những cuốn sách. Không ai biết họ đang nói chuyện về cái gì. Vì bản năng đó mạnh hơn tất cả chúng ta, nên tất cả chúng ta đều biết rằng nó cần phải được thực hiện. Và mọi chuyện là như thế. ”

Đủ rồi. Tôi đã cố gắng đưa ra một bài học về tình dục để tự bảo vệ mình, nhưng giờ anh lại đang làm chính cái việc đó, và bất chấp những lời lẽ khôn ngoan của chúng tôi – bởi vì mỗi người trong chúng tôi đều đang cố gắng để gây ấn tượng với người kia –điều này thật quá ngu ngốc và không xứng với mối quan hệ của chúng tôi! Tôi kéo anh về phía mình bởi vì – không kể đến những điều anh nói hay những điều tôi nghĩ về bản thân – cuộc đời đã dạy tôi rất nhiều thứ rồi. Ngay từ lúc bắt đầu, mọi thứ đã là tình yêu và sự từ bỏ. Nhưng rồi con rắn độc xuất hiện và nói với Eva rằng: cái mà cô từ bỏ, thì cô sẽ mất. Đó là điều đã xảy đến với tôi – tôi đã bị lạc bước khỏi thiên đường ngay từ khi tôi còn đi học, và từ đó về sau, tôi đã luôn cố gắng tìm cách để nói với con rắn độc ấy rằng nó sai, rằng sống còn quan trọng hơn là giữ gìn những thứ đó cho bản thân mình. Nhưng con rắn ấy đã đúng và tôi đã sai.

Tôi quỳ xuống, từ từ cởi quần áo cho anh, và tôi nhìn thấy cái đó của anh, vẫn đang ngủ yên, không có phản ứng gì. Điều này có vẻ chẳng làm phiền gì anh, và tôi hôn vào phần bên trong hai chân của anh, bắt đầu từ hai bàn chân. Cái đó của anh bắt đầu chậm chạp phản ứng lại, và tôi chạm vào nó, rồi đưa nó vào miệng mình – một cách từ tốn, để anh sẽ không hiểu điều này như kiêu là: “Được rồi, đã sẵn sàng hành động!” – tôi hôn nó với tất cả sự dịu dàng của một người không hy vọng được đền đáp điều gì, và vì chính cái lý do đó mà tôi đã có được mọi thứ tôi muốn.

Tôi thấy anh đang trở nên hưng phấn, anh chạm vào hai núm vú của tôi, những ngón tay của anh lướt vòng quanh chúng như anh đã làm vào cái đêm hoàn toàn trong bóng tối ấy, nó khiến tôi muốn có anh lần nữa ở giữa hai chân mình hay trong miệng mình hay là bất cứ cách gì mà anh muốn chiếm hữu tôi.

Anh không cởi bỏ áo khoác của tôi; anh để tôi nằm hường mặt về phía trước, một nửa thân trên uốn cong trên mặt bàn, và hai bàn chân tôi vẫn đứng trên sàn nhà. Lần này, anh đi vào trong tôi một cách chậm rãi và từ tốn, không còn lo sợ đánh mất tôi nữa, bởi vì, trong thâm tâm, anh cũng đã nhận ra đây là một giấc mơ, rằng nó sẽ luôn luôn là một giấc mơ, và sẽ không bao giờ trở thành hiện thực.

Cùng lúc đó tôi cảm nhận được anh đang ở trong tôi, tôi cũng ý thức được bàn tay anh đang ở trên ngực, trên hông mình, anh đang chạm vào tôi như cái cách mà chỉ có một người phụ nữ mới biết phải làm như vậy. Khi ấy tôi biết rằng chúng tôi được tạo ra là để cho nhau, bởi vì anh có thể là một người phụ nữ, như anh bây giờ, và tôi có thể là một người đàn ông, như khi chúng tôi nói chuyện hay khi chúng tôi bắt đầu cuộc kiếm tìm dành cho hai linh hồn đã mất, hai mảnh vỡ đã thất lạc để hoàn thiện lại cả vũ trụ này.

Khi anh cùng lúc đi vào trong và chạm vào tôi như thế, tôi cảm nhận rằng anh đang làm điều này không chỉ cho tôi, mà còn cho toàn bộ vũ trụ này. Chúng tôi có thời gian, sự dịu dàng và sự hiểu biết của cả hai bên. Phải, thật tốt khi tôi đã đến và mang theo hai chiếc va li, sẵn sàng để ra đi, và ngay lập tức bị ném xuống sàn, bị chiếm đoạt bằng cái cách gấp gáp lo lắng như thế; nhưng cũng thật tốt khi biết rằng đêm nay sẽ không bao giờ kết thúc và rằng ở đó, trên chiếc bàn ăn, khoái cảm cao độ không phải chỉ là cái đích đơn thuần như nó vẫn thế, mà đó là khởi đầu cho cuộc gặp gỡ này.

Anh ngừng chuyển động bên trong tôi, trong khi đó những ngón tay của anh di chuyển nhanh chóng và tôi đã có một, hai, ba cơn cực khoái một lúc. Tôi cảm thấy như muốn đẩy anh ra, vì sự đau đớn của khoái cảm thật mãnh liệt, nhưng tôi đã cưỡng lại được; tôi chấp nhận điều mà nó phải thế, rằng tôi có thể chịu đựng được một cơn cực khoái khác hay cả cơn thứ hai nữa, hay thậm chí là nhiều hơn nữa.

Và đột nhiên, ánh sáng vỡ òa bên trong tôi. Tôi không còn là chính mình nữa, mà là một cái gì đó còn cao hơn, tối thượng hơn mọi thứ mà tôi biết. Khi bàn tay anh mang đến cho tôi cơn khoái cảm cực độ thứ tư, tôi bước vào một nơi thật yên bình, và cơn cực khoái thứ năm tôi đã biết Chúa Trời. Rồi tôi cảm thấy anh lại bắt đầu chuyển động trong tôi, dù bàn tay anh vẫn không ngừng lại, tôi thốt lên “Chúa ơi”, và đầu hàng mọi thứ có thể đến sau đó, thiên đàng hay địa ngục.

Đó là thiên đàng. Tôi là trái đất, là những ngọn núi, là những con hổ, là những dòng sông chảy vào những hồ nước, là những hồ nước hợp lại thành biển. Giờ thì anh đang thúc càng lúc càng nhanh hơn, và sự đau đớn được

trộn lẫn cùng khoái cảm, tôi có thể nói: “Em không thể chịu hơn được nữa”, nhưng điều đó sẽ là không công bằng, bởi vì, khi đó, anh ấy và tôi đã là một.

Tôi cho phép anh ở trong tôi bao lâu cũng được; những móng tay của anh đang cắm vào móng tôi, và tôi ở đó, mặt úp xuống chiếc bàn ăn và nghĩ rằng không có nơi nào khác trên thế gian này tốt hơn thế để yêu nhau cả. Lại tiếng cọt kẹt của chiếc bàn, hơi thở của anh đang trở nên gấp gáp hơn bao giờ hết, những móng tay của anh đang làm tôi thâm tím, tôi cắn mạnh vào anh, xác thịt chống lại xác thịt, xương cốt chống lại xương cốt, tôi chuẩn bị có một cơn cực khoái nữa, và anh cũng vậy, và không có gì ở đây, tuyệt đối không có gì ở đây là Giả dối!

“Tiếp nào!”

Anh biết anh đang nói gì, và tôi biết rằng đây là khoảnh khắc ấy; tôi cảm thấy toàn thân mềm nhũn, tôi đã không còn là chính tôi – tôi không còn nghe thấy, nhìn thấy hay nếm thấy bất cứ thứ gì – Tôi chỉ đang cảm thấy mà thôi.

“Tiếp nào!”

Và tôi đã đến được cái thời khắc mà anh đến. Nó không phải là 11 phút, nó là sự vĩnh cửu, như thế cả hai chúng tôi đã rời bỏ thân thể của mình, đang cùng hân hoan dạo bước, xuyên qua những khu vườn của thiên đường trong sự thông cảm và tình bằng hữu. Tôi là phụ nữ và là đàn ông, anh là đàn ông và là phụ nữ. Tôi không biết nó kéo dài trong bao lâu, nhưng mọi thứ dường như thật yên tĩnh, như lễ cầu kinh, như thế vũ trụ này và cuộc sống này đã ngừng tồn tại và biến đổi thành một cái gì đó thần thánh, vô danh và vô tận.

Nhưng thời gian đã trở lại, tôi nghe thấy tiếng anh đang hét lớn và tôi cũng hét lên cùng anh, những cái chân bàn gẩy đổ lên sàn nhà, không ai trong chúng tôi bận tâm về việc phần còn lại của thế giới này có thể đang nghĩ gì.

Và đột ngột anh rút ra khỏi tôi rồi cười lớn; tôi cảm thấy cửa mình co lại, tôi cũng quay về phía anh và phá lên cười, chúng tôi ghì chặt nhau như thể đây là lần đầu tiên chúng tôi làm tình trong cả cuộc đời mình.

“Hãy chúc phúc cho anh”, anh nói.

Tôi chúc phúc cho anh, không thật sự biết rõ mình đang nói gì. Tôi cũng đòi anh làm như vậy, và anh nói: “Cầu Chúa ban phúc cho người phụ nữ này, người đã yêu rất nhiều”. Chúng là những lời thật đẹp đẽ, và chúng tôi lại âu yếm nhau và nằm đó, không thể làm thế nào mà 11 phút có thể mang một người đàn ông và một người đàn bà đi xa đến vậy.

Không ai trong hai chúng tôi thấy mệt cả. Chúng tôi đi vào phòng khách, anh bật một đĩa hát, chính xác là điều tôi đang mong đợi: anh nhóm lò sưởi và rót cho tôi một ít rượu vang. Rồi anh mở một cuốn sách và đọc:

Một lần để được sinh ra, và một lần để chết đi;

Một lần để trồng trọt, và một lần để bứt hái những cái đã được gieo trồng;

Một lần để giết chết, và một lần để chữa lành;

Một lần để phá hủy, và một lần để xây lên;

Một lần để khóc than, và một lần để cười;

Một lần để thương tiếc, và một lần để khiêu vũ;

Một lần để quăng đi những viên đá, và một lần để thu nhặt những viên đá lại cùng nhau;

Một lần để ân ái, và một lần để nén nhịn sự ái ân;

Một lần để có, mà một lần để mất;

Một lần để giữ gìn, và một lần để vứt bỏ;

Một lần để xé nát, và một lần để khâu lành;

Một lần để giữ im lặng, và một lần để nói;

Một lần để yêu, và một lần để căm ghét;

Một lần của chiến tranh, và một lần của hòa bình;

Những lời này nghe như một lời từ biệt, nhưng nó là lời từ biệt đáng yêu nhất và tôi sẽ không bao giờ còn được trải qua trong đời nữa.

Tôi ôm ghì lấy anh và anh ghì chặt lấy tôi, chúng tôi nằm xuống trên tấm thảm cạnh lò sưởi. Tôi vẫn còn mang đầy cảm giác của sự no đủ, như thể tôi đã là một người phụ nữ khôn ngoan, hạnh phúc và sung túc vậy.

“Điều gì làm anh yêu một cô gái điếm thế?”

“Bản thân anh lúc này cũng không hiểu rõ. Nhưng anh đã suy nghĩ về nó,

và anh nghĩ rằng đó là vì anh luôn biết rằng thân thể em sẽ không bao giờ thuộc về một mình anh, nên anh phải tập trung vào việc chinh phục linh hồn em.”

“Anh không ghen ư?”

“Em không thể nói với Mùa Xuân rằng: Hãy đến đây bây giờ và ở lại càng lâu càng tốt”. Em chỉ có thể nói rằng: “Hãy đến và ban phúc cho ta bằng niềm hy vọng của người, và hãy ở lại lâu tới mức nào mà người có thể.”

Những lời nói bị mất hút trong cơn gió. Nhưng tôi cần phải nghe được chúng, và anh cần phải nói lại. Tôi rơi vào giấc ngủ, mặc dù tôi không biết là khi nào. Tôi đã mơ, không phải về cảnh hay về người, mà về một mùi hương ngập tràn trong không khí.

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Chương 32

Khi Maria mở mắt, một vài tia sáng mặt trời đang xuyên qua bức màn.

“Mình đã làm tình hai lần”, nàng nghĩ, nhìn sang người đàn ông đang ngủ say bên cạnh nàng. “Và điều này như là chúng mình đã luôn luôn ở bên nhau từ trước đến nay, anh ấy luôn luôn biết về cuộc đời mình, tâm hồn mình, cơ thể mình, ánh sáng của mình, nỗi đau của mình.”

Nàng ngồi dậy, đi vào bếp và pha một ít cà phê. Đó là khi nàng nhìn thấy hai cái va li để ở tiền sảnh và nhớ ra mọi thứ: lời hứa của nàng, lời cầu nguyện mà nàng đã nói trong nhà thờ, cuộc đời nàng, giấc mơ ấy vẫn nhất định muốn trở thành hiện thực và đang mất đi sự quyến rũ của nó, người đàn ông hoàn hảo ấy, tình yêu ấy, ở nơi đó thân thể và tâm hồn là một và giống nhau, ở nơi ấy khoái cảm và cực khoái là những thứ khác nhau.

Nàng có thể ở lại; nàng không còn gì để mất hơn nữa, chỉ là một ảo ảnh. Nàng nhớ lại bài thơ đó: một lần để khóc than, và một lần để cười.

Nhưng lại cũng có một dòng khác: “Một lần để ân ái, và một lần để nén nhịn sự ái ân”. Nàng pha cà phê, đóng cửa bếp và gọi một chiếc taxi. Nàng đã triệu hồi lại tất cả sức mạnh ý chí, chúng đã đưa nàng đi quá xa, và chúng là ngọn nguồn của năng lượng “ánh sáng” bên trong nàng, chúng đang bảo vệ nàng và tạo cho nàng một kho báu vĩnh viễn về ký ức của đêm đó. Nàng mặc lại váy, xách những chiếc va li và ra đi, hy vọng chống lại sự mong đợi rằng chàng sẽ tỉnh dậy và yêu cầu nàng ở lại.

Nhưng chàng đã không thức dậy. Trong khi nàng đang đợi taxi ở bên ngoài, một người gypsy đi ngang qua, mang theo một bó hoa.

“Cô có muốn mua một bông không?”

Maria mua một bông; đó là dấu hiệu báo mùa thu đã đến và mùa hè vừa đi qua. Giờ vẫn còn rất sớm trước khi các bàn cà phê được bày ra trên những vỉa hè ở Geneva, trước khi những công viên bắt đầu tập nập những người đi bộ và tắm nắng. Không thành vấn đề; nàng sắp rời khỏi đây bởi vì nàng đã lựa chọn ra đi, chẳng có lý do gì phải hối hận cả.

Nàng đến sân bay, uống thêm một cốc cà phê và đợi bốn tiếng nữa để tới chuyến bay đi Paris của nàng, suốt thời gian đó nàng vẫn nghĩ đến việc chàng sẽ đến đây bất cứ lúc nào, bởi vì trước khi họ chìm vào giấc ngủ, nàng đã nói cho chàng biết giờ chuyến bay của nàng. Đó là cái kiểu vẫn thường xảy ra trong các bộ phim: vào phút cuối cùng, người đàn ông ấy sẽ chạy đến với nàng, ôm nàng vào lòng, hôn nàng, và đưa nàng quay trở lại thế giới của chàng, phía sau họ là những nụ cười, và những ánh nhìn chăm chú khoan dung của các nhân viên hàng không. Từ “Hết” sẽ xuất hiện trên màn hình, và khán giả biết rằng, từ đó trở đi, họ sẽ sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi.

“Những bộ phim không bao giờ nói với bạn điều gì sẽ diễn ra sau đó”, nàng nghĩ, cố gắng an ủi bản thân. Kết hôn, nấu nướng, con cái, quan hệ chần chừ ít hơn, phát hiện ra lá thư đầu tiên từ tình nhân của chồng, quyết định đối diện với chàng, chàng hứa rằng điều đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa, là thư thứ hai đến từ một người tình khác, lại một lần đối mặt nữa và lần này là một lời đe dọa rời bỏ chàng, lần này người đàn ông phản ứng ít dữ dội hơn và chỉ nói rằng chàng yêu nàng, lá thư thứ ba từ tình nhân thứ ba, và nàng quyết định không nói gì nữa, giả vờ như nàng không biết gì, bởi vì chàng có thể sẽ nói với nàng rằng chàng không còn yêu nàng nữa và nàng có thể tự do ra đi.

Không, những bộ phim không bao giờ chỉ ra điều đó. Chúng kết thúc trước khi thế giới thực bắt đầu. Tốt nhất là không nghĩ quá nhiều về nó.

Nàng đọc một, hai, ba cuốn tạp chí. Cuối cùng họ cũng thông báo về chuyến bay của nàng, sau một khoảng thời gian như bất tận. Nàng vẫn tưởng tượng ra cái cảnh phim nổi tiếng kia, khi nàng đang thắt chặt dây an toàn, nàng sẽ cảm thấy một bàn tay lê vai mình, nàng quay lại và chàng ở đó, mỉm cười với nàng.

Chẳng có gì xảy ra cả.

Nàng ngủ trên chuyến bay ngắn từ Geneva đến Paris. Nàng không có thời gian để nghĩ về việc nàng sẽ nói gì với mọi người ở nhà, nàng sẽ sáng tác ra câu chuyện như thế nào, nhưng bố mẹ nàng có thể sẽ chỉ đơn giản là vui vẻ khi con gái họ quay về, vui vẻ vì có một nông trại và vì có một tuổi già thành thới phía trước.

Nàng tỉnh dậy vì một cú xóc khi máy bay hạ cánh. Nó trượt trên đường băng một lúc lâu, và người tiếp viên đến nói với nàng rằng nàng sẽ phải chuyển sang cổng khác, bởi vì chuyến bay tới Brazil sẽ cất cánh từ cửa F trong khi nàng đang ở cửa C. Nhưng không có gì phải lo lắng cả; sẽ không có sự trì hoãn nào, nàng vẫn có rất nhiều thời gian, và nếu nàng không chắc phải đi đến chỗ nào, thì nhân viên mặt đất sẽ giúp nàng.

Trong khi việc cất dỡ hành lý của hành khách đang được thực hiện, nàng băn khoăn đắn đo liệu có nên bỏ ra một ngày ở Paris hay không, chỉ là để chụp vài bức ảnh và để có thể kể lại cho mọi người rằng nàng đã đến đó. Nàng cần thời gian để suy nghĩ, cất những ký ức của đêm hôm trước vào sâu trong tâm trí, để có thể sử dụng chúng bất cứ khi nào nàng cần cảm thấy là mình đang sống.

Phải, một ngày ở Paris là một ý tưởng tuyệt vời; nàng hỏi người tiếp viên khi nào thì đến chuyến bay kế tiếp đi Brazil, nếu nàng quyết định không đi chuyến ngày hôm nay.

Người tiếp viên xin được xem vé của nàng và nói rằng đáng tiếc là vé này không phải là loại dừng ngang và đổi chuyển được. Maria lại tự an ủi mình với ý nghĩ rằng viếng thăm một thành phố đẹp như thế mà chỉ có một mình thì sẽ chỉ làm nàng thêm chán chường mà thôi. Nàng vẫn còn đang phải cố bám lấy sự điềm tĩnh, cố xoay xở với cái sức mạnh ý chí của nàng, mà không muốn hủy hoại nó bằng việc ngắm nhìn những cảnh đẹp và để nhớ ai đó một cách mãnh liệt.

Nàng xuống máy bay, đi qua khu vực kiểm tra an ninh; hành lý của nàng sẽ đi thẳng sang máy bay kế tiếp, bởi vậy nàng không phải bận tâm về chúng. Cửa mở, những hành khách ủa ra ôm hôn những người đang đợi họ, vợ, mẹ, con cái. Maria vờ như không để ý đến, cùng lúc ấy nàng lại trầm tư suy nghĩ về sự cô đơn của mình, ngoại trừ việc lần này nàng đã có một bí mật, một giấc mơ, chúng sẽ làm cho sự hiu quạnh của nàng bớt cay đắng hơn, và cuộc đời sẽ dễ dàng hơn.

“Chúng ta sẽ luôn luôn có Paris.”

Giọng nói đó không phải là của một hướng dẫn viên du lịch hay của một người lái taxi. Đôi chân nàng run rẩy khi nàng nghe thấy giọng nói ấy.

“Chúng ta sẽ luôn luôn có Paris ư?”

“Đó là một lời thoại từ một trong những bộ phim yêu thích của anh. Em có muốn ngắm tháp Eiffel không?”

Ồ, vâng, nàng muốn, nàng rất muốn. Ralf đang ôm một bó hồng lớn, và đôi mắt chàng tràn đầy ánh sáng mà nàng đã nhìn thấy vào ngày đầu tiên khi chàng vẽ nàng trong lúc cơn gió lạnh giá bên ngoài làm nàng cảm thấy bất tiện khi phải ngồi ở đó.

“Anh xoay xở cách nào mà có thể đến đây trước cả em thế?” Nàng hỏi, chỉ để cố che giấu sự ngạc nhiên của mình; nàng không phải là không hứng thú với câu trả lời, nhưng nàng cần một không gian để thở.

“Anh nhìn thấy em đang ngồi đọc một cuốn tạp chí ở sân bay Geneva. Anh

có thể đi về phía em, nhưng anh lại là một kẻ mắc chứng bệnh lãng mạn không chữa được, nên anh nghĩ tốt nhất là đáp chuyến tàu con thoi kế tiếp để tới Paris, thơ thần lang thang ở sân bay này suốt ba tiếng đồng hồ, kiểm tra đi kiểm tra lại các chuyến bay đến trên màn hình, mua một vài bông hoa, nói những lời mà em muốn, rằng em đang mong anh, rằng tất cả quyết tâm và sức mạnh ý chí trên thế giới này đều sẽ không đủ để ngăn cản tình yêu trước sự thay đổi những luật lệ của trò chơi chỉ trong chốc lát. Thật dễ dàng khi làm một kẻ lãng mạn như nhân vật trên phim ảnh, em có nghĩ vậy không?”

Nàng chẳng có ý niệm gì về việc nó dễ dàng hay khó khăn cả, và nàng cũng chẳng quan tâm, cho dù là nàng chỉ vừa mới gặp người đàn ông này, cho dù họ vừa làm tình lần đầu tiên chỉ mới cách đó vài tiếng đồng hồ, cho dù nàng chỉ mới được giới thiệu với bạn bè chàng tối hôm trước, cho dù chàng vẫn thường xuyên đến câu lạc bộ nơi nàng làm việc, cho dù chàng đã kết hôn hai lần. Những điều này thật sự không phải là những phẩm chất hoàn hảo. Nhưng mặt khác, giờ nàng đã có đủ tiền để mua một nông trại, nàng có một tuổi trẻ ở phía trước, một cơ hội lớn để trải nghiệm cuộc đời và một sự độc lập trong tâm hồn. Tuy nhiên, như nó vẫn luôn xảy ra khi số phận lựa chọn cho nàng, nàng nghĩ, một lần nữa, nàng sẽ chấp nhận lần mạo hiểm này.

Nàng hôn chàng, hoàn toàn không quan tâm đến điều gì sẽ xảy ra sau khi từ “Hết” xuất hiện trên màn ảnh ở rạp chiếu phim nữa.

Nhưng nếu, một ngày, có ai đó quyết định kể lại câu chuyện của nàng, nàng sẽ yêu cầu họ bắt đầu như bắt đầu những câu chuyện thần tiên:

Ngày xưa ngày xưa...

Paulo Coelho

11 phút

Dịch giả: Quý Vũ

Lời bạt

Giống như mọi người - và trong trường hợp này tôi cũng không có sự băn khoăn bận tâm nào về tính phổ biến của nó - tôi đã mất một thời gian dài mới khám phá ra được cái bản chất thiêng liêng của tình dục. Tuổi trẻ của tôi trùng vào một thời kỳ tự do, đó là thời với những khám phá vĩ đại và sự thừa mứa quá mức, kéo theo sau là thời kỳ của chủ nghĩa báo thù và sự đàn áp, ngăn cấm - cái giá phải trả cho những sự thái quá mang theo chúng những hậu quả thật là khắc nghiệt.

Trong thập niên của sự thừa thãi đó (những năm 1970), nhà văn Irving Wallace [1] đã viết một cuốn sách về quyền kiểm duyệt ở Mỹ, mô tả lại những sự tai quái của luật pháp trong việc ngăn cấm xuất bản một cuốn sách nói về tình dục có tựa đề 7 Phút.

Trong cuốn tiểu thuyết của mình, ông khéo léo nêu ra vấn đề tranh luận liên quan đến công tác kiểm duyệt, nêu vấn đề rất tinh vi, cộng thêm bản thân chủ đề về hoạt động tình dục đã là một chủ đề hiếm được nhắc đến. Tôi băn khoăn rằng không biết cuốn sách bị loại bỏ đó sẽ như thế nào, có lẽ tôi tự viết một cuốn sách về chủ đề đó xem sao.

Tuy nhiên, trong cuốn tiểu thuyết ấy, Wallace đã tạo ra rất nhiều tham khảo cho cuốn sách chưa tồn tại này, và điều này tất yếu đã hạn chế cái nhiệm vụ mà tôi đã tưởng là không thể thực hiện được. Tôi đã được để lại duy nhất cái tựa đề (mặc dù tôi cảm thấy Wallace đã có một sự đánh giá khá là dè dặt về vấn đề liên quan đến thời gian trong hoạt động bản năng giới tính này, bởi vậy tôi đã quyết định nâng nó lên) và cái ý tưởng về việc xem xét bản năng giới tính một cách nghiêm túc là quan trọng đến thế nào – như nhiều nhà văn trước tôi đã làm.

Năm 1997, sau một bài giảng ở Mantua, Italia, tôi trở về khách sạn của mình và thấy có ai đó đã để lại cho tôi một bản thảo ở quầy lễ tân. Bây giờ thì tôi không bao giờ có thể được đọc một bản thảo cho đi một cách tự nguyện như thế nữa, nhưng tôi đã đọc bản thảo ấy - một câu chuyện có thật của một cô gái điếm người Brazil, những cuộc hôn nhân của cô ta, những vấn đề liên quan đến luật pháp của cô ta, và những cuộc phiêu lưu khác nhau của cô. Năm 2000, khi tôi ghé qua Zurich, tôi đã gặp cô gái điếm đó - được biết đến với cái tên trong nghề là Sonia - và tôi đã nói với cô ấy rằng tôi rất thích thú với những điều tôi đã được đọc. Tôi đề nghị cô ấy gửi nó cho nhà xuất bản Brazil của tôi, tuy nhiên nhà xuất bản này, cuối cùng đã quyết định không xuất bản nó. Lúc đó, Sonia đang sống ở Italia, nhưng cô ấy đã đi tàu để tới gặp tôi ở Zurich. Cô ấy đã mời chúng tôi - tôi, một người bạn và một nữ phóng viên của báo Blick đến phòng văn tôi - tới Langstrasse, quận đèn đỏ của thành phố Zurich. Tôi không biết rằng Sonia đã báo cho các đồng nghiệp của cô ấy biết trước chuyến viếng thăm của chúng tôi, và tôi đã rất ngạc nhiên, cuối cùng tôi đã được mời ký tên vào những cuốn sách của tôi, được dịch ra nhiều thứ tiếng khác nhau.

Vào thời điểm đó, tôi quyết định viết về tình dục, nhưng tôi vẫn chưa có được cốt truyện hay nhân vật chính ; tôi vẫn đang suy nghĩ về những điều này trong suốt thời gian nghiên cứu về sự linh thiêng thần thánh, nhưng lần đến thăm Langstrasse đã dạy cho tôi biết rằng : để viết về bản chất tự nhiên của tình dục, điều cần thiết là phải hiểu được tại sao nó lại quá phạm tục đến vậy.

Trong cuộc trao đổi với phóng viên của một tạp chí Thụy Sĩ, L' Illustrée, tôi đã mô tả lại lần ký sách ở Langstrasse, và anh ta đã viết một bài báo dài về nó. Kết quả là, trong một lần ký sách ở Geneva, một số cô gái điếm đã làm náo động để xin tôi ký vào các cuốn sách cho họ. Đặc biệt tôi đã bị một trong những cô gái ấy gây ấn tượng, và sau đó - cùng với người đại diện, một người bạn của tôi ? Mônica Antunes - chúng tôi đã đi uống cà phê và

rồi đi ăn tối, rồi sau đó chúng tôi gặp nhau nhiều lần nữa. Và như thế sợi dây liên hệ với 11 Phút đã xuất hiện.

Tôi muốn cảm ơn Anna von Planta, nhà xuất bản Thụy Sĩ của tôi, đã cung cấp cho tôi những dữ kiện quan trọng về các vấn đề luật pháp liên quan tới những cô gái điếm ở đất nước của tôi. Tôi cũng muốn cảm ơn những cô gái ở Thụy Sĩ(về việc dùng *noms de guerre* [2] của họ) : Sonia, người tôi đã gặp lần đầu tiên ở Mantua (ai biết được, có thể một ngày nào đó , sẽ có ai đây xuất bản cuốn cách của cô thì sao ?). Martha, Antenora và Isabella. Và ở Geneva (lại về việc sử dụng *noms de guerre* của họ) : Amy, Luçia, Andrei, Vanessa, Patrick, Thérèse và Anna Christina.

Cảm ơn Antonella Zara rất nhiều, vì đã cho phép tôi dùng các đoạn văn trong cuốn sách của cô, *The Science of passion* [3], ở những phần nhật ký của Maria.

Cuối cùng, tôi phải cảm ơn Maria [*nom de guerre*), người hiện giờ đang sống ở Lausanne cùng chồng và hai cô con gái đáng yêu, cô là người đã kể lại câu chuyện của cô cho tôi và Mônica nghe trong nhiều lần gặp gỡ, và dựa theo câu chuyện đó, cuốn sách này đã ra đời

Paulo Coetho

Chú thích:

1- Irving Wallace (1916 - 1990) Tác giả nhà viết kịch bản phim nhà văn nổi tiếng người Mỹ.

2- Cách diễn đạt đề chi một vài biệt danh xuất phát từ các nhân vật nổi tiếng trong quân đội.

3- Tên sách : Khoa học của sự đam mê

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Đánh máy: theanh1314

Nguồn: <http://www.e-thuvien.com>

Nhà xuất bản Phụ Nữ

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 12 tháng 10 năm 2010